

FRANZ BARDON

**FRABATO
MAGICIANUL**

IN MEMORIAM

De i urm toarea informa ie va produce suferin în rândul cititorilor interesa i, consider c este de datoria mea s -i informez pe ace tia de faptul, trist de altfel pentru noi to i, c Franz Bardon nu mai este, fizic, printre noi.

La data de 10 iulie 1958, Providen a Divin a permis spiritului acestuia, care a atins perfec iunea timp de mii de ani, s p r seasc corpul s u omenesc de care s-a servit Bardon pentru îndeplinirea misiunii sale i în care nu se va mai întoarce niciodat . în general vorbind, mul i dintre marii ini ia i de pe această planet î i p r sesc pentru totdeauna trupurile în împrejur ri neobi nuite i acesta este i cazul lui Franz Bardon.

Numai pu ini oameni tiu c un mare ini iat ca Franz Bardon n-are voie s urmeze procedura normal , complet a reîncarn rii ca to i ceilal i muritori, de vreme ce, fiind un spirit perfect, el ar accepta chipul uman numai dac Providen a Divin i-ar încredin a îndeplinirea unei noi misiuni.

Pentru a forma cititorului o idee clar asupra unui astfel de spirit, v voi povesti câte ceva din via a autorului, mai ales c sunt un bun cunosc tor al acesteia.

Franz Bardon men iona în „FRABATO” c se încarnase într-un b iat de paisprezece ani, ca s devin mentor spiritual al lui Viktor Bardon, tat l b iatului. Viktor Bardon era el însu i preocupat de misticismul cre tin i, gra ie perseveren ei i credin ei, a dobândit capacitatea de clarviziune. Dar, cum îi lipsea experien a practic în domeniu, nu putea, în ciuda clarviziunii sale, s - i împlineasc visul, spre care râvnea atât de mult, a a încât n-a putut deveni un ini iat divin. De aceea, rug ciunilor sale fierbin i li se ad uga visul sublim de a întâlni un Guru adev rat în timpul actualei încarn ri, ca s poat fi înv at de acesta i s acumuleze cât mai mult. Dorin a sa exaltat n-a r mas neîmplinit . Spiritul lui Frabato s-a încarnat în trupul unicului s u fiu, pe care Viktor Bardon l-a avut între cele dou sprezece fete i, fiind cel mai mare dintre copii, el urma s devin adev ratul Guru al tat lui s u, în afara misiunii pe care Providen a Divin i-o d duse.

A adar, în noaptea când s-a petrecut această înlocuire minunat , nimeni în afara clarv z torului Viktor Bardon n-a observat aceasta i el mul umi din toat inima lui Dumnezeu pentru această binecuvântare. Din acea zi el a avut un Guru al lui în persoana fiului s u i asta îl f cea foarte fericit.

Numai un înalt i perfect ini iat ca spiritul lui Franz Bardon putea încerca s fac un lucru ca acesta i s reu easc în des vâr irea nu doar a unei singure misiuni, ci a unui num r de misiuni încredin ate, beneficiind i de ajutorul unui trup care i-a fost împrumutat în acest scop.

Alegerea i acceptarea unui corp fizic care este deja la vârsta pubert ii se realizeaz cu mai multe condi ii: ca o compensare, noul s u locatar trebuie s

ofere proprietarului inițial o existență nouă, mai bună, începând într-un uter de mamă; mai mult decât atât, el trebuie să accepte Karma trupului ca fiind a sa.

Dar, deoarece Karma proprietarului inițial al trupului era foarte încreștat, Franz Bardon, în ciuda perfecțiunii sale spirituale și a înaltelor capacități hermetice, a avut multe de îndurat înainte să o poată purifica. Astfel, a scoate în evidență lupta sa pentru existență, arestările lui repetate în cei trei ani și jumătate petrecuți într-un lagăr de concentrare, timp în care a trăit cele mai triste și mai crude experiențe, cele mai umilitoare din viața sa. De asemenea, ultimele luni din viață i-au fost umbrite de întâmplări extrem de neplăcute, care, în final, au pus capăt muncii sale benefice. Acceptarea unei astfel de încarnări este, pentru noi toți, cea mai evidentă dovadă despre cât de mîrșinos a fost întotdeauna spiritul lui Franz Bardon.

Aceste indicii demonstrează clar cititorului că, până și un mare spirit - ale cărui înzestrări sunt foarte apropiate de capacitățile și forța Providenței Divine - are totuși de înfruntat multe lucruri, chiar și experiențe dintre cele mai nefericite, fără să dea înapoi, deși ar fi putut să-și prindă pe urmă ritorii și cu o simplă ridicare de mână.

Același lucru se petrece și în cazul destinului altor ființe umane, pentru care, de la Providența Divină, nimănui nu-i este permis să intervină, nici chiar unui inițiat sau ales. Din acest motiv, este doar o chestiune de ignoranță când cineva învinuiește întâmplările sorții ca fiind nedrepte și, în același timp, numește inițiat o ființă umană incompetentă, doar pentru că aderă cu lealitate la Poruncile Providenței Divine, dorințele lor bune și rămânând neîmplinite.

Am evitat descrierea clasică a vieții lui Franz Bardon, cu perioada colarității, apoi alegerea unei profesii și activitatea lui profesională, considerând că povestirea mea este mai instructivă și mai importantă pentru cititorii interesați în studenții tăini ei hermetice.

Aceia care au fost îndeajuns de norocoși să-l cunoască personal pe Franz Bardon știu foarte bine că unul dintre cei mai buni oameni a plecat dintre noi. Realii discipoli ai hermeticii îl privesc încă pe Franz Bardon ca pe adevăratul lor Guru, chiar dacă mai trăiește într-o ființă umană sau nu.

Măreția sa spirituală nu va fi niciodată înlocuită.

Aceia care se ocupă practic de lucrările tăinice ale lui Franz Bardon, dar care nu l-au cunoscut niciodată personal pe autor sau nu l-au văzut cătuși de puțin, își pot face o idee despre această măreție spirituală când voi da numele anumitor personalități care au trăit în ere diferite și ale căror corpuri fizice au fost locuite de același mare spirit, spiritul lui Franz Bardon.

Hermes Trimegistos, a cărui Carte a înțelepciunii, numită și „Thoth”, conține 78 de cărți de tarot, este cunoscut cu siguranță de orice ocultist. De aceea, nimănui nu va fi surprins de motto-ul pe care Franz Bardon l-a ales pentru prima

sa carte, „Ini iere în hermetic ”. Lao Tse, filozoful și omul de știință chinez este, de asemenea, cunoscut tuturor filozofilor.

Este și cazul astrologului francez Nostradamus, omului de știință englez Robert Fludd, Contelui de Saint Germain. Regsim spiritul lui Franz Bardon în Appolonius din Tyana, un contemporan al lui Iisus. Înainte de ultima sa încarnare, el a fost întrupat în Mahum Tah-Ta, din Tibet, în eleptul munților.

În urma plecării spiritului lui Franz Bardon, mii de oameni din întreaga lume și-au pierdut salvatorul, sfătuitorul și suportul în multe momente grele. Sacrificiul și activitatea sa benevol merită toată recunoștința, aprecierea și gratitudinea.

Noi, cei care știm că nu există moarte, nutrim speranța că Providența Divină, poate, ne va îngădui întâlnirea cu acest mare inițiat, nu contează prin cine sau ce, într-una din viitoarele noastre reîncarnări.

Praga, septembrie 1958

Otti Votavova

(11.04.1903-9.02.1973)

Capitolul I

În supraaglomerata sal de lectură a clubului era o agitație cumplită. Tensiunea primei părți a programului generase violente controverse în rândul auditoriului. „Cine este acest Frabato?”. „Faptele sunt evidente!”. Totul este trucaj și în el torie!”.

„Poate cineva să se bazeze pe propriile percepții?” Pe toți îi stă pânea confuzia, încântarea și incertitudinea.

Gongul a sunat sfârșitul pauzei. Rândurile s-au completat din nou repede, tumultul s-a stins și cortina s-a ridicat atât de încet, pe cât lumina din sală s-a pierdut în întuneric.

Un candelabru mare de cristal ilumina scena. În mijloc o masă rotundă acoperită cu un brocart albastru închis. În partea dreaptă a mesei era un scaun, iar în spatele ei, plasate în semicerc, alte zece.

Decorul scenei nu dădea de înțeles că un magician ar fi fost gata să-și înceapă reprezentația. Nu era în preajmă niciunul din obiectele care îi ajută de obicei pe alții magicieni. Intrând pe scenă într-un fascicul de lumină, Frabato a salutat publicul cu o ușoară reverență.

Deși fracul îi dădea o notă de certă seriozitate, zâmbetul lui familiar i-a eliberat pe toți de fiorul puternic care-i stă pânea te de obicei pe cei care asistă la experimente magice.

Când aplauzele s-au potolit, Frabato s-a adresat publicului: „Doamnelor și domnilor, explicându-vă principiile sugestiei și autosugestiei în prima parte a programului și demonstrându-vă acestea prin experimente, putem trece acum să abordăm altă temă. Magnetismul animal are o covârșitoare importanță pentru viața ființelor umane și, de aceea, n-are vrea să pierd ocazia să vă vorbesc despre aceasta.

Totul în lume este controlat de forțele electrice și magnetice. Totuși, capacitatea substanțelor materiale de a acumula și conduce forțele electrice și magnetice variază foarte mult. Acest fapt este important în a face magie. Dar nu doresc acum să aprofundăm mai mult acest subiect, ci să explicăm esența magnetismului și să-i demonstrăm practic existența.

Magnetismul animal este singurul element care a atins perfecțiunea în existența noastră. El reprezintă forța vitală și conștientul întregii vieți pe pământ. Acest magnetism vital conectează planeta noastră la zona care înconjoară pământul ca o centură, așa-numită „lume astrală”. De asemenea, el conectează ființele umane între ele. Radiația ființei umane este pur animală și forța sa depinde de propria voință, de caracter, maturitate mentală, rezultat din starea generală de sănătate. Acest magnetism este puternic îndeosebi la acei oameni care își antrenează conștient și sistematic capacitățile spirituale și sufletești, care au învățat să se autoeduce, să-și conducă propriul destin. Acești oameni

sunt capabili să realizeze energia vitală, în consecință, să realizeze lucruri extraordinare. De când a fost recunoscut ca forță obiectivă, magnetismul animal a fost folosit atât în scopuri pozitive, cât și negative. Zicala: „Ce ai semnat, aceea culegi” este, într-un fel, expresia legii karmice și a justiției divine.”

Vindecarea efectelor prin magnetism poate fi cu succes realizată de un magician cu experiență. Așa că acord o foarte mare importanță acestui fenomen.

Aș dori acum să vă arăt, printr-un număr de experimente, ce alte capacități și forțe sunt conectate magnetismului animal. În acest scop, vă ruga trei spectatori să vină lângă mine, pe scenă.”

Un murmur se auzea din sală. Apoi, ca să încurajeze publicul, a spus zâmbind: „Nu trebuie să vă fie teamă, nu vi se va întâmpla nimic nici un rău.”

O doamnă drăguță, blondă a apărut pe scenă ezitând. „Priviți”, s-a adresat Frabato publicului, „oamenii spun adesea că femeile reprezintă sexul slab, dar această doamnă este o dovadă contrariului pentru toți bărbații aici de față.”

Publicul a râs și, în același moment, s-a urcat pe scenă un tânăr, urmat de o doamnă mai în vârstă.

„Sunt foarte recunoscător pentru ajutorul dumneavoastră”, le-a spus Frabato persoanelor aflate pe scenă. „Acum vă ruga să-mi dați pentru scurt timp oricare dintre obiectele personale pe care le aveți asupra dumneavoastră și să le puneți pe masă aici.”

Doamna blondă a pus pe masă ceasul ei de argint de la mână. Tânărul domn, cu o expresie de generozitate, și-a pus alături portmoneul. După un surâs încurajator al lui Frabato, doamna în vârstă și-a scos de la gât colierul și l-a adăugat celor două obiecte de pe masă.

„Ca o introducere”, a spus Frabato, adresându-se din nou publicului, „vă voi arăta un mic experiment psihometric. Vă voi demonstra că fiecare ființă umană trăiește în virtutea semnelor obiectelor cu care corpul intră în contact. Fiecare detaliu al existenței acestuia va fi relevat cu ochiul meu clarvăzător, foarte precis. Vă voi arăta că am dreptate, folosindu-mă de cele trei obiecte puse la dispoziție.”

Frabato a plecat spre masă, a luat ceasul de argint și s-a plimbat cu pașii rari de câteva ori, adânc absorbit de gânduri. Deodată s-a oprit, a pus pe frunte ceasul și a stat așa, timp de câteva minute, cu ochii pierduți în zăre. Ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis s-a adresat apoi posesoarei:

„Prețurile îndoiesc serioasă de capacitățile mele, altfel n-aș fi venit aici pe scenă cu ceasul împrumutat de la sora dvs. Faceți asta destul de des, fără să țineți cont de ea, ea fiind plecată să lucreze la Berlin. Acest ceas este cadou de la o mamă decedată în urma unui accident. Moartea mamei este motivul pentru care sora dvs. nu

mai poart ceasul". Fa a doamnei exprima jeni i ru ine, fapt care a demonstrat cert c Frabato spusese lucruri adev rate.

Deodat , t n r ul a încercat s - i ia de pe mas portmoneul. Totu i, Frabato a fost mai iute decât el, i l-a luat i l-a cânt rit în mân , zicând:

„Nu p re i s ave i o con tiin curat , domnule. Voi verifica îndat ce se ascunde în spatele acestui obiect.”

Dup ce a privit cu foarte mare aten ie portmoneul, timp de câteva secunde, el a continuat: „Sunte i atât de t n r i cu toate acestea a i dezam git deja dou fete. Fata din fotografia aflat în portmoneu v-a îndr git fiindc i-a i cl dit visuri în care ea a crezut cu adev rat. Cu toate acestea mai v d o scrisoare de dragoste de la o alt fat , pe care a i întâlnit-o recent la o reuniune i v-a trezit interesul cu cochet riile ei. Chestiunile personale nu m privesc, dar v pot asigura c nu ve i fi fericit cu amândou în acela i timp.”

T n r ul devenise foarte jenat când s-a v zut astfel descoperit i a replicat, întrucâtva tem tor:

„Nu mi-ar place s tr iesc în preajma dumneavoastr , pentru c nu mi-ar fi în siguran nici gândurile cele mai intime, nici secretele.”

Frabato a pus portmoneul pe mas i a luat colierul, l sându-l s -i alunece printre degete, ca pentru o cercetare atent .

„A putea scrie un roman întreg despre colierul dvs.”, a spus el, adresându-se doamnei în vârst , „pentru c a trecut prin vremuri grele. Primii lui posesori au fost ni te aristocra i foarte boga i din Fran a, care mai târziu au fost ghilotina i în timpul unei revolu ii. Colierul acesta a adus tuturor celor care l-au avut mult ghinion. Dup ce so ul dvs. a fost ucis în primul r zboi mondial, a i fost nevoit , pentru o bun bucat de vreme s tr i i dintr-o pensie mic . Lan ul a fost amanetat, de dou ori, dar de fiecare dat l-a i luat înapoi.”

Frabato a t cut în acest moment, fiindc femeia izbucnise în lacrimi. Publicul amu ise de emo ie. Frabato a pus colierul înapoi pe mas i s-a adresat din nou s lii:

„Doamnelor i domnilor, a a cum v-am demonstrat p n acum, fiecare obiect î i are istoria lui. Mai mult decât atât, a i putut s v convinge i de varietatea posibilit ilor pe care le am, folosindu-m de clarviziune.”

Publicul a izbucnit în aplauze puternice, eliberându-se de tensiunea care-l marcuse p n atunci. Când lini tea s-a reinstalat, Frabato a continuat: „A vrea acum s rog cele trei persoane participante la experiment s p r seasc sala, înso ite de doi observatori neutri.”

Un domn cu ochelari i o doamn în rochie de culoare închis s-au oferit imediat s-o fac i au p r sit to i cinci sala.

„Pentru a vă demonstra efectele magnetismului bazat pe puterea voinei ei, voi încerca aceste obiecte cu efecte reale care vor fi evidente de îndată ce vor fi atinse.”

Un domn din mijlocul sălii a propus ca cel ce va atinge ceasul de argint să izbucnească într-un hohot de râs. Frabato a aprobat. Și a doua propunere a fost unanim acceptată, ca portmoneul să provoace un plâns în hohote.

Numai asupra propunerii pentru colier nu se putea decide.

O doamnă din primul rând a propus: „Deoarece acest colier, de când există, a adus numai ghinion atâtor oameni, propun să faceți în așa fel încât să fie aruncat cu dezgust de prima persoană care îl va atinge.”

Aplauze prelungi au făcut inutilă o altă propunere. Acum, Frabato a pus cele trei obiecte pe masă, la o distanță considerabilă unul de celălalt. Apoi a stăruit asupra fiecăruia dintre ele timp de câteva momente, într-o concentrare deplină; a făcut câteva gesturi cu mâna dreaptă și s-a adresat publicului din nou:

„Doamnelor și domnilor, eu sunt gata. Ca nimeni să nu poată spune că am lucrat prin hipnoz, voi pleca chiar acum la bufet. Două persoane să mă conduc afară și se întorc împreună cu persoanele testate, rugându-le să-mi ia lucrurile înapoi. Voi reveni pe scenă în zece minute.”

Frabato a părăsit sala condus de doi domni care, imediat după aceea, s-au întors cu cele trei persoane și cu cei care le-au însoțit. Ezitând întrucâtva, femeia blondă, tânărul și doamna în vârstă s-au apropiat de masă, în timp ce în rândurile publicului a teptarea creștea tensiunea.

Au fost informați de domni însoțitori că îi pot lua obiectele înapoi și se întorc la locurile lor.

Blonda a reacționat grogănit. Cu o mișcare rapidă, a apucat ceasul, iar în momentul următor a izbucnit într-un hohot de râs de care s-a molipsit întreaga sală.

În timp ce ea pleca spre locul său, ceilalți doi stăteau acolo, ezitând, puțin surprinși, dar tânărul a întins mâna după portmoneul lui. Nici nu și-l-a pus bine în buzunar că a început să plângă, scuturat de hohote, cu capul ascuns în palme.

În câteva clipe și-a revenit și a părăsit scena în aplauze.

După tot ce vă zuse, doamna în vârstă stătea înaintea colierului său, vizibil intimidată. În cele din urmă s-a întins după el, dar, atingându-l, l-a aruncat în colțul scenei. A primit înapoi colierul din mâinile unui domn amabil și, fiindcă era surprins de propria reacție, publicul a încurajat-o,

Chiar în momentul în care au plecat cu toții de pe scenă, ușa de la sală s-a deschis și Frabato a reapărut, salutând entuziast publicul. S-a urcat pe scenă cu pași elastici și a spus zâmbitor:

„Sunteți bine dispuși. Văd că vă plăcut spectacolul. Acum rog zece persoane, care au probleme cu sințtatea, într-un fel sau altul, să urce pe scenă.”

Un număr mare de spectatori s-au grăbit să urce. Locurile din spatele scenei s-au ocupat repede și mulți au fost nevoiți să se întoarcă.

Frabato a trecut de la unul la altul, oprindu-se asupra fiecăruia în parte câteva secunde și vorbind despre suferința fiecăruia, folosind cu aproximație terminologia medicală. Fețele oamenilor exprimau surprindere datorită diagnosticării corecte și rapide. Apoi, s-a adresat oamenilor de pe scenă.

„Dragi vizitatori, văd pe fețele dvs. că aveți mare încredere în mine și că așteptați de la mine un tratament complet și o vindecare rapidă. Cu ajutorul sugestiei voi încerca să vă ajut pe fiecare cât se poate. Deși cazurilor severe nu le pot oferi o vindecare completă dintr-o dată, tuturor vă garantez o ameliorare certă. Rămâneți așezate, fiți cât mai calmi, într-o poziție cât mai relaxată.”

După ce a rugat publicul din sală să fie liniștit, s-a așezat și el pe un scaun în față și încât să poată vedea bine pe fiecare. A închis ochii și, după câteva secunde, pare complet paralizat. După aproape un minut, a redeschis ochii, a sărit de pe scaun și a întrebat pe fiecare dintre pacienți cum se simte.

„Excelent!” „Minunat!” „Ce ușurare!” erau exclamațiile lor. Fețele pacienților se înveseliseră sub influența vitalității crescute și fiecare își exprima mulțumirile înainte de a părăsi scena.

„Acesta este sfârșitul spectacolului de astăzi”, a anunțat Frabato, „totuși, năvărea să omite să vă invite pe toți la spectacolul viitor, care va avea loc poimăine. Noapte bună, tuturor!”

Însoțit de aplauze, a dispărut în spatele scenei. La scurt timp a lăsat auditoriul în culise și a luat un taxi până la hotel.

A ajuns, a comandat o bucură coritoare, a lăsat vorbele că dorea să fie trezit a doua zi dimineață și s-a încuiat în cameră.

Abia terminase meditația pe care o făcea în fiecare zi înainte de culcare, când cineva bătă în ușă. Băiatul de serviciu s-a scuzat pentru oarecâtă întârziere și l-a informat că un domn îl așteaptă în hol și-i vorbească.

Gânditor, Frabato a cercetat cu atenție ciudata carte de vizită trimisă de persoana respectivă. Avea un cerc mare în mijloc, în care era un alt cerc mai mic, iar în interiorul lui un triunghi cu o cruce.

În stânga și în dreapta cercului erau doi dragoni, iar pe spatele cercului de vizită era scris doar „Hermes”, totul imprimat cu aur.

S-a gândit puțin, apoi Frabato a cerut ca vizitatorul nocturn să fie poftit în camera sa. După câteva clipe, el a salutat un domn cu tâmplile albe, cu o expresie de nobilitate în inut...

Era foarte târziu când vizitatorul a plecat. Fa a sa avea o min r v it ,
semn c tr ise o experien extraordinar .

Capitolul II

Membrii Lojei masonice secrete FOGC, care erau foarte temuți chiar în cercurile oculte, se adunaseră pentru o reuniune generală la Dresda. Sala unde urma să aibă loc întâlnirea se afla într-o vilă imensă, ascunsă privirii, într-un parc proprietate particulară, în spatele unui gard viu foarte înalt și a unor copaci maiestruși.

Marele Maestru al Lojei invitase 98 din 99 de membri la întâlnirea de astăzi. Ei veniseră cu mult timp înainte de începerea sedinței și se așezaseră de o parte și de alta a două mese lungi.

Conversația din sală s-a întrerupt când a intrat Marele maestru, însoțit de asistentul său, care, în același timp, era și secretar. Vis-a-vis de intrarea în sală se afla un podium, pe care era așezat biroul Marelui Maestru. El a sunat clopoțelul și s-a făcut dintr-o dată liniște deplină. S-a adresat fraților cu o voce ridicată :

„Dragii mei fraților, deschid sesiunea de astăzi. Sunt mulțumit că ați dat curs invitației mele, fără excepție. Așa cum țineți din regulamentul Lojei, o astfel de reuniune generală este convocată doar în cazul unor evenimente excepționale. Probabil că ați constatat deja lipsa din sedința de astăzi a Fratelui Silesius. Din păcate, el s-a făcut vinovat de divulgarea secretelor Lojei și va trebui să-l judecăm, acesta fiind primul punct din ordinea de zi. Punctul doi: magicianul Frabato, care a devenit cunoscut pretutindeni în Dresda.

Dragii mei fraților, țineți cu toții că Fratele Silesius realizase deja 25 trepte de inițiere în Loja noastră și ar fi trebuit să aibă conștiința încălcării legii acesteia. Ambiția lui l-a determinat să divulge unora din prietenii lui ritualurile noastre de evocare a prezenței elementelor stihțiilor.

Conform legii Lojei noastre, încălcarea unui jurământ și divulgarea secretelor sunt pedepsite cu moartea. Totuși, sedința este validată numai în urma votului secret al tuturor membrilor prezenți. Deși persoanei în cauză îi sunt prieten, nu-i pot găsi nici o scuză pentru purtarea sa și, deci, vi-l încredințez pentru judecată.

Pe toți i-a străbătut un fior și au început să comenteze. Unii se arțar tulburăți, alții preau încremeniți.

Secretarul împărțea fiecăruia câte un plic cu o hârtie albă. Cuvintele DA sau NU aveau să decidă viața sau moartea unui frate de-al lor. „DA” ar fi însemnat moarte prin emiterea unei raze a morții; „NU” ar fi însemnat libertate și viață.

Mulți dintre ei n-au stat prea mult pe gânduri, alții ezitau oarecum, iar alții, căiva, nu-i puteau stăpâni tremurul mâinii pe hârtie. Fratele Silesius fusese iubit de mulți dintre ei. În ciuda acestui fapt, simpatia era de neiertat acum, datorită faptului că trădarea secretelor Lojei pune în pericol loja însăși.

în cele din urmă, secretarul strânse toate plicurile într-o cutie mică de lemn, scoase toate hârtiile din ele și le împi în două, în funcție de răspunsurile date. El numără biletele cu multă atenție și notează rezultatele. Față de obicei îmbujorat, pleacă din ce în ce, în timp ce mai verifică o dată rezultatul. Apoi îl înmâna Marelui Maestru.

Acesta făcu ochii mari, față de el reflectând asupra unei persoane conștient că un bun prieten era condamnat la moarte. „Dragii mei frați”, a spus cu o voce tremurătoare, „din punct de vedere rezultatul votării împotriva lui Silesius a fost condamnarea irevocabilă la moarte, cu 51 de voturi la 47. După legea noastră, sentința ar trebui executată până într-o lună, dar pentru că Fratele Silesius, prin capacitățile sale oculte, va ține la ce s-a tept și pentru că va încerca să se salveze, vom executa sentința până în 24 de ore. Prietenul său, care ruia încredințat secretele Lojei va avea de îndurat aceeași soartă. Rog frumos pe cei 21 de Frați, maeștri ai telepatiei, să rămână la sfârșitul întrunirii ca să putem discuta sentința prin folosirea razelor morții.”

Deși sentința îl mișcă adânc, Marele Maestru și-a revenit repede și a continuat cu voce calmă :

„Cum punctul unu de pe agenda a fost rezolvat, să trecem acum la cazul Frabato. Câștigă dintre cei prezenți aici au fost de fapt la spectacolele sale și au putut să se convingă de capacitățile pe care acesta le posedă. S-a putut vedea, așa cum a și fost demonstrat, că lucrează foarte trucuri. Experimentele lui au depășit toate așteptările; da, au fost chiar mult mai reușite decât cele ale multora dintre frații noștri. Hermes, unul dintre cei mai talentați frați ai noștri, a fost la Frabato să-i testeze capacitățile. Va spune acum ce a făcut acolo.”

Domnul distins care îi făcuse lui Frabato acea vizită nocturnă, ridicându-se, vorbi:

„Alesesem cea mai bună oră astrologică pentru a-i face o vizită lui Frabato și înusem seama că analogiile dintre elemente să-mi fie favorabile. În afară de asta, am sperat să fie obosit după reprezentările, fapt pe care doream să-l exploatez în favoarea mea. L-am explicat motivul alegerii unei astfel de ore nepotrivite pentru vizita mea printr-o claritate care nu mai suporta amânare. Auzind aceasta, Frabato m-a privit tăios, apoi a zâmbit ters, fără să spun un cuvânt. Apoi i-am descris în culori vii imaginea comunității Lojei noastre, evidențindu-i multele avantaje și i-am promis o sumă mare de bani din fondurile Lojei în caz că s-ar decide să devină membru.

Frabato, care nu pleacă să fi în el propunerea mea, a început să vorbească despre clarități, despre reprezentările și succesele sale în mai multe ocazii anterioare și a reușit să-mi incite curiozitatea până într-atât de mult încât aproape uitasem de scopul vizitei mele. În cele din urmă, l-am întrerupt, încercând din nou să-l atrag în direcția ofertei mele. S-a ridicat și a tras de sub pat o valiză, spunând:

„S vedem acum ce spune cronica Akasha despre legea voastr !”

„Fra ii mei dragi, a a cum ti i, cunosc foarte bine metodele i practicile oculte, a a c eram hot rât s împiedic experimentul lui Frabato cu toat puterea mea. Dar imediat ce-mi trecu gândul acesta prin minte, îmi spuse ca din întâmplare:

„Drag domnule Hermes, experimentele mele depind numai de voina mea i nu pot fi influen ate sau împiedicate de dvs. Vor reu i chiar dac lua i parte activ la ele sau nu.”

Am sim it c sunt foarte bine citit i c nu voi avea nici o ans împotriva lui, a a c am urm rit p reg tirile sale cu mult aten ie. Întâi î i sp l mâinile cu grij , scoase din valiz o sticl i î i terse mâinile cu câteva pic turi din ea. Era, aproape sigur, esen de plante, deoarece în toat camera se r spândise un miros pl cut. Dintr-o cutioar lu o lamp mic i o puse pe mas . Apoi, dintr-o a doua cutioar scoase o sfer de sticl cu diametrul cam de 20 cm i o a ez pe mas pe un suport potrivit. Când l-am întreat la ce folose te acea sfer , Frabato a râs i mi-a spus:

„Dac în Loja voastr exist clarv z tori i dac ei posed cu adev rat tiin a pe care pretind c o au, atunci ar fi trebuit s ti i c aceasta este o oglind magic . Aceast sfer este plin cu un lichid i ea cere o munc r bd toare, dar i excelente puteri magice.”

Am realizat c tiin a mea nu însemna nimic pe lâng ce tia el, a a c am preferat s tac i s urm resc în lini te ceea ce avea s urmeze. Distan a dintre noi i sfer era cam de un metru. Frabato aprinse lampa i stinse lumina electric i m rug s p strez lini te. Reflexele luminii d deau toate culorile spectrului. Fl c ruia lumina sfera i înc perea, iar în aer se r spândea un parfum specific. Dintr-o dat m-am gândit la combustibilul care trebuie s fi fost impregnat cu vreo substan specific , dar n-am scos un cuvânt. Cu toate acestea Frabato mi-a ghicit gândul i mi-a zis:

„Spune i-mi dac ave i vreo întrebare, fiindc v pricep gândurile a a de clar de parc le-a i rosti cu glas tare. Citirea rapid a gândurilor nu se practic în loja dvs.?”

Eram fiert, fiindc nimic nu i se putea ascunde, dar încercasem s m st pânesc.

„V voi ar ta un film, apoi ve i putea cânt ri singur, dac este avantajos sau nu s fii membru în Loja dvs.”, ad ug el.

l-am urm rit cu aten ie fiecare mi care s m conving c nu folose te nici un truc. î i suflecuse mânecele de la c ma i se a ezase lâng mine, în fa a sferei. Apoi î i întinse amândou mâinile înspre aceasta, cu degetele desf urate u or. O lumin alb-argintie se degaja din vârfurile degetelor sale i era absorbit de sfer . Câteva clipe mai târziu, sfera lumina ca un glob fluorescent,

incandescent. Frabato încet transmisia luminii și spuse că ar fi posibil să fac și fotografii ale acestei mingi magice.

Eram extrem de emoționat. Îmi spuse:

„Vom vedea acum scene din viaa stimatului Mare Maestru. Îți este acum oferită ocazia de a cunoaște atât luminile, cât și umbrele personalității sale. Sper că vei reuși să urmărești aceste imagini și că nu vei adormi.”

Deși nervii îmi erau întinși la maximum de curiozitate, lumina minunată a sferei părăsi-mi dea o senzație de oboseală. Bineînțeles că nu doream să mă fac de râs, adunându-mi toată puterea voinței, am reușit să stau trează tot timpul cât a durat experimentul.

Lumina opalescentă se răspândea în întreaga cameră. Interiorul sferei începu să se miște încet și apărură umbre de diferite culori care pluteau în ea. Dar imediat se dizolvau iar, fiind înlocuite de o culoare violetă. Apoi, s-a conturat clar chipul Marelui Maestru. Imaginile se succedau rapid din copilărie până astăzi. Multe din cele văzute mă auocat și un fior de gheață străbătută. Îmi erau dezvăluite scene incredibile și nu aveam cum să scap de ele fiindcă nu mă puteam mișca.”

Fața Marelui Maestru se schimbă de câteva ori. Când Hermes vruse să descrie câteva dintre întâmplările cele mai semnificative din viaa acestuia, așa cum fuseseră revelate de oglinda magică, Marele Maestru i-a dat de înțeles, discret, că nu dorea asta. Hermes înțeleși schimbă discuția, orientându-o spre o temă generală.

„După ce îmi fusese oferită posibilitatea, prin acea metodă magică, de a urma destinul Marelui Maestru al lojei noastre până în prezent, Frabato a desenat în aer un cerc deasupra sferei cu mâna dreaptă și, cu artorul drept a desenat o figură pe care nu o țiam, iar imaginile au dispărut după aceasta.

Întrucâtva deconectat, am vrut să-mi întorc privirea de la sferă când, deodată, s-a conturat în ea chipul Secretarului nostru. Și viaa sa a fost derulată ca un film în fața ochilor mei. Toate crimele și vârșite de lojă au fost revelate fără mil. În acest fel, Frabato mi-a făcut cunoscute viețile aflate între cei mai vechi membri ai lojei. Când vruse să-mi arate propria-mi viaă, mi s-a simțit atât de speriat și jenat că a trecut peste asta. După ce desenă o altă figură asupra sferei și după ce murmură o formulă, lumina s-a stins în sfârșit.

Frabato s-a ridicat, a aprins lumina electrică și a stins lampa. A pus încet și cu grijă sfera și lampa în cutia și a închis totul în valiză. După ce a terminat de făcut asta, m-a întrebat cu un aer ușor ironic:

„Îmi recomandă și în continuare să devin membru al Lojei?”

Complet năucit de puterea magică a acestui om, n-am putut scoate nici un cuvânt. Mi-am luat plăria și pardesiul și-am grăbit spre ușă fără să îndrăznesc să mai fac vreun comentariu. Nu mi-am revenit până n-am ajuns în hol și am

ie it din hotel valvârtej. Credin a în puterea Lojei noastre fusese puternic zdruncinat , iar în noaptea aceea nici nu mi-am putut g si odihna.”

Aceast relateare a experien ei cu Frabato f cu o puternic impresie asupra tuturor celor de fa . Nimeni nu îndr zni s fac vreo mi care, era o lini te de mormânt. Marele Maestru se ridic gr bit i sparse t cerea aceea deprimant cu o voce r spicat :

„Drag frate Hermes, în numele fr iei noastre îi mul umesc pentru eforturile depuse.

În timpul acestei dificile misiuni, revela iile lui Frabato asupra activit ilor Lojei i a unora dintre cei mai înal i i mai vechi membri ai ei, constituie o insult la adresa mea. Jur pe numele Prin ului întunericului c vom rev rsa toate furiile diavolului asupra lui Frabato ca s înve e cum s se poarte cu noi. Nu voi permite ca Loja noastr s fie insultat . Va sim i razele mor ii pân va pieri. În numele lui Satan, al lui Astaroth i Belul, fie blestemat!”

Acest groaznic jur mânt, pe care Marele Maestru l-a rostit cu o furie nebun în sal , era cel mai violent pe care îl f cuse vreodat public. Nimeni nu putea sc pa de blestem i de persecu ia ordinului.

Dup ce îi rug pe cei 21 de judec tori s r mân în sal , a mul umit tuturor pentru cooperare i încheie edin a, anun ând aceasta prin clopo el. Fra ii i-au luat „la revedere” cu salutul simbolic al Lojei i au disp rut în traficul ora ului.

Comportarea modest era una dintre cele mai stricte reguli ale Lojei, cu scopul de a nu atrage aten ia oamenilor, în general, precum i a celor curio i, mai ales.

Marele Maestru i-a reluat locul cu un zâmbet satisf cut. Instinctiv a realizat c acest Frabato era un posibil oponent, dar nu mai era cale de întors dup jur mântul rostit. Acesta trebuia dus la bun sfâr it, chiar dac i-ar fi pus în pericol via a. Trebuia s recunoasc , f r t gad , c autoritatea sa în fa a fra ilor ar fi putut fi zdruncinat sau complet pierdut .

Fra ii care r m seser au discutat îndelung felul în care Frabato ar putea fi cel mai bine atacat. Sugestii diferite au fost f cute i stenografiate de c tre Secretar în scopul de a servi la luarea unei decizii în cadrul întâlnirii urm toare.

Rezolvarea cazului Fratelui Silesius fusese stabilit dup reguli tradi ionale, a a c nu mai era necesar o discu ie asupra acesteia.

La un semn al Marelui Maestru, Secretarul p r si sala i merse într-o camer aflat în spatele casei. Aceast camer , ale c rei u i erau echipate cu sisteme speciale de închidere i care nu avea deloc ferestre, era ad postul garderobelor personale, unde erau depozitate diverse instrumente magice.

Magicianul negru deschise un cuter metalic, de unde luă un sicriu de marmură mijlocie în care era o figurină de ceară cu chip bărbătesc. Apoi, dintr-un seif aflat în perete luă o sticlă mare maronie, sigilată cu un dop de sticlă.

Puse obiectele pe o masă în mijlocul camerei. Cu ajutorul unui cuțit, tăie un mic coperțel din partea figurinei de ceară, unde se afla un orificiu ce se deschidea într-un canal de-a lungul spatelui manechinului.

Secretarul deschise sticla maronie și turnă lichid în acel orificiu, atât cât era nevoie să-l umple până ajunge la nivelul capului. Apoi, acoperi la loc orificiul cu coperțelul de ceară, lipindu-l cu ceara lichidă de la o lumânare aflată la îndemână chiar pentru asta. A aranjat bine și a netezit ceara, să nu se vadă nici o urmă.

Puse apoi dopul sticlei și o sigilă cu ajutorul sigiliului de pe inel. Pe pieptul figurinei era un cerc plat unde el scrisese numele victimei. Luă apoi din garderobă un jurnal și, în limbajul secret al lojei, înscrise data și numele persoanei ce urma să fie executată și îl puse la locul lui.

După aceasta deschise sertarul unui birou unde erau pumnale de diferite mărimi, tipuri și grosimi. El a ales din această colecție unul mic, dar foarte ascuțit.

Asigurându-se că n-a uitat nimic, el puse figurina de ceară și pumnalul în sicriu și, luând toate acestea cu el, ieși din cameră. Închise ușa cu atenție și o luă către sala din ei.

Marele Maestru luă sicriul și se asigură că figurina fusese pregătită cum trebuia. Apoi o așeză pe podea. Lumina electrică a fost oprită, după ce au fost aprinse trei lumânări.

Cei 21 de judecători ai Lojei au format acum un cerc în jurul figurinei, Marele Maestru stând de o parte, ca observator. Frații și-au unit mâinile și le-au plimbat încet deasupra figurinei de câteva ori, fixând-o continuu cu privirea. Toți au început să respire ritmat, ridicându-și și coborându-și mâinile în același timp. De fiecare dată când expirau și coborau mâinile rosteau o formulă.

Ceremonialul s-a reluat cu o viteză crescândă. Începuse să se formeze cea în jurul figurinei până când s-a transformat într-un nor și, în final, a devenit o sferă mare, care se rupse complet de figurina de ceară. Culoarea gri care fusese la început s-a schimbat treptat în roșu. Imagini întunecate și reau se condensează în ea. În câteva minute, forma aceea neclară se transformă într-o minge de foc. Marele Maestru s-a apropiat, făcând semn în aer cu mâna dreaptă și desprind în două lanțul format de frați.

Încetul cu încetul, norul roșu a dispărut în figurina de ceară. Frații s-au așezat la masă epuizați.

Acum Marele Maestru mersese figurina și o puse în sicriul deschis. Cu un aer de solemnitate el aprinse lumânările de la capetele sicriului. În sală era liniște

deplin și cei 21 de frați urmăreau a se de încorda și încât nu îndrăzneau nici să respire.

Fașa Marelui Maestru împietri că o mască. Ochii aveau o cutitură de gheață în timp ce se întindea după pumnal. Mâna se ridică încet, iar ochii erau întinși în cercul cu numele victimei. Apoi lama sticlă în lumina lumânării pentru o clipă intră în pieptul figurinei. Un tunet zgudui sala și un vuiet umplu aerul ca și când s-ar fi dezlănțuit o furtună. Această stare a durat câteva secunde, apoi zgomotele s-au redus din intensitate și s-au estompat pe urmă, lăsând loc unei liniști stranii.

Pe chipul Marelui Maestru se citea triumful, triumf pentru că se simțea stăpânul vieții și al morții. Eliberat de concentrare, se lăsă pe un scaun din apropiere. De cei care erau prezenți cunoștea aceste fenomene, erau cutremurați de teamă și oroare în același timp.

Secretarul fu primul care și-a revenit. Aprinse lumina, puse deoparte lumânările și mută sicriul. Se reîntoarseră la viață și ceilalți frați. Fenomenul experimentat de ei aducea dovada că scopul eforturilor lor fusese atins. Își vorbeau în șoaptă, în timp ce Marele Maestru înșcria datele operațiunii magice în jurnal. Se ridică și se adresă celor prezenți:

„Dragii mei frați, vă mulțumesc tuturor pentru cooperare. Fratele Silesius a murit într-un atac de cord la ora 10 p.m. Am executat sentința în acord cu regulile ordinii noastre generale și ne-am răzbușat astfel pentru trădare. Deși prietenul său a fost condamnat să moară, execuția a fost amânată pentru o dată ulterioară. Vom discuta motivele acestui fapt laedină următoare. Admiterea unui nou membru în locul fratelui Silesius se poate face odată cu întâlnirea de la St. John. Doresc să ne întâlnim aici mâine seară la ora 8.00. Cazul Frabato este în atenția noastră. Sesiunea de astăzi s-a încheiat. Noapte bună, tuturor!”

Au părăsit casa lojei inobservabil, unul câte unul, înghițind de întunericul nopții.

Minutarul ceasului mare electric din stație se mișcă încet spre zece fix. În sala de așteptare, mulțimi tăcute așteptau trenul de la Bad Schandau spre Berlin. Prin megafon o voce anunță sosirea trenului și lumea urcă nerbdătoare pe peron, pentru că trenul nu stătea decât câteva minute în Dresda.

Frabato stătea în fața unei mese notându-și câte ceva. Își puse carne elul în buzunar și era gata când trenul ajunsese. Oua a vagonului zbură în lături, chiar în fața sa și un tânăr în costum de clătorie a sărit din vagon, grăbindu-se spre barul de răscoitare. A plătii, în drum spre vagonul său, când nu făcuse decât câțiva pași, sa prinse cu ambele mâini de piept și se prăbuși gemând. Se zvârcoli de durere timp de câteva secunde, apoi rămase nemișcat.

Câțiva oameni curioși se strânseseră în jurul lui. Poliția fu într-o clipă acolo și ridică cadavrul. S-a trimis după un medic și au fost luate declarațiile martorilor oculari.

Frabato urmărise totuși în cele mai mici detalii, fiind foarte aproape. Magician fiind a realizat într-o clipă orice ajutor, de orice fel, ar fi fost zadarnic în această conjunctură. Instinctiv a simțit că necunoscutul nu a murit de moarte naturală.

El persista în grabă și se îndreptă spre strada Leipziger. După ce hoinări cam o oră, se opri într-o pădurice la periferia orașului și se odihnească.

Noaptea era minunată, luna și stele străluceau pe cerul senin. Absorbit de gânduri, el știu ceva acolo înainte de a face drumul înapoi. Opri un taxi lângă portul Elbe și se întoarse la hotel.

Era dimineața când intră în cameră. Închisura, scoase valiza și înmontă sfera magică. Imaginile oglinzii îi confirmau bunănoaptea că moartea tânărului fusese provocată de o acțiune violentă a Lojei FOGC. Frabato închisă sfera în valiză și merse la culcare.

În dimineața următoare el cumpără din Dresda ziarul cel mai citit. Sub titlul „Moarte în Gara Centrală din Dresda” era următoarea relatare:

„Autorul binecunoscut, dr. Alfred M., a încetat din viață, subit, în gara centrală, la 10 fix, noaptea trecută. Orașul nostru deplânge moartea neașteptată a acestui tânăr plin de talent și speranță, ale cărui lucrări au fost primite mereu cu mare entuziasm. Ultima sa dramă, „Testamentul” este în curs de tipărire. Vom păstra o vie amintire în inimile noastre acestui om extrem de ambițios și talentat.”

Capitolul III

Așa cum se stabilise, cei 21 de specialiști și Marele Maestru al Lojei FOGC se întâlniră din nou. Întâi au rezolvat-o cu directorul Z., președintele unei mari bănci. Secrete importante ale celor 28 de trepte ale lojei îi fuseseră dezvăluite de Fratele Silesius. Nefiind membru al lojei, sau avea să devină, sau urma să-și piardă viața. Dar, cum felul său de a fi nu se potrivea cu al celorlalte părți din lojă, el fu condamnat să moră. Ca președinte al unei bănci mari, Z., avea, legal, o mare putere, așa că se hotărâse întâi să-l folosească pentru procurarea unei sume importante de bani.

Înainte de toate, loja era constituită din mari capitaliști care aveau gramezi de posesiuni, adunate prin aplicarea metodelor oculte, doar în intenția de a acumula un capital frumos în scurt timp. Fuseseră întotdeauna gata să facă orice pentru a-și atinge scopul. Viața unui om nu însemna nimic pentru ei și întotdeauna țiau să exploateze în favoarea lor a-a-zisă „jurisdicție”. Metode complicate, antrenament și experiență nu le îngăduiau să dezvăluie actele lor criminale sub ochii oamenilor fără a trezi suspiciuni. Activitatea lor era facilitată de faptul că în Germania oamenii nu dădeau, importantă activitate de cercetare în domeniul legilor și energiilor mentale.

Loja organiza reprezentarea de ocultism doar ca să demonstreze că se baza numai pe trucuri și înșelătorie. Țiau foarte bine că răspândirea filosofiei oculte ar aduce cu sine o nouă ordine în societate, ceea ce ar fi constituit un obstacol în tot ce întreprindeau. Mai mult, exista pericolul să fie recunoscuți de ocultii ții cu activitate pozitivă, ca urmare, să fie descoperiți.

Activitatea lui Frabato, cel care putea să dea dovezi clare ale existenței legilor și energiilor mentale, sigur că le trezea ostilitate. Dacă ar fi fost unul dintre numeroșii pseudo-ocultști, loja n-ar fi avut nici un motiv să se amestece. Mai cu seamă, Marele Maestru era înverșunat împotriva lui Frabato, nu-l putea ierta pentru că-i dezvăluiseră întreaga viață. Așa că au hotărât să facă tot ce le va sta în putință pentru a-l opri pe Frabato să mai înșeleze.

Întâi au făcut pregătiri să-l distrugă pe directorul Z. Secretarul merse până la locuința aflată la subsol a îngrijitorului, să-o aducă pe fata acestuia, Eli, care, în asemenea situații, juca rolul de medium. Fata locuia acolo singură cu tatăl ei, mama ei murise în urmă cu câțiva ani. Eli avea 18 ani, era zveltă, cu părul atenuat, ondulat și ochii de un albastru-închis. Deși nu-i convenea acest rol, nu îndrăznea să spună nimic, de teamă că tatăl ei să nu-și piardă poziția.

După câteva minute, Eli apărură în sala din ei, însoțită de secretar. În mijlocul camerei fu așezată o canapea și fu acoperită cu un cearșaf de mătase albă.

Un al doilea cearșaf era înșut în imediată apropiere în caz că ar fi fost necesar să izoleze mediumul în timpul experimentului.

Apoi, Marele Maestru dădu semnalul de începere a opera iunii. Eli trebuia să stea întins pe canapea, iar secretarul să se așeze pe un scaun lângă ea. A privit-o pe trunchiul tor, murmurând câteva formule semnificative. În câteva minute, Eli era în prima fază a hipnozei. Printr-un număr de ocure magnetice, magicianul reușise să transforme această stare într-una de hipnoză profundă. Câteva ocure (lovituri ușoare) în jurul gâtului i-au anulat posibilitatea de a vorbi în timpul hipnozei.

Eli era atât de familiarizat (obișnuit) cu acest fel de stări, că putea îndeplini orice ordin primit, fără nici o dificultate. Întâi i s-a comandat să afle, prin intermediul unei plimbări mentale, ceea ce făcea Frabato în acel moment. Într-o clipă, ea raportă că Frabato dădea o reprezentare. Secretarul îi chemă spiritul, înapoi, cu grabă, fiindcă îi era teamă că Frabato va recunoaște spiritul lui Eli și, în felul acesta, ar fi devenit interesat de destinul lor.

Apoi i s-a ordonat să raporteze despre activitatea directorului Z. îi informă că în acel moment se afla la el acasă și citea ziarul. Întrebat despre ceilalți membri ai familiei, mediumul răspunse că era singur. Acest fapt îl determină pe Marele Maestru să înceapă. La un semn, frații formară un cerc în jurul lui Eli, iar conducătorul se pregătise să încarce mediumul cu fluid magnetic. Când tensiunea deveni suficient de puternică, i-au comandat să-l adoarmă pe director și să-l urmărească permanent.

Influențat de medium, Z. fu lovit de o copleșitoare nevoie de somn. Nici nu apucă bine să se urce în pat, că și adormi adânc. Eli îi informă despre starea directorului. În același timp, i-a fost comandat pe strarea legăturii cu el. Prin acest asalt magic, Z. devenise un instrument în mâinile lojei.

Secretarul zgârie numele lui Z. într-o farfurioară de ceașcă pregătite anume pentru asta și o puse pe plexul mediumului, realizând astfel o legătură foarte apropiată a spiritelor. După aceasta, farfurioara fu așezată pe fruntea fetei pentru câteva minute, cu scopul de a face spiritul directorului capabil de a primi ordine prin telehipnoză.

Secretarul atinse urechile și regiunea cardiacă a mediumului cu farfurioara, apoi o puse deoparte.

Cercul format de frați fu deschis pentru o clipă, canapeaua unde era mediumul fiind împinsă deoparte și acum, Marele Maestru stătea în mijlocul cercului.

Ceara din farfurioară se încălzea încet-încet, transformându-se într-un fel de pojghiță. Rostind aceeași formulă magică iar și iar, Marele Maestru intră în tranșă și poate stabili un mai bun contact spiritual cu receptorul. Avea suficientă energie pentru această transmisie de la cercul format de frați și ei. Cu o voce sugestivă, el rosti următoarele cuvinte deasupra stratului de ceașcă :

„Mâine dimineață, la ora 11,45 fix, un tânăr va intra în biroul tău. Va purta un costum de culoare închis și cravată roșie. Acest om îți va cere un milion de mrci împrumut pentru un proiect de construcție în Elveția. Nefiind în stare să spui nu, vei ceda rugămintii sale. După ce-ți va fi lovit fruntea de trei ori cu palma dreaptă, vei completa un cec de un milion de mrci. Imediat după ce-ți vei înmâna cecul, îți se va face foarte tare somn și vei adormi profund timp de cinci minute. Când te vei trezi vei uita tot ce s-a întâmplat. În nici un caz nu-ți vei reaminti cum arată tânărul și orice amănunt al incidentului îți se va șterge din memorie.

Începând din acea oră te vei simți rău. Vei căpăta o înfiorare suferind și vei fi chinat de nervozitate. Vei fi mai apatic și, pe zi ce trece, vei deveni tot mai obosit și mai deprimat. Te vei enerva din orice fleac și nu vei mai avea odihnă. Nu-ți va mai rămâne nimic în lumea asta care să-ți redea liniște. În final, tot ce te înconjoară îți se va părea de nesuportat și, după exact paisprezece zile, te vei sinucide, folosind un revolver.”

Directorul Z. era vădit că un domn onorabil și era binecunoscut pentru excelența lui pregătire. Într-una din zile, pe când era la Londra, fusese jefuit și, de atunci, era foarte previztor, întotdeauna ținându-și un revolver pregătit lângă pat.

După ce Marele Maestru duse la bun sfârșit această sugestie, mai fixă cu privirea un timp pelicula de ceară, apoi făcu un semn ritualic și o înfiorare într-o bucată de mătase violetă pe care i-o dăduse secretarul.

Cercul magic se desfășură și frații își reluară locurile pe scaune, în mijlocul camerei. Apoi canapeaua cu mediumul fu adusă în centru. Secretarul îi chemă spiritul înapoi din casa directorului și îl trimise la Frabato.

Acesta își terminase spectacolul și era în vizită la un bun prieten al său. Mediumul dădu adresa exactă, raportând că familia prietenului mersese deja la culcare, iar cei doi discutau probleme de ocultism. Discuția lor era atât de însuflețită, încât Frabato nici nu observă că Eli îl privea.

Primind această informație, Secretarul chemă înapoi spiritul mediumului și prin oculte magnetice și formula corespunzătoare o readuse pe Eli la viață.

Nici nu-i trecea prin minte ce planuri realizase loja cu ajutorul ei. Când țigul o mulțime înaintea de toate, dar organizarea neobișnuită a acestor întruniri era de neînțeles pentru ea. Secretarul o conduse amabil până la ușă și îi dădu câteva bancnote drept recompensă.

Printre secretele Lojei FOGC se număra și capacitatea de a face pe oricine să adoarmă, de a se trezi din nou, de a îmbolnăvi, de a învia sau a ucide, după bunul lor plac. În orice caz, membrii conducerii dobândiseră această abilitate și țineau numai prin pactul cu diavolul. Puteau influența orice persoană

neantrenat , prin metodele lor magice, aceasta neavând nici o ansă de a cunoaște cauza influenței la care erau supuși.

Frabato era un caz special pentru loji , fiindcă era familiarizat cu practicile oculte de orice fel , în plus, era sub protecția „Fraților Luminii”.

Loja FOGC știa de existența „Fraților Luminii”, dar n-avea nici o idee despre puterea lor. Ei hotărâseră să scape de Frabato printr-un asalt magic. După o scurtă discuție, Secretarul merse în camera cu echipament, aducând un aparat pe care îl numeau tepafon. Acest dispozitiv a fost plasat în mijlocul camerei. Era un aparat emițător de raze magice ale morții pe orice distanță și constituia cea mai puternică armă a Lojei FOGC, strict confidențial .

Dacă o fotografie sau o mumie a unei ființe ori a unui animal era plasată în focarul razelor sale, nu numai fizicul era afectat, dar chiar și entitatea astrală . Acest instrument putea distruge orice fel de material, de la orice distanță și de orice categorie. Mai mult, acesta servea la transmisia de energie, ceea ce constituia o realizare a timpului ei moderne. În afară de asta, orice fel de idee (sugestie) putea fi transmisă cu ajutorul lui. În sfârșit, se puteau declanșa, cu ajutorul acestui dispozitiv, otrăvirea, precum și maladiile nervoase, care ar fi putut pune în dificultate colile de medicină . O fotografie sau un obiect personal era de obicei suficient pentru a intra în contact cu persoana ce urma să fie influențată , distanța neavând nici o importanță .

Pentru că Frabato era binecunoscut, fotografia sa apărea în ziare din când în când, așa că era lesne pentru Loja FOGC să -i procure una în acest scop.

Marele Maestru fixă fotografia lui Frabato în focarul razelor tepafonului și aprinse combustibilul, un amestec preparat cu alcool. În același timp, ceilalți frați formară un cerc magic în jurul aparatului pentru a intensifica elementul focului pe plan fizic, prin telepatie.

Magicienii negri, de obicei, recurgeau la această metodă de distrugere în cazurile în care victima posedea capacități oculte remarcabile. Tepafonul era, de asemenea, frecvent utilizat pentru execuțiile în cadrul lojei. Aparatul servise de multe ori în acest scop. Diagnosticul medical era întotdeauna „infarct”.

Frabato era încă cu prietenul său și conversația lor înșufleită nu luase sfârșit. Amândoi erau absorbiți în discuția lor a că , la început, nici nu sesizaseră atacul Lojei FOGC. Doar când începu brusc să transpire, Frabato remarcă starea sa neobișnuită . Se plimbă prin cameră nelinițit, încercând să afle cauza acestei clduri anormale. Niciodată nu i se întâmplase ceva asemănător.

Temperatura creștea chiar și-n cameră , astfel încât îl afecta și pe prietenul său. Frabato își dădu seama că în corpul său se afla cauza acestei clduri. Ceasul său de mână și inelul îi ardeau pielea. Nu mai era nici un dubiu acum că o forță străină încerca să-l distrugă . Își dorea să -i în piept, dar cldura deja îi

penetrase organismul în a a m sur , încât nu se mai putea concentra. Se l s neputincios într-un scaun.

i prietenul s u era neputincios. Ce ar putea ajuta în acest caz? Un ajutor medical ar fi fost zadarnic, pentru c ce-ar putea face medicii împotriva efectelor magice?

Sângele aproape îi fierbea în vine i, de i el încerca s reziste, nu putea s - i influen eze organismul cu ajutorul spiritului. În această situa ie disperat , Frabato îl rug pe Dumnezeu s -l ajute i s -l inspire. Era convins c va fi ajutat, doar dac nu era destinat s - i sfâr easc încarnarea chiar atunci.

Prietenul lui Frabato încerc s -l magnetizeze, dar trebui s se ab in de la aceasta, întrucât c ldura în camer devenise insuportabil .

Deodat , Frabato auzi o voce în timpul invoca iei sale, „Ap !” Buzele sale murmurar : „Ap , mult ap !” Prietenul s u ie i n valnic din camer , aduse o g leat i o umplu cu ap . l-o aduse repede lui Frabato, care î i cufund în ea, f r vlag , mâna stâng . În acela i moment se sim i u urat i în câteva minute claritatea i for a gândurilor îi revenir .

Pentru c apa se înc lzea din ce în ce mai tare, prietenul lui mai aduse o g leat . Astfel, c ldura era condus înspre ap timp îndelungat, pentru c atacul Lojei FOGC era continuu. Dar, pentru c razele distructive treceau acum prin corp f r a avea vreun efect, Frabato, curând, se sim i din nou în stare s - i utilizeze capacitatea clarvizionar . Urm ri cu spiritul razele magice i afl c ele veneau de la Loja FOGC.

„O s v par r u curând c m-a i atacat în acest fel”, gândi el; „atât cât legile spirituale o permit, voi încerca s v distrug toate planurile voastre viitoare.”

Cât timp a emis raze tepafonul, Frabato continua s le devieze în ap . A a c el urm ri neîncetat întâlnirea fra ilor lojei prin clarviziune, pân când, dup înc o or , ei desf cur , în sfâr it, cercul magic, mutând fotografia din focar i stingând flac ra. Secretarul închise această arm periculoas în camera special .

Dup aceasta, fra ii mai discuta pu in, exprimându- i satisfac ia c Frabato nu va mai fi în stare s le fac nici un r u. A teptau deja cu ner bdare tirile de a doua zi, care s informeze oamenii despre moartea subit a binecunoscutului magician i anularea reprezenta iilor sale. Apoi edin a se încheie.

Frabato î i încheie i el observa iile.

Pentru c nu avea cuno tin e în hotel, el accepta invita ia prietenului s u i r mase cu el peste noapte. Înainte de a merge la culcare el ceru o plac lung de cupru sau o sârm i un cu it de buc t rie ascu it.

Prietenul său îi aduse un circuit și o bobină de sârmă de cupru. Frabato întinse sârma împrejurul patului, conecta ambele capete cu circuitul și îl înfipse în podea. Concentrându-se puternic pentru scurt timp, el încarcă sârma cu sugestia (ideea) de protecție în toate cele trei lumi.

Fără când asta, se izola oarecum împotriva oricărei influențe spirituale. Apoi merse la culcare. Frabato mulțumi lui Dumnezeu pentru minunatul său gest de salvare și curând adormi profund.

Capitolul IV

Marele Maestru al Lojei FOGC stătea într-o cafenea elegantă din strada Prager, sorbind dintr-o ceașcă de cafea și parcurgând atent paginile uneia din publicațiile din Dresda. „Nimic despre moartea lui Frabato? E imposibil! Tepafonul n-a dat-gre niciodată. Pentru ce am făcut acest pact cu prințul demonilor?” erau gândurile ce-i treceau cu repeziciune prin cap.

Nervii îi erau încordați de furie și dezamăgire. Frații Lojei voiau să sârbătorească succesul în această seară, iar acum...! Acest eșec va zdruncina, fără îndoială, încrederea multora dintre membri în puterea lojei. Pe deasupra, și-a dat seama că însăși autoritatea sa era grav compromisă.

A contramandat telefonic întâlnirea plănită pentru această seară, apoi merse spre casa Lojei. Ajunse și într-o încăperie chiar în sala folosită pentru operațiuni magice speciale, executate numai și numai de Marele Maestru.

Încă perea nu avea decât o fereastră, care putea fi automat blocată. În aripa de est a ei era un altar constând dintr-o coloană tetragonală, ornamentată cu însemne magice. Pe altar, pregătite, erau câteva instrumente magice. Deasupra lor, un portret al celui mai mare reprezentant al magiei negre, pe nume Bafomet (Baphomet). Pereții erau îmbrăcați în catifea de un albastru închis, iar tavanul era bleu. Din mijloc atârna un candelabru mare. Pe altar mai era o lampă mică care îi atrăgea atenția, fiindcă lumina în cele apte culori ale curcubeului corespundea toare celor cu cele apte sfere ale planetelor. Aceasta a fost denumită de ocultisti „lanterna magică”. În fiecare colț al încăperii erau așezate câte două lumânări mari în suporturi de argint. Deși camera putea fi iluminată electric, numai lumânările sau lămpile erau folosite pentru operațiuni magice.

Marele Maestru își luă dintr-un dulap o haină de mătase albastru închis și o eșarfă de aceeași culoare. După ce închise bine ușa, se dezbracă și își puse noua îmbrăcăminte. Eșarfa avea în partea de sus, care se așeza pe frunte, o pentagramă brodată cu fir de argint. Era încă lăsată cu o pereche de pantofi din mătase violetă. Deschise apoi un seif construit în perete și luă de acolo o carpetă albă pe care o întinse pe jos. Carpeta avea brodat pe ea, cu multe culori, un cerc magic, subîntreținut ca un arpe, ornamentat cu multe nume. În fața cercului magic se afla un triunghi, iar în lăuntrul lui era o pentagramă brodată în culori purpurii. Fiecare colț al pentagramei era ornamentat cu câte o literă; citite spre dreapta acestea formau cuvântul „Satan”.

El puse o câdelniță în spatele triunghiului și, de asemenea, cinci lumânări împrejurul cercului. Apoi, examină încă o dată totul, astfel încât să nu intervină nimic pe parcursul evocării. În ciuda protecției pe care o avea prin forța pactului său, orice neatenție putea avea consecințe grave.

Dup ce aprinse c rbunele din c delni , un miros puternic umplu înc perea. Apoi aprinse lumân rile i închise lumina electric . Lumina zilei nu p trunde deloc, din pricina draperiei.

Marele Maestru p i maiestuos în interiorul cercului magic inând în mâna stâng sabia magic , iar în dreapta sceptrul magic. Gâtul acestuia era ornamentat cu un sigiliu magic, având pe el semnul fiin ei ce urma s fie evocat .

Se întoarse cu fa a spre est recitând entuziast formula evocatoare: „Sunt în leg tur cu voi, salamandr i spirite de foc ale infernului. Mediul vostru îmi este supus în toate cele trei lumi. Te invoc i te conjur, prin al spiritelor de foc din infern! Te invoc în numele lui Satan, al Atotst pânitorului, care este domnul i conduc torul! Fiind supus al st pânului t u, î i ordon în numele lui s te supui voin ei mele, iar elementele tale s serveasc scopului meu. î i cer ca spiritele tale de foc s mi se supun i s m ajute' tot timpul în planurile mele. în numele celui mai înalt domn i conduc tor, c ruia îi sunt obligat prin jur mânt, î i cer persecutarea i distrugerea lui Frabato. Prin al spiritelor de foc ale infernului! Apari acum, aici, f -te v zut în fa a cercului meu ca s -mi confirmi recep ionarea ordinelor!”

Dup ce Marele Maestru a recitat patetic evocarea sa, fl c rile lumân rilor s-au în l at i podeaua s-a cutremurat. O raz str lucitoare ap ru în triumghiul magic, iar o voce strident se f cu auzit :

„ i-am auzit rug mintea, mare magician! Trebuie s ne supunem ie, fiindc mai marele nostru î i este obligat. Deci îl voi persecuta pe Frabato cu ajutorul supu ilor mei, atâta timp cât influen a mediului vostru este posibil . Totu i nu pot garanta un succes deplin, deoarece Frabato are de îndeplinit o misiune deosebit în această lume. Destinul s u nu este ca destinul muritorilor obi nui i!” Conturul fiin ei deveni din ce în ce mai vizibil i limbi de foc dansau în jurul ei. O c ldur insuportabil se r spândea în jurul acestei apari ii a c rei putere era atât de p trunz toare, încât Marele Maestru sim i c se afl în primejdie. î i ridic sabia i îi îndrept vârful înspre aceasta. Se auzi un bubuit de tunet care zgâl âi p mântul i fiin a de foc disp ru.

Dup câteva momente de relaxare i concentrare, magicianul negru se întoarse spre sud.

„Voi, for e ale aerului, întreaga mea personalitate este în contact cu mediul vostru! Rege al fiin elor demonice ale aerului, ascult chemarea mea i supune-te voin ei mele! Fiind aliat cu mai marele vostru, v evoc în numele lui. Voi i spiritele uraganelor care trec în vitez prin atmosfer , trebuie s -mi asculta i ordinez! Te invoc, rege al spiritelor demonice ale aerului! F -te v zut aici, în fa a cercului meu i confirm recep ionarea rug min ii mele! Nu ezita, altfel te voi tortura i chinui în numele St pânului t u! Rege al demonilor aerului, apari!”.

Cu un vuiet cumplit îi făcu apariția în triunghiul magic, iar vocea sa era zbierată, ca și când ar vorbi de foarte departe:

„Tu, vierme al pământului, dacă nu erai aliat al Stăpânului meu, te-ai fi rupt în bucățele, fiindcă ai îndrăznit să mă ameninzi în felul acesta! Numai datorită pactului îți sunt obligat. Acum, spune ce vrei!”

„Cer distrugerea lui Frabato!” ordonă Marele Maestru. „Spiritele aerului să-l prigonească tot timpul și să-l zdrobesc toate acțiunile și planurile. Trebuie să se simtă complet lipsit de putere.”

„Voi face ceea ce pot face, dar nu pot garanta nici un succes, deoarece Frații Luminei îl sprijină pe Frabato”, replică disprețuitor regele demonilor aerului și dispăru.

Indiciile poziției deosebite a lui Frabato, puterea și protecția de care se bucura făcuseră ca furia și ura să crească odată în plus în sufletul Marelui Maestru. În această stare de spirit, el se întoarse spre vest:

„Voi, forțele apei, vă conjur! Ascultă-mi ordinul meu, voi, ființele acestui mediu! Demonul prinț al apelor, te invoc! Sunt în legătură cu mediul tău și vorbesc limba ta. Te chem în numele lui Satan, stăpânul tău, eu, aliat al lui. Supune-te imediat, ieși din oceanul tumultuos și fă-te văzută aici, în fața cercului meu, ca să confirmi recepționarea rugămintelor mele! Nu refuza să vii, căci te voi persecuta în numele Stăpânitorului infernului! Prinț al apelor, apari!”

Cu un vuiet, apăru în triunghiul magic o ființă neobișnuită, jumătate om, jumătate pește, adresându-se magicianului cu o voce răgușită: „M-ai chemat din mediul meu, de ieri îți detest marile opere. Te-ai fi prigonit pentru amenințările tale, dacă nu erai aliat al Stăpânului meu. Spune ce dorești și fă-o mai repede!”

Cu o voce plină de ură și furie, Marele Maestru răspunse: „Nu te-am chemat din adâncul mării pentru nimic. În numele Stăpânitorului tău îți cer să-l persecuți și să-l distrugi pe Frabato! Este primul om care a rezistat Lojei noastre, a căruia doarec să nu mai existe!”

„Voi încerca să îndeplinesc dorința ta. Ce este în puterea mea voi face, dar nu pot garanta succesul. Va depinde mult de cum îl vom surprinde pe Frabato într-un moment greu al lui.”

Magicianul alungă apariția cu un gest al scepтрului.

Era extrem de contrariat că prinții demoni nu i-au promis succes deplin și avu o presimțire a marilor greutăți ce avea să le întâmpine.

Ca să desvârșească tratul magic, avea să evoce și prinții elementelor demonice ale pământului, a căror se întoarse spre nord:

„Prinț al forțelor demonice ale pământului, aliatul Stăpânului tău te cheamă în numele lui! În numele lui Satan, fă-te văzută în fața cercului meu și-mi spui

dac îmi accep i cererea! F îmediat ce î i ordon, altfel te voi tortura în numele St pânului t u! Prin al p mântului, apari!”

P mântul de sub picioarele Marelui Maestru se zgudui i un omule cu p r alb i o b rbie prelung ap ru în triunghiul magic, f când o zarv cumplit . Ochii s i mari, întuneca i i adânci fixau aprins pe magician. În mâna dreapt inea o lantern care r spândea o lumin difuz . Spiritul p mântului îl penetra pe magician cu privirea sa:

„Am plecat împotriva voin ei mele din împ r ia mea ca s m supun dorin elor tale. Prin legea spiritului î i sunt obligat, în virtutea pactului pe care l-ai f cut pân când vei muri. Ce dore ti s fac?” Vocea dur , ca i fixitatea penetrant a privirii celui ce i-a vorbit, l-au f cut pe magician s simt un fior de ghea prin ira spin rii. Deodat îi veni în minte ideea c dup ce va muri va fi servitor al acestei fiin e.

Prin ul gnomilor a tepta lini tit în triunghiul magic. Gândurile i sim mintele magicianului erau transparente pentru el i acest fapt p rea c -l umple de o mare pl cere, de vreme ce, în viitor, acest om puternic va fi supusul s u.

De i aproape paralizat, Marele Maestru se reculese i spuse:

„ tiu ce m a teapt , dar nu pot r mâne inactiv, privind cum un altul ridiculizeaz Loja noastr . A a c , î i cer s -l prigone ti pe Frabato, utilizându- i întreaga for i s -l distrugi. Arunc -l pe t râmul t u i înv luie-l în întuneric, s nu mai scape! Aceasta î i cer! Exterminarea lui Frabato va servi imaginii St pânului t u i fr iei noastre.”

„Voi face ceea ce st în puterea mea”, r spunse spiritul p mântului, „dar nu pot garanta succes deplin în ceea ce prive te un om ca Frabato.”

Spiritul p mântului disp ru i casa deveni lini tit ca un mormânt. Evocarea elementelor demonice îl vl guise pe Marele Maestru într-atât, încât r mase în cercul magic obosit mort. Respira greu i avea sentimentul c i se gole te complet capul.

Vedea pe spiritul demonilor ce-l servea zi de zi, într-un col al înc perii. Acesta fusese lâng el timp de mul i ani, ajutându-l s - i împlineasc multe din dorin e, a a c devenise complet dependent de acesta. Fusese prevenit c nu va avea puterea s scape din lan urile acestea. Legile spiritului nu-i d deau puterea s anuleze acest pact cu for ele demonice. Puterea pe care o câ tigase prin acest pact nu putea dura la infinit i a a cum ast zi era st pân, mâine putea fi sclav.

Dorin a sa pentru putere i averi în lumea spiritual n-ar fi fost satisf cut de propriile sale capacit i oculte, a a c cedase tenta iei pactului magic. Acest sentiment al dependen ei îl cuprindea ca un co mar mai ales acum, chinuindu-l a a cum nu i se mai întâmplase niciodat în via . Ura fa de Frabato era

imens și încă mai creștea datorită faptului că prin ei celor patru elemente nu-i garantaseră nici un succes.

„Ce putere îți sprijinea pe acest Frabato?” era unul din gândurile sale. „Vreau să-l distrug chiar cu prețul vieții mele!” Incitat de astfel de gânduri, Marele Maestru hotărî să-l evoce pe Stăpânul forțelor demonice însuși, să-l roage să-i îndeplinească dorința.

Magicianul puse sabia pe podea în cerc și puse piciorul stâng pe ea. Ridicându-și sceptrul magic, cu mâna dreaptă, desenând în aer semnul întinericului, cel cu care îl putea evoca pe Stăpânul Demonilor. Nici nu terminase bine de descris semnul, când o rază puternică apărură din podea, luminând întreaga cameră. Marele Maestru stătea în picioare acolo, ca străfulgerat de lumină și se lupta să-și conserve conștienta, deoarece în încăperea se răspândise o radiație paralizantă. Nici un muritor obișnuit n-ar fi fost capabil să reziste unei asemenea teribile tensiuni și numai pactul l-a salvat pe acest om de o moarte instantanee.

O apariție extrem de stranie se contura în triunghiul magic din fața cercului. Capul unui apă cu coarne și cu corp uman acoperit de păr se făcuse vizibil. Măinile aveau degete cu gheare, iar picioarele copite ca ale unui bivol. O coadă lungă, subțire completă această apariție.

După ce înfrâși area să devină vizibil în întregime, raza luminoasă dispărură în pământ. Foarte rar văzuse magicianul acest spirit. Era Bafomet, Stăpânul Demonilor! Cu o voce răgușită, Bafomet se adresă Marelui Maestru, care tremura:

„Mare Magician, din câte văd, vrei să-l distrugi pe Frabato. Este o idee bună, pe care te voi ajuta să-o îmiplinești cu tot ce-mi stă în putere. Totuși, nu va fi ușor, fiindcă acest Frabato este o ființă cu o misiune specială. Trebuie să facem față unei sarcini dificile, de vreme ce metodele voastre au dat greș. Poate vrei să-și petreci viața bucurându-te de alte plăceri ale ei.” În sufletul Marelui Maestru se desfășura o luptă între răzămăia de conștiință, teamă și ură. În cele din urmă, ura săa învinsă și explodă într-un acces de furie:

„Pentru ce am încheiat un pact? Ești obligat să mă ajuți până la sfârșitul vieții. Poate vei triumfa după moartea mea, dar acum îți cer să mă ajuți să-l exterminăm pe Frabato, altfel nu vei mai avea nici o plăcere în viață. În veci, fii blestemat!”

După ce magicianul rosti acestea, vizitatorul dispărură în pământ fără să spună un cuvânt.

Încordarea aceea paralizantă dispărură pe dată. Complet epuizat, Marele Magician rosti formula de eliberare față de toate elementele evocate, adăugând și câteva formule de protecție. Închise rapid toate instrumentele la locul lor și părăsi templul magic.

Se lăsa pe o canapea din apropiere și nu fu în stare să gândească nimic clar pentru mult timp.

După ce beu o ceașcă zdravănă de cafea, se simți întrucâtva mai bine, dar nu putea să se descotorosească de evenimentele dramatice petrecute în ziua aceea.

Marele Maestru plecă din sediul Lojei spre casă într-o stare depresivă, deși soarele strălucea pe cerul limpede.

Capitolul V

În seara aceleiași zile, amfiteatrul Clubului Excentric era supraaglomerat. Frabato avea o conferință particulară cu reporteri și oameni de știință și numai cei invitați aveau dreptul să participe. Cu toate acestea, de când Loja FOGC avea reprezentanți la nivelul fiecărei clase sociale, printre cei prezenți erau și câțiva membri ai acesteia.

Când conferința a luat sfârșit, reporterii îl înconjură pe Frabato, atacându-l cu întrebări. Primele răspunsuri fură menite să satisfacă curiozitatea celor prezenți, apoi Frabato se retrase împreună cu ceilalți într-o încăpere separată, pentru discuții într-un cerc restrâns.

Printre cele discutate s-a ridicat problema hipnotismului, iar Frabato a explicat că în viitor nu va mai putea realiza experimente folosind hipnoza, în public. Un inspector de poliție a atras atenția asupra unor noi dispoziții legale referitoare la această chestiune, iar Frabato promise să însemneze seama de ele.

Pe neașteptate, ideea prohibiției hipnozei îi stârni pe cei prezenți și fiecare ca unul dintre reporteri să se adreseze lui Frabato:

„Fac prinsoare pe 500 DM că nu vei avea curajul să realizezi un experiment folosind hipnoza în spectacolul dumneavoastră următor.”

Frabato se simți oarecum încolțit. Nu era în firea lui să încalce legea. Pe de altă parte, gândea că a fi privit ca unul care îi leza demnitatea, mai ales că era insistent provocat de persoane dornice de senzațional. Convins fiind că în cele din urmă va avea vreo idee salvatoare, Frabato făcu pariul.

Imediat după aceea, părăsi clubul și se întoarse cu mașina sa la hotel.

În diminea a urm toare se mai gândi o dat la cele petrecute cu o zi în urm .
Îi încol i ideea c pariul fusese o curs a Lojei FOGC.

Deodat , îi veni ideea cum s scape din capcan f r îns s piard pariul.
Se îmbr c în grab i plec s se plimbe, timp în care puse la punct toate
detaliile planului s u. Dup micul dejun î i desf cu coresponden a i plec în
ora .

Intr într-un magazin de muzic din Wilhelmstrase i întreb pe unul dintre
vânz tori dac ar fi posibil s - i imprime vocea pe un disc pe care s -l poat lua
imediat. Vânz torul r spuse afirmativ i îl conduse pe Frabato în studioul de
înregistr ri. Era deja dup -amiaz , când Frabato p r si magazinul. Bine dispus,
se întoarse la hotel, înc rcat cu o mul ime de discuri.

* * *

Sala mare a galeriei de art era foarte însufle it . Reporterii ai multor ziare
din Dresda s-au gr bit s nu piard această sear . Din ce în ce mai mul i
oameni se înghesuiu în sal spre a lua parte la experimentele misteriosului
Frabato.

Sala era mai mult decât supraaglomerat , când Frabato urc pe scen ,
întâmpinându- i publicul cu un zâmbet.

Când aplauzele se mai domolir , el se adres mul imii:

„Doamnelor i domnilor, v mul umesc foarte mult pentru această primire i
pentru interesul pe care îl acorda i reprezenta iilor mele.

Intr-una din primele mele conferin e, am subliniat faptul c exist în spa iul
dintre cer i p mânt o mul ime de lucruri pe care fiin ele umane pot cu greu s
le în eleag i s le st pâneasc . Am reu it s v dau câteva dovezi legate de
for a magnetismului, de influen a sugestiei la distan , de clarviziune i
telepatie. La fel ca i în spectacolele anterioare, a vrea s v rog din nou s m
ajuta i ast zi în realizarea experimentelor propuse. Chiar de la început a dori
s v fac cunoscut lumea celor ce nu mai sunt i s v demonstrez c , din
punctul, pe care noi îl numim moarte, existen a omului nu numai c nu se
sfâr e te, dar, dimpotriv , de acolo începe via a adev rat i c via a spiritual
trebuie v zut ca un fel de preg tire pentru aceasta.

Nu voi face spiritisme sau altele de genul acesta, deoarece destui arlatani î i
fac din acestea un refugiu i sper s v conving cu adev rat prin aducerea aici,
pe această scen , a spiritelor unor oameni care au decedat.”

Această declara ie incredibil stârni în sal murmure i ele nu încetar decât
în momentul când un domn se ridic de la locul s u i urc pe scen .

„M numesc Schneider”, se prezent el. „Sunt profesor de chimie. Vorbi i
foarte conving tor despre for ele spiritului a c ror existen a fost negat atâta
vreme de c tre tiin . V-a fi recunosc tor dac îmi ve i putea da o dovad a

existen ei acestor for e despre care vorbi i. Ca om de tiin i sceptic cum sunt, nu voi fi u or de convins.”

Frabato se adres auditoriului, cerând permisiunea de a oferi un r spuns profesorului, printr-o dovad relevant . R spunsul la aceast cerere l-a constituit un „da” general, înso it de aplauze sus inute. To i cei prezen i erau curio i i ner bd tori s vad cu ce fel de experiment va convinge Frabato pe profesorul cel sceptic.

Frabato oferi profesorului un loc la marginea scenei i îl rug s aib r bdare înc câteva minute, timp în care el va spune câteva cuvinte despre tiin a comunic rii cu mor ii.

în urma celor câteva propozi ii rostite, deodat , profesorul se schimb vizibil.

într-un mod straniu el începu s p leasc i ochii îi devenir sticlo i. Apoi se cl tin pe scaun, se pr bu i i r mase întins acolo, în nemi care.

Câ iva din sal ipar , al ii se ridicar de la locurile lor, întinzându- i gâtul s vad mai bine ce se întâmplase.

în tot acest timp, Frabato nu aruncase nici m car o privire asupra profesorului. El ridic o mân cerând lini te i spuse:

„Doamnelor i domnilor, v rog s p stra i lini te! Profesorului nu i s-a întâmplat nimic r u. Spre surprinderea dvs., v voi spune c , în timpul acesta, m-am desprins de propria-mi personalitate i l-am golit pe profesor de cea mai mare parte a vitalit ii sale. F când aceasta, l-am adus în starea pe care cu to ii o numim moarte. Nu mai respir , b t ile inimii au încetat. Diagnosticul medical ar putea fi, probabil, «infarct».”

Spunând aceasta, Frabato se gândea la cei din Loja FOGC, care - cu siguran - erau de fa . Probabil fierbeau în sinea lor pentru c d dea aici, în public, cea mai clar dovad c un atac de cord ar putea fi provocat prin practici oculte.

Apoi, Frabato se întoarse c tre profesor, îi apropie picioarele i îl a ez ca pe o figurin rigid , de cear . Doi asisten i îl întinser pe dou scaune, sus inându-i doar gâtul i c lcâiele.

Dup ce îl acoperi cu o p tur , Frabato se a ez pe abdomenul acestuia. In cele din urm , el îi rug pe asisten ii s i s -l urmeze i erau acum trei persoane sus inute de corpul profesorului. Acesta sus inu nemi cat întreaga povar , de parc ar fi fost din o el.

Aplauzele umplur sala. Asisten ii îl a ezar pe profesor din nou în picioare, sus inându-l înc .

Magicianul solicit lini te deplin i îi i fix privirea într-unui din col urile îndep rtate ale scenei. Aproape insesizabil, aspectul profesorului se schimb din nou complet. Masca rigid a fe ei disp ru, respira ia îi reveni i obrajii se colorar .

Frabato stătea acum în fața profesorului.

Își fixă cu privirea pentru scurt timp și acesta începu să respire normal și să clipească.

Ca trezit dintr-un somn foarte adânc, se adună și privi în jurul său cu uimire. Își reveni repede în deplinătatea facultăților sale. Frabato îi zâmbi și îi spuse:

„Dragă profesore, acum puteți relata auditoriului o poveste foarte interesantă despre experiența trăită.”

Pentru că era încă nesigur pe picioare, el se așeză pe un scaun, ajutat de unul dintre asistenți. Frabato îl fixă din nou cu privirea timp de câteva secunde, pentru a-l face să reintre în starea în care era când urcase pe scenă. Profesorul se ridică, împinse scaunul deoparte și dădu mâna cu Frabato.

„Nu m-am așteptat să se întâmple una ca asta! Nu voi uita câte zile voi avea. Dar tot nu-mi dau seama cum ați putut avea atâta influență asupra mea.”

Frabato răspunse râzând: „Această capacitate este rezultatul multor ani de experiență și meditație, l-ați testat eficacitatea pe pielea dumneavoastră. Dar n-are trebui să lăsați auditoriul să aștepte atât ceea ce aveți să le povestiți.”

Profesorul începu relatarea:

„Ascultam foarte atent cuvintele lui Frabato, dar n-am băgat de seamă că eram sub influența cuiva. Dar deodată am simțit că mi se golește capul și nu mai sunt în stare să mă mișc. Am remarcat apoi, cu un oc groaznic, că trupul meu zăcea pe podea, pe scenă, în fața mea. Senzația de răceală mă apăsă repede, fiind înlocuit de un sentiment plinar de liniște, libertate și ușurință, sentiment pe care nu l-am mai încercat niciodată. Mă puteam mișca în voie pe scenă, fiind legat de corpul meu doar printr-un fir argintiu.

Apoi, am urmărit ce au făcut Frabato și asistenții săi cu trupul meu, fiind foarte ușurat când am realizat că acesta suporta experimentul fără să se întâmple nimic rău. În timpul experienței, unul dintre asistenți m-a cercetat într-un mod aparte și atunci am observat că nu am umbră pe scenă, în ciuda faptului că mă simțeam ca o ființă cu trup.

După ce asistenții mi-au pus trupul jos din nou, Frabato m-a privit penetrant și, ca atras de un magnet puternic, am început să mă deplasez în direcția corpului meu. De atunci am încercat să rezist acestei forțe, lupta mea a fost în zadar și mi-am pierdut luciditatea. Când m-am trezit, m-am regăsit în corpul meu fizic. Nu mai am îndoieli asupra faptului că spiritul supraviețuiește morții trupului și că acesta se poate deplasa în felul în care Frabato l-a descris în cele ce a spus.”

După ce mulțumi plin de entuziasm lui Frabato, profesorul se întoarse la locul său, însoțit de aplauzele publicului încântat.

Tăcerea plină de așteptare se spulberase din nou și Frabato continuă:

„Doamnelor și domnilor, sunt încântat că profesorul, ca persoană neutră, confirmă că spiritul uman există independent de corpul fizic.

A vrea să menționez că o ființă umană lipsită de elemente magice nu va putea percepe nici o senzație din lumea fizică după moartea sa.

Mai mult decât atât, a dori să accentuez că experimente ca acesta nu pot fi realizate de către neștiutori. Pentru că, dacă cineva nu deține controlul perfect asupra elementelor, se poate întâmpla ca armonia dintre spirit, suflet și corp să se deregleze și subiectul sfârșește la azilul de nebuni. Fie ca aceste cuvinte să constituie un avertisment!

Dar acum să ne întoarcem atenția către experiența următoare. Cine dintre dumneavoastră dorește să intre în legătură cu vreo cunoștință sau rudă decedată?”

Sala era tensionată la maximum și nimeni nu prea îndejuns de curaj să răspundă acestei cereri. În cele din urmă, un domn se oferă pentru experiment și publicul aplaudă cu însuflețire.

Ajuns pe scenă, se recomandă cu numele de Müller și spuse că este directorul unei bănci. Cu vocea vibrând de emoție, el spuse că dorea să-i revadă sora decedată și să învețe câte ceva din destinul său actual.

Ca să-l mai linițească, Frabato îl rugă să ia loc pe un scaun zicând: „Vă rog să-mi spuneți numele doamnei decedate și data când a murit”.

„Elisabeth Müller a murit pe 16 mai 1929, într-un sanatoriu din localitate.”

Frabato întrebă publicul dacă era cineva care o cunoscuse pe decedată și, imediat, din loja domnului Müller se ridică o doamnă mai în vârstă, spunând că era mama decedatei. Doi bărbați din aceeași sală spuseră că erau rude ale doamnei Elisabeth Müller, iar o altă doamnă din sală spuse că a fost prietena și colega ei de coală.

„De ajuns”, spuse Frabato. „Cel mai mult îmi place că persoana pe care o voi chema va putea fi identificată de cât mai mulți. Acum vă rog să fiți foarte atenți!”

Într-o liniște deplină de așteptare, Frabato se așeză într-un colț al scenei, astfel încât să poată fi văzut de întregul public. După câteva secunde deveni livid și rigid, apoi culoarea îi reveni în obraji, dar fața îi era extraordinar de schimbată, nu mai semăna deloc cu Frabato.

Doamna de lângă el zise: „Liese!” Frabato se ridică

„grăbitor datorită pasului ușor și schimbării complete a fizionomiei datorită impresiei unei tinere doamne. Fără îndoială, el îi împrumutase propriul corp spiritului celei decedate, ca să-i mijlocească un dialog cu fratele ei.

Directorul Müller, care o recunoscuse pe sora sa după trăsături, tremura din tot corpul. El dădea continuu din cap, ca și când nu i-ar fi putut crede ochilor,

până când, din trupul lui Frabato o voce caldă, binecunoscută, a surorii sale se făcu auzită.

„Will, nu m-ai fi gândit niciodată că a mai putea sta de vorbă cu tine. Ce faci aici de acasă? Tătușii tăi cu tata au murit, cu ei mă întâlnesc foarte des.”

Că vrăjitoarea, directorul îl privea pe Frabato, prin care sora sa îi vorbea. Ea se duse să aducă un scaun și se așeză lângă el. Au purtat o scurtă discuție personală, după care a cerut o bucată de hârtie și creion să scrie lui Robert, fostul ei logodnic.

Ea dădu biletul fratelui ei, îi luă rămas bun și îi strânse mâna. În cele din urmă, ea transmise toate cele bune rudelor sale, se așeză din nou pe scaunul din colțul scenei și corpul suferi aceleași transformări ca la începutul reprezentației. În câteva secunde, rigiditatea corpului dispăru și reveni pe chip trăsăturile binecunoscute ale lui Frabato. Acesta se ridică, se întoarse către director care, cu lacrimi în ochi, privea bilele elului din mâna sa.

„Imposibil! Și totuși adevărat!”, a murmurat el, „Este chiar scrisul Liesei!”

„Cred că sunteți convinși acum că sora dumneavoastră încercă să vă înșelă de faptul că ea tocmai vă-a vorbit, prin intermediul meu?”

„Nu, nu mă îndoiesc”, răspunse directorul, „și vă mulțumesc din tot sufletul pentru această mediere!”

Se întoarse spre loja sa, dar emoția unei atât de fascinante întâmplări mai stăruia pe chipul său.

Frabato anunță că prima parte a reprezentației se terminase și promise câteva momente de destindere în partea a doua, care urma să înceapă după pauză.

Însoțit de aplauze, Frabato reapăru pe scenă.

„Doamnelor și domnilor”, începu el, „în ultimul meu spectacol vă promiseseam un număr de demonstrații bazate pe sugestii și hipnoză. Din păcate, poliția a interzis folosirea hipnozei. E cam nepotrivit, dar eu am făcut câteva pregătiri ca să vă amuz într-un fel sau altul.

Voi prăsi sala cam pentru o jumătate de oră. Aș dori ca două persoane dintre dumneavoastră să mă însoțească la bufet, așa că voi avea mai târziu doi martori autentici. Până ne vom revedea, distracție plăcută tuturor!”

Un ofițer de poliție și un alt domn din public s-au oferit să meargă împreună cu Frabato la bufetul din incinta clădirii.

Toți cei din sală îi îndreptară ochii către scenă, fiind convinși că Frabato lăsa să se vadă ceva interesant. Și nu greșeau, pentru că vocea lui se făcu auzită prin stație.

„Doamnelor și domnilor, de aici eu nu sunt în sală, spiritul meu este cu dumneavoastră. Vă rog să-mi ascultați comenzile.

Privii f r îtrerupere spre mijlocul scenei ca i cum m-a afla chiar acolo. Cei care o vor face vor putea s - i imagineze c m v d. Acum împr tii asupra tuturor celor prezen i un fluid invizibil, aduc tor de lini te i armonie.

Sunte i a a de t cu i i lini ti i acum, c asta chiar v obose te. Oboseala cre te constant, ca i cum a i fi muncit din greu. Cu fiecare respira ie deveni i din ce în ce mai obosi i. Dorin a de a dormi este complet dominant în gândurile dumneavoastr . Pleoapele vi se închid i dormi i un somn adânc, f r vise. Somnul v este atât de profund, c nimic nu v poate trezi. Nici un zgomot nu v poate deranja sau trezi. V ve i trezi numai la comanda mea.

Acei domni i acele doamne care n-au adormit vor bate tare din palme, vor fluiera sau striga, încercând s - i trezeasc vecinii adormi i. Cu toate eforturile nu vor reu i!”

Un num r mare din cei afla i în sal c zur într-un somn adânc i cei care încercau s -i trezeasc pe ace tia, prin toate mijloacele, f ceau o larm de nedescris. Cu toate acestea se dovedi imposibil de realizat.

Câteva minute mai târziu, vocea lui Frabato se auzi din nou: „Chiar dac a i trage cu pu ca, nu ve i reu i s -i trezi i pe cei care dorm, fiindc sunt în trans i nu reac ioneaz decât la ordinul meu distinct. Dup ce voi num ra pân la trei, to i se vor trezi. Se vor sim i odihni i i plini de s n tate i nu vor putea s - i aminteasc ceea ce li s-a întâmplat.

Unu! Oboseala i mole eala vor disp rea, mul umirea i fericirea v vor umple întreaga existen .

Doi! S n tatea este fortificat . V sim i i foarte bine i nu ave i nici o nemul umire.

Trei! Trezi i-v cu to ii!”

Cei ce se treziser din trans priveau cu uimire la veselia general iscat , neputând s cread c fuseser atât de repede adormi i.

îtrerupând irul unor lungi explica ii, vocea din sta ie rug zece doamne i zece domni s se a eze pe scaunele preg tite pe scen . Urmau s se a eze pe perechi, câte un b rbat lâng fiecare femeie.

Dup o scurt stare de consternare, pe scen se instaura ordinea i Frabato d du comenzile urm toare:

„Doamnelor i domnilor de pe scen , acum ve i asculta muzic ! Se va cânta pentru dumneavoastr un vals. Ve i dori s dansa i. Fiecare domn de pe scen va dansa cu doamna de lâng el. Nimic nu v va distra aten ia, pentru c v desparte de public un zid invizibil, care v împiedic s vede i spectatorii.”

De i nu se auzea nici o muzic , câteva perechi s-au ridicat s danseze i se învârteau în ritm de vals. Unele dintre perechi erau foarte amuzante i publicul râdea în hohote. Dar se pare c aceasta nu deranja în nici un fel perechile dansatoare.

„Stop!” spuse vocea din stație, „dansul s-a terminat.

Doamnele și domniile de pe scenă să servească câte ceva înainte de a-și lua la revedere unii de la alții. La marginea scenei este un coș cu mere, pere și piersici și vă puteți servi. Vă veți trezi imediat după prima muzică turcească și vă veți întoarce la locurile dumneavoastră din sală cu un sentiment de fericire.”

Cei hipnotizați de pe scenă se întinseră imediat după fructele imaginare. Dar imediat ce luau o gură se trezeau și bomboneau, cuprinși de sil :

„La naiba, asta nu-i o piersică, e o ceapă !” spuse unul dintre ei cu o figură chinată, cu lacrimi în ochi. Altcineva zise: „Fără să fie, asta e un cartof crud!” și a continuat lucrurile pe scenă. După ce a fost ultima persoană pe scena, un spectator merse la bufet după Frabato și escortele sale.

Întâmpinat cu aplauze, Frabato intră în scenă și se adresă publicului râzând:

„După chipurile dumneavoastră, se pare că v-ați distrat bine. Îmi face, de asemenea, plăcere că v-ați plăcut această parte a spectacolului, deși nu am fost prezent în sală, lucru pe care îl pot confirma și cei doi martori ai mei extraordinari, cărora le sunt foarte îndatorat.

Acesta era sfârșitul reprezentației din această seară și vă invit cu mult plăcere la următorul spectacol, pe care îl voi susține poimăine. Noapte bună tuturor!”

În timp ce lumea ieșea din sală, Frabato se duse spre cabina sa. Abia își schimbase hainele când doi domni intrară și se anunță.

„Dumneata ești Frabato, nu-i așa?” întrebă unul dintre domni. Cum Frabato încuviință din cap, acesta își scoase legitimația:

„Departamentul de Investigări Criminalistice, sunteți arestat! Vă rog să ne urmați!” O mașină îi transportă la poliție, unde Frabato fu preluat.

În dimineața următoare, toate ziarele scriau articole, în detaliu, despre experimentele senzaționale ale lui Frabato și despre arestarea sa.

Foarte devreme, Frabato fu dus în fața poliștilor șef, care, vădit indignat, îl atacă imediat:

„Ai încălcat legea și ai făcut experimente folosind hipnoza, în ciuda prohibiției! Martorii declară că mai mult de o sută de persoane au fost hipnotizate. Vei plăti din greu pentru aceasta! Și nu îți va fi ușor în fața Curții!”

Poliștul șef era furios și se plimba de colo-colo prin încăperile. „Aa o ruine!”, își zise. „De ce tocmai aici? Cum mai apar eu în ochii oamenilor?” Frabato stătea pe un scaun și răspundea vreun cuvânt, ascultându-l pe poliștul cu mult calm. Îl lăsa să-și descarce primul val de furie și, numai când acesta se mai domoli, începu să vorbească :

„Cu siguranță că ați fost informat greșit, pentru că eu nu am hipnotizat pe nimeni ieri”, replică Frabato. „Chiar unul dintre ofițerii poliției îmi este martor că eu eram la bufet în tot timpul despre care vorbiți. Publicul urma să petreacă o jumătate de oră în compania discurilor mele și nu putea să-mi reproșeze asta. Nimic nu i-a oprit pe oamenii dumneavoastră să închidă pic-up-ul de pe scenă. Cum eu nu eram prezent în sală, nu mă fac vinovat de nimic.”

Poliistul se înclină suspicios pe Frabato, dar îl cheamă apoi pe poliistul care petrecuse acea jumătate de oră la bufet, împreună cu Frabato. Acesta confirmă spusesele lui Frabato.

Cu aceasta, poliistul se puză împins, dădu mâna cu Frabato, spunându-i: „Ar fi trebuit să deveniți diplomat, nu magician. Să vă fie foarte bine să întoarceți lucrurile în favoarea dumneavoastră. Sunteți liber acum și îmi cer scuze pentru excesul de zel al oamenilor mei.”

Frabato salută și se întoarce imediat la hotel. Înainte de toate, trebuia să se odihnească bine, pentru că o noapte în arestul poliției nu fusese tocmai confortabilă.

A doua zi, ziarele scriau despre eliberarea lui Frabato și publicau anunțul următorului spectacol ce urma să aibă loc în seara aceleiași zile.

Capitolul VI

Marele Maestru al Lojei FOGC era proprietarul unei ^ încânt toare într-unui din cele mai elegante cartiere ale ora ului. Splendid mobilat , era înconjurat de o gr din foarte bine între inut . în cercurile de afaceri, el era o persoan foarte bine v zut , un om foarte capabil în profesiunea sa, cu un venit financiar enorm.

Ast zi st tea acas , privind mohorât spre biroul s u i fr mântând în mâini stiloul s u cu peni de aur. Era atât de iritat, încât nici m car armonia împrejurimilor nu l-ar fi putut consola.

Se ridic i începu s se plimbe prin camer îngândurat. Servitorilor li se spusese insistent s nu-l deranjeze i s nu primeasc pe nimeni.

Pentru prima oar , în atâ ia ani, lan ul succeselor fusese întrerupt. Pân acum, fiecare plan întreprins s-a realizat cu succes, numai acest caz al lui Frabato îi st tea cu înd r tnicie i foarte greu pe suflet. Avea un presentiment sigur, c în spatele acestui ins misterios era mai mult putere decât în spatele propriei sale Loje, ai c rei membrii puteau s - i realizeze planurile numai cu ajutorul for elor negative. Un om care era mult mai puternic decât el! Acesta p rea un fapt care îi întuneca inexorabil ura i îl îndemna f r încetare s -l persecute i s -l distrug pe Frabato, prin orice mijloace posibile.

De i îi era greu, el trebui s recunoasc c Frabato îi contracarase toate atacurile. Nici unul dintre cei care violaser legile stricte ale Lojei, i care fuseser pedepsi i pentru asta, nu reu iser niciodat s scape.

F r nici o excep ie, toate victimele sale anterioare care fuseser condamnate la moarte de c tre tepafon fuseser exterminate.

Fiecare om are un punct slab în care poate fi u or lovit. De când Marele Maestru c utase în zadar un astfel de punct slab la Frabato, el se umpluse de mânie i dorin de r zbunare.

El fusese deja informat de faptul c ac iunea poli iei împotriva lui Frabato, datorat înc lc rii prohibi iei hipnozei, a fost ineficace.

Acest e ec l-a marcat profund i în mintea sa st ruiau potop gândurile de r zbunare. De i, în general, el se putea controla perfect, nervii s i au avut mult de suferit de pe urma ultimelor evenimente, a a c oricine îi putea citi starea pe chip.

Chiar i tic-tac-ul superbeii pendule îl irita din ce în ce mai mult, iritare amestecat cu o senza ie de team i cu un tremur pe care nu-l mai sim ise pân acum.

Marele Maestru r m sese cufundat mult vreme în gândurile sale negre, pân când îi veni o idee. Se a ez la birou i scrise o scrisoare unei oficialit i guvernamentale, care era, de asemenea, membr a Lojei FOGC:

„Drag prietene i sus in tor,

Dup cum tii, Frabato a contracarat multe dintre planurile noastre. Am încercat zadarnic s -l facem membru al Lojei noastre i s -l convingem de bunele noastre inten ii. Gra ie capacit ilor sale magice, el a descoperit toate secretele Lojei noastre. Nu tie doar ritualurile noastre de ini iere, ci tie foarte bine chiar i planurile cele mai secrete ale Lojei.

Acestea demonstreaz clar c acest om este un pericol permanent pentru Loja noastr . Din p cate, înc nu am reu it s sc p m de el, precum tii. Tefafonul n-a avut nici un efect asupra lui i nici chiar regele demonilor, aliat nou , n-a putut s ne garanteze succesul.

Prin capacit ile sale magice, acest Frabato are, fire te, acces la cele mai secrete planuri ale guvernului i armatei. Dac vreun guvern ostil reu e te s -l fac s lucreze ca spion, aceasta i-ar face un r u incomensurabil i ie, drag frate, i întregii na iuni.

Cum mijloacele mele s-au epuizat, te rog pe tine s g se ti o solu ie pentru exterminarea acestui om periculos. Aranjamentul în aceast chestiune este de foarte mare interes pentru fr ia noastr i sper c nu m vei dezam gi.

Cu gândul la o viitoare întâlnire, cu toat stima, S...”.

Marele Maestru puse scrisoarea într-un plic pe care îl sigila presând simbolul Lojei peste ceara ro ie de sigiliu. î i chem servitorul i îi spuse s duc scrisoarea la po t imediat.

înf i area sa era acum radioas i î i frec mâinile mul umit. Era convins c acest plan urma s reu easc : în acele timpuri se expedia rapid problema suspec ilor poli iei. Poli ia secret va fi interesat în aceast chestiune.

Evenimentele recente afectaser puternic s n tatea Marelui Maestru. El pierduse mult în greutate i mâinile îi tremurau. Din cauza problemelor nerezolvate, era într-o stare de permanent încordare i se sim ea mai b trân.

F r s vrea, el p i în fa a unei oglinzi foarte mari. Cum privea lipsit de orice gând la imaginea sa reflectat , remarc , deodat , cu o spaim crescând , o raz fosforescent între sprâncene. Cu ochii m ri i el î i fixa imaginea tremurând , pentru c tia foarte bine ce însemna aceast lumin . Era cunoscut în Loj ca semn al mor ii. Paralizat de fric , Marele Maestru nu fu în stare s - i întoarc privirile de la flac ra care devenea din ce în ce mai mare, ca, în cele din urm , s cuprind întreaga suprafa a oglinzii. în spatele ei se întrez rea o figur demonic , cu ochi penetran i i o voce venind ca din str funduri se auzi: „Frate, ultima ta or de via va veni curând!”

Sudoarea trecu prin fiecare por din trupul Marelui Maestru i sim i o r ceal de ghea . încet, figura demonului disp ru i flac ra se stinse; în cele din urm , oglinda nu mai ar ta decât fa a de o paloare cadaveric a magicianului negru.

Cu toate că se simțea de parcă era paralizat, se trase din fața oglinzii, căzu într-un scaun și stătu acolo câteva minute, în total nemi care, disperat, cu capul în mâini.

„Acest blestemat Frabato!”, murmură el. „Trebuie să nu mă mai gândesc la el, altfel înnebunesc!”

Marele Maestru se eliberă cu o încordare de voință de gândurile sale negre, îi aprinse o țigară și își reluă plimbarea prin cameră, ca să se calmeze. Devenea conștient de faptul că a făcut față la numeroase emoții în acea zi. Soarele aflat sus pe cer îi aminti că trebuia să plece curând. Era 23 iunie, ziua adunării generale a Lojei FOGC, fiind preedinte, voia să apară, cu orice preț, calm, ca unul ce trebuia să fie idolul celorlalți frați.

Ceru servitorului să-i pregătească masa, buo cafea tare, și să schimbe hainele și chemă oferul să-l ducă la sediul Lojei.

23 iunie, în fiecare an, este o zi deosebită pentru mulți oameni din toată lumea, pentru că soarele atinge punctul cel mai înalt al zilei celei mai lungi a anului și se opune cea mai scurtă noapte.

Mult lume, ca să sărbătorească solstiul de vară, aprinde focul Sfântului Ion sau focul solstiului.

Frații Luminei, mai ales cei de grad mai mic, în această noapte fac a anumitele „evocări ale Sf. Ion”. În timpul acestui ritual, până la trei dorințe sunt adresate lumii astrale invizibile. Aceste dorințe sunt apoi îndeplinite în cursul anului ce urmează cu condiția ca ele să nu încalce legile Karmei. Acest ritual al misterului Sf. Ion este păstrat în foarte mare secret printre frații Luminei.

Dei 23 iunie era o zi specială și pentru Loja FOGC, era fără îndoială o zi norocoasă pentru frați. Dar tocmai invers: era ziua din fiecare an cea mai nenorocoasă, fiindcă în această zi unul dintre frații Lojei trebuia să-și sacrifice viața pentru demonul cărui îi erau aserviți. Toți membrii, indiferent de rang sau grad, respectau această lege.

Loja avea 99 de membri. Al 100-lea membru era demonul cărui se substituia Loja și care, pe de altă parte, pune la dispoziția fiecărui frate din Lojă câte un demon subordonat. Fiecare demon avea numele său special, semne de evocare distincte cunoscute doar de acel frate din Lojă cărui îi aparține și care nu putea fi trădat fără a primi pedeapsa cu moartea.

Victima pentru demon era cunoscută prin tragere la sorți. Pentru a înlocui candidatul ce urma să moară, trebuia admis un nou membru, cărui, de obicei, i se atribuia demonul predecesorului.

Cum candidatul la moarte era desemnat prin tragere la sorți, un membru, în circumstanțe nefavorabile, poate fi sortit morții chiar după un an de zile. Cu acest risc în minte, nu era deloc surprinzător că toți membrii umblau după interese materiale concrete și erau persoane influente și cu mulți bani. Cineva

dintr-o clasă mai joasă, mai săracă putea deveni membru numai dacă putea dovedi talente deosebite și capacități care ar fi servit scopurilor Lojei. Unui astfel de membru îi erau date apoi sume mari de bani, până când, cu ajutorul demonului său, el învăța să stea pe propriile picioare.

Era o vreme de vară splendidă pe 23 iunie al acelui an. Aerul cald și liniștit stăruia peste tot locul, dar, ca un nor invizibil, teama umplea mințile fraților din Loja FOGC. Numai la sfârșitul fiecărui an realizau faptul că această loterie stătea deasupra capetelor lor ca sabia lui Damocles.

Sala mare a clădirii Lojei era luminată solemn. În jurul unei mici platforme, unde se afla locul Marelui Maestru, erau așezate în cerc 98 de scaune numerotate. Fiecare membru al Lojei primise un număr și trebuia să se așeze pe locul său.

Nimeni nu putea lipsi de la această adunare generală, cea mai importantă a anului. Fiecare frate trebuia să-și aranjeze afacerile în așa fel încât să poată fi prezent.

De îndată ce urma să înceapă la 8.00 p.m., majoritatea membrilor erau deja adunați la 7.30 și discutau emoționanți în mici grupuri.

Cum minutarul ceasului se mișca inexorabil spre ora opt, frații Lojei și-au ocupat locurile pe scaunele numerotate. Vicepreședintele, care era în același timp și secretarul Lojei, s-a așezat, de asemenea.

Fix la opt, Marele Maestru intră în sală. Cei prezenți se ridicară să salute din cap în picioare. Marele Maestru, încercând de evenimentele din acea după-amiază, se adună și deschise îndată. El bătu de trei ori într-un gong mare cu un ciocan pregătit acolo, care făcu să răsună întreaga sală cu putere. Apoi se adresă fraților, spunând:

„Dragii mei frați, vă mulțumesc pentru primirea bună și vă rog să luați din nou loc! Sunt foarte fericit să remarc că toți membri noștri se află aici. După cum știți, astăzi este o zi istorică și tradițională pentru loja noastră, pentru că un nou membru va fi admis, în timp ce altul va părăsi cercul nostru. Care membru ne va părăsi, vom afla numai după tragerea la sorți.

Îmi dau seama că o așteptați cu teamă. Cu toate acestea, conform regulamentului Lojei noastre, procedura este obligatorie și a fost anunțată fiecăruia dintre voi cu ocazia admiterii în Lojă.

Ordinul nostru există de multe secole și este reprezentat peste tot în lume, cu aderarea la aceleași reguli peste tot. Nouzeci și nouă este un număr sfânt pentru noi și are o semnificație specială, deoarece există nouzeci și nouă de Loje în întreaga lume și fiecare dintre ele are exact câte nouzeci și nouă de membri. Toate aceste Loje aderă la aceleași reguli ca ale noastre.

Stăpânul Întinericului, Dumnezeu nostru, căruia ne plecăm și pe care îl adorăm, a pus o ființă demonică de rang înalt la dispoziția fiecărei Loje. Această

fiin este, pe de alt parte, obligat s asigure fiec rui frate al Lojei câte un demon servitor.

Întrucât Marele Maestru al fiec rei Loje trebuie s poarte cea mai mare responsabilitate, acea fiin de rangul cel mai înalt îi este atribuit lui i în acela i timp a fost numit eful Lojei relevante prin Dumnezeuul nostru cel mai mare.

În aceast zi istoric a dori s v reamintesc fiec ruia dintre voi enormele avantaje pe care le ave i ca membru al Lojei noastre. Sunt sigur c nici unul dintre voi nu poate s numeasc un ordin prin care bog ia i puterea pot fi mai lesne dobândite. Cine îi poate distruge du manii mai repede decât o facem noi? Ce fiin uman are o protec ie mai bun împotriva tuturor primejdiilor vie ii decât fra ii Lojei noastre? Nimeni!

Aceste avantaje pot fi ob inute numai cu ajutorul acestor for e spirituale despre care tocmai v vorbeam. Noi to i am ales aceste avantaje pentru vie ile noastre i avem, pe de alt parte, obliga ia de a sprijini r ul i de a lupta împotriva binelui, ori de câte ori avem ocazia. Sigur, niciunul dintre voi n-a g sit aceasta ca fiind o treab foarte dificil . Numai aceast sear prezint totdeauna riscul principal, dar ansele de a r mâne în Loj sunt cu adev rat foarte mari.

Deci, sunt pe deplin convins, dragi fra i, c niciunul dintre voi nu regret acest pas, pentru c fiecare este bogat din punct de vedere financiar i v-a i putut realiza planurile cu ajutorul servitorilor vo tri spirituali.”

Marele Maestru b u dintr-un pahar cu ap i era cât pe ce s reia enumerarea avantajelor Lojei când, îi aduse aminte dintr-o dat de lupta ineficace împotriva lui Frabato. Ro u ca focul de mânie i st pânindu-se cu greu, el continu spunând:

„Dragii mei fra i, dup cum ti i, un inamic puternic a încercat s se opun elurilor Lojei noastre. Este magicianul numit Frabato. Din p cate, atacurile împotriva lui au fost pe departe nereu ite, ba chiar a fost capabil s se apere împotriva tepafonului. De aceea, v rog, s ne sprijinim unii pe al ii în aceast chestiune. Acest om poate fi o amenin are pentru fiecare dintre noi. De aceea, în acest caz, trebuie s ader m la sloganul «To i pentru unul, unul pentru to i!»,

Marele Maestru exclam aceste cuvinte într-o stare apropiat extazului. În ciuda acestui fapt, câ iva fra i au stat deoparte, deoarece nu doreau s sus in r zburarea personal a Marelui Maestru. Al ii se înfiorar , fe ele lor reflectând team .

Cu to ii realizau c se aflau în fa a unui om a c rui putere era mai mare decât a Lojei. Nimeni nu se putuse împotrivi tepafonului, care putea aduce moarte oricui, indiferent în care loc de pe p mânt ar fi fost.

Trebuie s fi existat un motiv special pentru c Marele Maestru se ocupa de aceast problem personal, ba chiar discuta dificult ile cu fra ii s i. Gândul Ia

un inamic atât de puternic a provocat o extremă neliniște între frații și aceasta n-a putut fi ascunsă Marelui Maestru.

Cu un hohot triumfător și batjocoritor el continuă :

„După cum vedeți, mulți dintre voi sunteți deja teribil de înfricoșiți, numai la gândul despre Frabato. Nu poate rămâne un secret faptul că acest om mi-a adus multă nefericire. Dar Loja noastră cunoaște multe mijloace de a ne distruge inamicii.

„Știu că toți căsătorii până la Înținericului este la dispoziția mea de câte ori am nevoie de ajutor sau de vreun sfat. Puteți de aceea să aveți încredere, dragii mei frați: grație relațiilor mele, l-am raportat pe Frabato ca suspect politic. De știți că nu este angajat politic în nici un fel, nu va trece mai mult de o săptămână, până când va fi închis. Din acel moment numai un singur pas va mai fi necesar pentru a-i determina moartea, pentru că vom putea găsi destul de ușor o soluție pentru un preț bun. În orice caz, vă pot promite că Frabato nu va mai fi peste câteva zile.”

Ultimele cuvinte ale Marelui Maestru au adus un suspin de ușurare printre cei prezenți, deoarece „cazul Frabato” devenise deja pentru mulți un caz marant. Marele Maestru băgă de seamă că unitatea Lojei fusese restabilită. Întrucâtva liniștit, el dădu cuvântul Secretarului și se așeză. Secretarul mulțumi Marelui Maestru pentru ceea ce spusese și apoi se adresă tuturor:

„Dragii mei frați, așa cum știți, astăzi sunteți obligați să predați rapoartele scrise în cod secret. Ele trebuie să acopere activitatea depusă în timpul anului trecut cu ajutorul demonului servitor și trebuie să ne înlesnească verificarea respectării condițiilor în elegerii făcute cu forțele demonice.

Aceia dintre frați care au avut și au probleme deosebite sau dificultăți cu spiritele aservite pot discuta cu Marele Maestru la sfârșitul ediniei. El va lămurii atunci chestiunea cu ființa spirituală relevantă. Acum, dragii mei frați, vă rog să-mi predați rapoartele și vă reamintesc că acestea trebuie să fie însemnate cu numărul fiecăruia dintre voi.”

Doi membri au fost rugați să strângă toate rapoartele și să le înmâneze Secretarului, care le-a numărât și s-a uitat peste ele cu atenție să se asigure că sunt toate.

În spatele locului ocupat de Marele Maestru se afla un scrin foarte bogat ornamentat. Cu mișcări lente, ca și când ar fi vrut să oprească timpul, Secretarul a închis rapoartele în scrin. Apoi, deschise alt scrin, scoase din el o cutie de lemn și o așeză pe masa alăturată scrinului.

Cu o înfrigurare gravă Secretarul se întoarse spre adunare și deschise cutia fatală, în care se aflau 99 de mici plicuri pentru tragerea la sorți. Plicurile conțineau numerele membrilor Lojei, numere care nu puteau fi văzute (prin plic) din afară.

O t cere ap s toare cuprinse sala, fiindc acest or era cea mai întunecat i mai teribil or a anului pentru fiecare dintre membri.

Secretarul se duse dup o urn în camera adiacent . Acest urn era montat pe un cadru, în a a fel încât se putea roti în jurul axei sale manual cu o manivel . Fu plasat în mijlocul s lii de c tre Secretar, care deschise o clap , cu care urna era prev zut . Apoi se duse dup cutia cu cele 99 de plicuri i, dup ce puse deoparte plicul cu num rul fratelui Silesius care decedase, el le arunc unul dup altul în urn sub ochii fra ilor, apoi închise la loc clapa.

Unul dintre fra ii Lojei o aduse în înc pere pe Eli, fiica îngrijitorului. tia ce trebuie s fac , pentru c o foloseau de mul i ani special pentru aceasta. Totu i, ea nu cuno tea gravitatea acestui moment. Ideea c prin tragerea la sor i urma s fie g sit un alt membru pentru o misiune special fusese întotdeauna de ajuns pentru ea. Plata generoas pe care o primea pentru micul serviciu pe care îl f cea o determina s nu mai fie curioas . tia foarte bine c prea mult curiozitate ar putea s provoace mult r u pozi iei tat lui s u.

Secretarul o leg pe fat la ochi i o conduse la urn . Apoi, a apucat manivela i f cu ca urna s se roteasc , de zece ori spre stânga i de zece ori spre dreapta. Deschise clapa, lu mâna Elisei i o duse deasupra ei, apoi o rug pe fat s scoat un plic. F r nici o ezitare, Eli introduse mâna în urn , scoase un plic pe care Secretarul îl lu i îl puse pe mas s -l poat vedea toat lumea.

St pânindu-se cu greu, Secretarul scoase banderola de la ochii lui Eli, îi d du bac i ul i o conduse afar din cl dire, cu cuvinte prietenoase.

Când se întoarse în sal , fra ii îl a teptau cu fe ele împietrite. El ridic plicul fatal i citi num rul cu voce tare, tremur toare:

„Este num rul Unu, num rul Marelui nostru Maestru!”

Tensiunea fra ilor Lojei se eliber în cele mai variate reac ii. în timp ce unii comentau i discutau emo iona i rezultatul, al ii st teau calmi cu fe ele proptite în mâini.

Marele Maestru, care se ridicase în picioare în timpul tragerii la sor i i urm rise totul foarte atent, c zu în scaun, p lind de moarte dup anun ul rezultatului. Privirea îi r m sese fixat în tavan i murmura ceva de neîn eles. în fa a ochiului s u interior figura distorsionat a unui demon începu s prind contur. Sudoarea agoniei îi ud fruntea i strig în disperare: „Frabato!”

Acest incident umplu de oroare nefireasc pe to i membri, fiindc în ultimii ani nimeni nu i-a primit moartea cu atâta la itate, cât demonstra Marele Maestru însu i. De i candida ii la moarte anterior fuseser lovi i de aceea i soart , au putut - m car - salva aparen ele. Dar Marele Maestru, care ar fi trebuit s fie un exemplu pentru to i fra ii Lojei, era în acest moment o imagine a mizeriei. îi lu ceva timp pân î i recâ tig calmul. în cele din urm , cu mu chii fe ei tremurând vizibil, se adres tuturor cu o voce spart :

„Dragii mei fraii, ti i cu to ii c în ultima vreme am avut de purtat un război cu Frabato. Am încercat să-l ucid de mai multe ori, dar n-am reu it. A a cum v-am spus, el rezist chiar i tepafonului, care este arma noastră cea mai puternic . Din asta rezult c Frabato este aliat cu cele mai puternice for e. De vreme ce sunt cel mai mare du man al lui, n-am nici o îndoial c Frabato a influen at tragerea la sor i cu puterile sale magice, a a încât să ias , eventual, num rul meu.

Mul i dintre voi a i fost prezen i la demonstra iile prin care dovedea public c poate influen a fiin ele umane prin puterea voin ei sale la orice distan i c poate să i le aduc la picioare.”

Marele Maestru se opri i privi de jur împrejur, în a teptare. Mul i aprobau ceea ce a spus dând din cap, pentru c fuseser la demonstra iile la care se referea. Când Marele Maestru v zu c ei arat simpatie pentru el, prinse curaj i continu :

„Dragii mei fraii, v rog să considera i c sunt singurul care încerc insistent să-l distrug. De aceea, eu sunt sigur c a influen at-o azi pe Eli să scoat num rul meu din urn ! Pentru acest motiv întemeiat nu pot accepta alegerea.”

Dup aceste cuvinte, t cerea a fost împr tiat de murmure de nemul umire; cu excep ia Marelui Maestru, fiecare din sal ar fi renun at bucuros la alt tragere la sor i.

Fra ii Lojei au realizat, f r îndoial , c doar la itatea i agonia l-au împins pe Marele Maestru la un astfel de pas. Contradic ie deschis , oricum, nu era posibil , pentru c în regulamentele Lojei era prev zut c Marele Maestru putea cere ca tragerea la sor i să se repete de trei ori. Aceasta era ceva care rar se întâmpla i a avut loc numai de dou ori în cele dou secole în toate cele 99 de Loje. Marele Maestru a r mas credincios speran ei c el ar putea să evite soarta înc o dat . Oricum, fiind un candidat la moarte a pierdut dreptul de a conduce Loja. Potrivit statutului, Secretarul a fost promovat în func ia de Mare Maestru i pre edinte. De aceea, acesta din urm s-a adresat adun rii:

„Dragii mei fraii, spre regretul nostru, Marele Maestru a fost afectat de aceast tragere la sor i. El a condus Loja noastră mul i ani i i-a câ tîgat stima noastră . A a cum ti i, el are dreptul să cear ca tragerea la sor i să aib loc de trei ori. Explica ia sa c Frabato a transferat sentin a la moarte asupra persoanei sale prin puterea magiei este destul de clar pentru noi. V sugerez c la a doua tragere la sor i trebuie luate anumite precau iuni, deoarece avem la dispozi ia noastră for ele cu ajutorul c rora orice influen a lui Frabato s poat fi eliminat . Este hot rât ca înainte de tragerea' urm toare fiecare membru să roteasc urna de trei ori. Cine este pentru, să ridice mâna!”

To i membri au r spus la aceast cerere i chiar Marele Maestru, speriat de moarte, a ridicat mâna dreapt . Aceast a doua tragere la sor i ap sa greu pe

sufletele tuturor fraților Lojei; chiar dacă Marele Maestru avea dreptate, oricare dintre ei putea fi afectat.

„Propunerea a fost acceptată în unanimitate”, a continuat secretarul. „Vom mulțumi pentru încrederea pe care ați arătat-o față de Marele nostru Maestru. Urmează acum să găsim, cu ajutorul mediumului nostru, dacă Frabato exercită vreă influență asupra Lojei noastre în acest moment. Frate H., mergi din nou la custodele Soreil”. Fratele care a fost desemnat să îndeplinească această sarcină a părăsit sala și, după scurt timp, s-a reîntors cu fața. Secretarul, care nu era numai un magician netru, ci și un diplomat foarte iscusit, a urat bun venit fetei, spunând:

„Dragă Eli, trebuie să-ți cer scuze pentru că te deranjez în această oră târzie, dar avem nevoie încă o dată, urgent, de ajutorul tău. Au apărut câteva probleme pe care trebuie să le rezolvăm cu ajutorul tău. Noi îți vom compensa deranjul tău printr-un onorariu dublu.”

Deși Eli era familiarizat cu ce o înconjura, i se păru că o stare sufletească rău prevestitoare, ciudată a umplut sala.

În ciuda acesteia ea a răspuns în felul ei natural: „Nu mă supăr pentru faptul că este deja foarte târziu. Primind-o astfel de răsplăt bun sunt bucuroasă, natural, să vă ajut.”

O canapea a fost adusă repede în mijlocul sălii și Eli s-a întins bucuroasă pe ea, deoarece ea era familiarizată cu astfel de proceduri.

Acum, cei 21 de frați au format un cerc în jurul lui Eli și Secretarul a adormit-o pe față într-un somn hipnotic adânc, prin puterile sale magice. Apoi, el a trezit starea clarviziunii în ea și i-a dat următorul ordin: „Acum, spiritul tău să-ți viziteze pe Frabato și apoi să-mi spună ce face el în acest moment.”

După o scurtă ezitare, Eli a descris în puține cuvinte, că Frabato făcea anumite experimente. Ea a negat fără doar și poate întrebarea Secretarului dacă Frabato a exercitat vreă influență asupra sa. Aceste informații fiind date, emoția în sală a crescut, pentru că frații au crezut acum că afirmațiile Marelui Maestru au fost astfel infirmate. Secretarul le-a spus să fie calmi. Marele Maestru a luat loc în scaunul său, arătând foarte palid, cunoscând destul de bine că valurile emoției au fost direcționate către el. Deodată, s-a ridicat și a ieșit în sală:

„Frabato vă influențează pe toți! Și dacă nu face aceasta el însuși, a trimis această ființă, din care are mii la dispoziția sa!”

Afirmația că Frabato are mii de ființe spirituale la dispoziția sa, pe când fiecare membru al Lojei FOGC avea numai un singur spirit servitor, nu numai că a surprins pe cei prezenți în mod considerabil, dar a crescut mult neliniștea în sală.

Marele Maestru a devenit conștient de faptul că a făcut o greșeală. În schimb, în loc să-l umilească pe Frabato, s-a umilit pe el însuși, în propria sa

Loj . Epuizat, i-a rezemat capul în mâini, murmurând în disperare: „Nervii mei sunt to i lovi i, nu pot continua prea mult.”

Secretarul i-a admonestat tare i energic, cerându-le s fie lini ti i i a reu it s calmeze adunarea. Cei 21 de fra i erau înc în cerc, în jurul fetei adormite, când Secretarul s-a adresat din nou cu o voce p trunz toare:

„Când te vei trezi, vei fi liber de orice influen . Nici o putere din lume nu va fi capabil s te influen eze, nici con tient, nici subcon tient. Nici o fiin str in nu va putea s - i mi te mâinile, tu vei putea s execu i totul potrivit voin ei tale proprii.”

În gândurile sale el a citat apoi patru for e negative ale elementelor în col urile s lii, ca suporteri ai lor, prin care s-a dat o mai mare protec ie împotriva oric rei influen e. Vizibili numai ochiului spiritual, ace ti prin i negativi ai elementelor priveau ceremonia. Formulele de evocare a prin ilor elementelor erau cunoscute numai de Marele Maestru i de Secretar. După ce s-a terminat evocarea, el era sigur c Loja fra ilor era complet protejat împotriva oric rei influen e str ine i c numai cea mai înalt Providen Divin ar putea acum revendica influen a LUI.

Num rul Marelui Maestru a fost pus într-un plic nou i plasat înapoi în urn . Fra ii formând cercul au repetat formula magic în min ile lor, formul care era necesar pentru eficacitatea cercului magic. Secretarul a trezit apoi mediumul prin formula corespunz toare i fata, p rând uluit de fe ele stoarse ale fra ilor care o înconjurau, a devenit con tient c în timpul somnului s u ceva neobi nuit s-a petrecut.

Secretarul a legat acum personal mediumul la ochi, a condus-o spre urn i a rugat-o s scoat un alt plic. Eli, calm , a ajuns la urn i a scos un plic. O lini te mormântal s-a l sat în sal i fiecare privea fix plicul fermecat.

Secretarul a luat plicul i l-a pus pe mas . Apoi a dezlegat-o pe Eli de bandajul care-i acoperea ochii i a condus-o afar din sal . l-a oferit un loc într-o camer adiacent i a rugat-o s a tepte lini tit acolo un sfert de or , deoarece este posibil ca ajutorul ei s fie necesar înc o dat .

Întorcându-se în sal , a deschis repede plicul fatal cu mâinile tremurânde i a scos afar din el num rul. A fost num rul unu, din nou. Un geam t de durere a ie it din pieptul Marelui Maestru, pentru c acum se considera irevocabil pierdut, în timp ce un alt frate a avut un oftat de u urare. Toate dubiile au fost terse, sentin a la moarte a fost în realitate dat cuiva care a fost ales. Influen a i de aceste evenimente, unii dintre fra i erau plini de remu care. Fra ii au privit expectativ la Marele Maestru care trebuia s accepte sentin a.

Acesta, îns , a ipat în agonie: „Imposibil! Nu cred c această pedeaps este real ! Ceva este orientat aici împotriva mea personal, pentru a m distruge!”

„Chiar dac Frabato nu face aceasta el însuși, el are forțele la dispoziția sa, care au început totul! Îmi cer dreptul pentru o a treia tragere la sorți. Numai după aceea voi dispărea eu însumi!”

Cea de a treia tragere la sorți trebuia aprobată de majoritatea fraților Lojei. Secretarul s-a ridicat să vorbească: „Este dreptul comandantului să ceară o a treia tragere. Oricum, aceasta, ar putea fi prevenită, dacă nu există majoritatea simplă a voturilor. Vă rog să aveți în considerație că o respingere va cauza un dubiu sever în adevărul unei asemenea trageri, în adevărul statutelor Lojei noastre. Cei care sunt de acord cu cea de a treia tragere să ridice mâna.”

Evenimentele dramatice ale după-amiezii au răscolit sufletele multor frați. Teama pierderii capului propriu și speranța că pedeapsa va fi confirmată și a treia oară au provocat fiecare ruina o luptă violentă. După câteva minute, 60 dintre frați au ridicat mâinile pentru a treia tragere la sorți și soarta și-a spus cuvântul.

În timpul pregătirilor pentru a treia tragere, Marele Maestru s-a ridicat în picioare brusc și a ieșit în sală, ca și când ar fi fost în afara simurilor sale: „De această dată voi trage la sorți propria mea soartă, pentru că nici Frabato, nici o altă forță din lume nu mă poate influența!”

După aceste cuvinte spuse, Secretarul s-a grăbit să plece lui Eli și să scoată din încăpere, pentru că prezența ei viitoare nu mai era necesară.

După ce s-a întors în sală, Secretarul - încă o dată - a pregătit urna pentru ultima tragere. De îndată membri Lojei s-au grăbit să învârtască de trei ori urna, mulți din ei sperând să aștepte sfârșitul procedurii.

Când urna a fost gata, Secretarul a legat la ochi pe Marele Maestru cu același bandaj cu care fusese legat mai devreme mediumul. Din nou, liniștea s-a suflat în cuprinsul sălii. Marele Maestru, înfierbântat, a scormonit plicurile. Apoi a apucat un plic și l-a scos afară din urnă. Cu mâna tremurând, a deschis plicul și a scos din el numele.

Era din nou numele un.

Ca hipnotizat, el privea fix la număr; din nou, fața deformată a demonului a răsunat în fața sa și un râs batjocoritor și-a umplut urechile. Inconștient, s-a prăbușit pe podea.

Frații l-au luat pe Marele Maestru și l-au dus în camera adiacentă, lăsându-l să se odihnească pe canapea fără a lua cu el ceva. În final, el și-a pierdut poziția de Marele Maestru și președintele Lojei și acum nu era nimic altceva decât un candidat la moarte.

În una din viitoarele sesiuni, Secretarul urma să fie numit oficial Marele Maestru al Lojei, în timp ce, cel mai apropiat frate, avea să devină Secretar.

Ultimele ore, cu evenimentele lor tragice și dramatice, au produs o mare impresie asupra tuturor membrilor, pe care nu vor trebui să le uite toată viața.

lor. Un asemenea eveniment nu- i amintea nimeni dintre fra i, de i unii dintre ei erau de mul i ani în Loj .

Noul Mare Maestru a anun at o pauz de o jum tate de or , timp în care sala s-a golit. Mul i membri au dorit s respire aer curat i au mers în parc pentru a discuta evenimentele în grupuri mici. Al ii au încercat s se lini teasc la bufet.

în vremurile preistorice multe fiin e umane au fost sacrificate lui Dumnezeu. Acesta era, de asemenea, cazul i în acest incident, cu excep ia faptului c mijloacele prin care a fost f cut erau adaptate zilelor noastre. Era prev zut în statutul Lojei c un membru trebuie s fie sacrificat de demonul ef în fiecare an. Deoarece sentin a la moarte nu depindea de durata de când erai membru, putea s afecteze pe oricare dintre fra i, indiferent dac acesta abia devenise membru sau dac el era membru de mai mul i ani. Gongul a sunat, anun ându- i pe fra i s se întoarc în sal . Dup ce fiecare i-a ocupat locul, noul pre edinte s-a ridicat i s-a adresat adun rii, spunând:

„Dragii mei fra i, ast -sear a trebuit s decidem asupra victimei pentru Dumnezeul Lojei noastre. A fost o mare victim , pentru c noi am pierdut pe Marele nostru Maestru în persoan . în ciuda acestui fapt, eu cred c to i putem merge acas în aceast dup -amiaz cu convingerea c nu este posibil nici o fraud când tragem la sor i victima noastr anual . Chiar dac toate activit ile Lojei noastre se sprijin pe în el ciune i minciun , nu exist nici o în el torie posibil la aceast tragere la sor i. Tragerea de azi ne-a ar tat c regulamentele Lojei sunt supervizate de marile, nemiloasele for e ale soartei. Meritele fostului nostru Mare Maestru nu vor fi îns diminuate de purtarea lui i numele lui va r mâne printre membri onorabili din istoria Lojei noastre.

Potrivit statutului Lojei, fra ii care p r sesc loja trebuie înlocui i cu al ii noi. Ast zi noi vom completa numai numrul meu. Fratele F. a pledat pentru unul din prietenii s i i ne-a asigurat c garanteaz loialitatea i discre ia candidatului cu propria lui via . Un nou membru va fi adus în locul fratelui Silesius în una din întrunirile noastre viitoare. «V rog, frate F., aduce- l în untru pe prietenul dvs.!».

Un membru din cerc s-a ridicat i a plecat din sal , pentru ca s se reîntoarc , dup câteva minute, cu un b rbat tân r pe care l-a prezentat ca fiind prietenul s u.

Noul Mare Maestru a dat mâna cu el i i-a urat bun venit în numele Lojei. S- a scuzat pentru perioada lung , cât a trebuit s a tepte ar tând c neprev zute complica ii, cu anumite ritualuri, au determinat aceast întârziere.

Str inul deja fusese de acord cu condi iile de admitere amintite înainte, în aceea i zi, a a c el, simplu, a fost pus s depun jur mântul, apoi i s-a dat un nume i un num r. Deoarece Marele Maestru a luat numrul unu, noului membru i s-a dat numrul doi i numele „C”...

Dup ce „C... a depus jur mântul prin promisiunea conving toare a respect rii statutelor Lojei, o fiin demonic i-a fost desemnat , în vederea realiz rii dorin elor sale. El a fost instruit asupra metodelor de lucru cu această fiin i a selec iei c r ii lui de activit i. I-a fost dezv luit o formul pe care putea s-o foloseasc în combaterea telepatiei i a practicilor magiei negre. El a fost, de asemenea, informat despre numele de Loj al altor fra i, îns nu i despre cel civil al lor. în interiorul Lojei erau folosite numai numele speciale.

Dup ceremonia de admitere a noului frate „C”, Marele Maestru a închis sesiunea. Era trecut de miezul nop ii, de aceea cercul s-a împr iat repede, l sând în urm numai pe Marele Maestru care trebuia s fac rapoartele Lojei. Când i-a terminat activitatea, acesta a mers în camera în care fusese dus fostul Mare Maestru dup condamnare. Spre marea lui surprindere, acesta era înc întins pe canapea, jum tate incon tient i incapabil s plece f r ajutor. Deoarece noul Mare Maestru era de profesie medic, a rezolvat problema în felul s u. El a mers repede dup geanta sa cu echipamente medicale i i-a f cut o injec ie puternic , pentru circula ia sângelui, care l-a pus pe picioare în câteva minute. Marele Maestru a înso it victima complet deprimat la ma ina sa.

oferul a tres rit la vederea celor doi, c ci adormise ca urmare a perioadei lungi de a teptare. A deschis repede u a ma inii pentru eful s u. Membrii Lojei i-au spus „la revedere” unul altuia i fostul pre edinte al Lojei, s-a l sat s cad pe perna de sprijin din spate. Apoi u a a fost închis i ma ina a pornit în noapte. Noul Mare Maestru a urm rit tot timpul ma ina cu ochii. în cele din urm s-a întors acas , a închis cu aten ie toate u ile i s-a culcat.

Dup o or de c l torie, Marele Maestru deposedat al Lojei FOGC a sosit la vila sa. A fost condus în cas de c tre ofer, care a trebuit s -l sus in , deoarece îi era r u i avea o stare apatic . Întreb rilor oferului pentru aceste dispozi ii, el i-a r spus printr-o mi care defensiv a mâinii, dup care servitorul a disp rut repede i în lini te. Sl bit i obosit, Marele Maestru a mers în camera sa de lucru i s-a întins pe canapea. Nu putea s se gândeasc la somn, ochii lui erau permanent fixa i, f r expresie, pe tavan. Ca într-un film, cele mai importante evenimente din vat îi treceau prin fa a ochilor. Imagini de def imare, fraud , minciun i crim . Durerile ustur toare ale sim ului etic au fost necunoscute lui pentru o lung perioad . Chiar viitorul s u necunoscut ca servitor al demonilor nu a fost suficient s dea gândirii sale o direc ie pozitiv . Din contr : furia i ura pentru orice fel de for pozitiv l-au inut prizonier i l-au condus într-un mod care era posibil numai magicienilor negri.

Cu ce blesteme s-a împov rat singur, numai pentru a aduna bunuri p mânte ti! Acum, trebuie s lase totul în urm , pentru c el tie legile spirituale, tie c nu exist salvare în această situa ie: nu exist ansa sc p rii de demoni. Distrat, s-a sculat, i-a turnat pu in vin în pahar, a luat pu in pulbere dintr-un mic dulap i a aruncat-o în vin. Apoi, a ridicat paharul cu mâna tremurând, pentru c un răs batjocoritor p rea s umple camera. S-a

sim it z p cit i a-golit paharul dintr-o înghi itur . A stat acolo, îns p imântat, privind în gol. Apoi, paharul i-a c zut din mân i s-a spart pe podea. S-a b l b nit i apoi s-a pr bu it pe podea, nemi cat. Otrava î i f cuse efectul.

Astfel, via a magicianului negru S... s-a sfâr it, executat de propriile-i mâini.

Capitolul VII

Din nou un spectacol emoționant. Publicul fusese martorul misterioaselor experimente magice. Apoi, timp de două ore, Frabato răspunsese întrebărilor reporterilor și ale celor interesați. Era bucuros că agitația se terminase și că, în sfârșit, se putea întoarce la hotel. Era trecut de miezul nopții când intră în camera sa de la hotel. Nu mult după aceasta, se trânti pe pat, obosit și extenuat, și profită de odihnă pentru tot restul nopții. Lucru neobișnuit, nu putu adormi, în ciuda oboselii. De câteva ori își schimbă poziția, dar fără nici un rezultat. Chiar când încercă încă o dată să se relaxeze, voind să se desprindă de gândurile sale, simți în cameră o forță stranie. Un nor cenușiu cuprinsă în mijlocul camerei, devenind din ce în ce mai luminos în centrul său, răspândind în jur scântei de lumină. Aceste raze formau multe și diferite cercuri în cameră și străluceau în toate culorile curcubeului, un amestec al tuturor culorilor, ca un caleidoscop. Pe măsură ce lumina din interiorul norului devenea mai puternică, se distingeau și un murmur. Frabato, fiind inițiat în toate practicile magice posibile, își îndreptă ochiul său clar vizor spre apariție și își dădu seama că o ființă foarte importantă din lumea spiritelor, binecunoscută lui, își anunța vizita. Avu un presentiment că această vizită are un motiv deosebit, căci altfel nici un spirit nu s-ar fi arătat în acea oră fără a fi evocat de el. În afară de aceasta, spiritul s-a conturat singur folosind puterea proprie, când, în mod normal, o astfel de materializare are loc numai cu ajutorul unei ființe umane.

Înainte ochilor lui Frabato norul luminos luă forma unei ființe spirituale. Aceasta își îndreptă privirea strălucitoare către el, adresându-i-se cu o voce gravă:

„Frabato, ești în pericol! Trebuie să părăsești această țară, mâine, înainte de prânz. Prin minciuni și defaimare, dușmanii tăi te acuză de trădare. Această suspiciune politică îți pune viața în pericol. De aceea, trebuie să acționezi rapid. Un ordin de arestare a fost deja emis pentru tine. Nu ai altă șansă de scăpare, o luptă deschisă este fără sens. Lasă tot ce îți aparține și grăbește-te să scapi. Te avertizez!”

Ultimul cuvânt a sunat ca spus de la mare distanță. Ființa se topi ca într-o ceață de lumină, care, apoi, se împrăstie încet. În cameră se făcu din nou întuneric, numai un miros plăcut rămas în urma vizitatorului neobișnuit. Frabato era complet trează și conștient. Își dădea bine seama că însemnau toate acestea și, fără nici o îndoială, cuvintele de avertizare se bazau pe purul adevăr.

Înainte de a-și face planurile de evadare, nu uită să se înconjoare complet cu Akasha, astfel că gândurile și planurile sale să rămână invizibile în lumea spirituală. În caz contrar, dușmanii săi ar fi putut citi planurile sale cu ajutorul unui medium sau al vreunei alte ființe. Secretul completei izolări și al tergerii oricărei scrieri în principiul Akasha nu era cunoscut de dușmanii săi. Numai câțiva oameni de pe pământ, aparținând „Friei Luminii”, ca Frabato, tăiau

aceste secrete și aplicarea lor practică. Apoi, Frabato își plimbu-se pare. Nu era ușor pentru el să lase tot ce construise în ultima vreme în această țară. Situația necesită salvarea vieții sale și, de aceea, toate bunurile și avantajele trebuiau uitate. Era absolut necesar să-și ia măsuri de precauție, deoarece știa metodele pe care le foloseau dușmanii săi.

Trebuia să fie cu un pas înaintea lor și să acționeze înainte de a fi prea târziu. În mintea sa planul era gata înainte de revărsatul zorilor. Se întinse în pat să se odihnească puțin, gândindu-se în ce mod ar putea recupera somnul pierdut.

Frabato se trezi la ora apte, se spălă cu apă rece ca să pară proaspăt și odihnit. În timp ce se îmbrăca, observă că ar târziu, într-adevăr, că și cum ar fi dormit bine toată noaptea, și împănă banii și documentele prin buzunarele costumului. Apoi plecă spre restaurantul hotelului pentru masa de dimineață. Se așeză la o masă și comandă micul dejun. Și propuse să facă o vizită directorului hotelului, în biroul acestuia, însă n-a mai fost nevoie, deoarece, condus de soarta bună, directorul intră chiar atunci în restaurant. Frabato îl salută din cap și îl invită să ioc la masa lui. Directorul, care era un domn prietenos și îndatoritor, încântat, dădu mâna cu el:

„Bună dimineață! Ai dormit bine, domnule? Cum vă place hotelul nostru? Pot face ceva pentru dumneavoastră?” Cum directorul luase loc în fața sa, Frabato răspunse liniștit, fără nici o tresărire:

„Sunt foarte mulțumit de ospitalitatea dumneavoastră, de mâncarea și personalul hotelului. Puteți fi sigur că voi recomanda hotelul dumneavoastră de câte ori mi se va ivi prilejul. După cum știți, intenționez să stau la dumneavoastră încă o noapte și vă rog, cu amabilitate, să primiți ceva bani în avans, ca să nu am prea mare datorie la dumneavoastră.”

Spunând aceasta, scoase portmoneul din buzunarul de la piept și îi dădu directorului banii. Când acesta îi spuse că nu trebuia să se grăbească, Frabato îl convinse iscusit să accepte. La scurt timp, directorul se întoarse din biroul său cu o chitanță și-o dădu lui Frabato. Era obișnuit cu cele mai ciudate obiceiuri ale oaspeților săi, așa că nu i s-a părut nimic deosebit. De când se întâmplase ca unii să plece din hotel fără să plătească nu-i displăcea să primească plata în avans. În afară de asta, prezența unui artist, care devenise renumit în așa scurt timp, fusese astfel asigurată și se simțea foarte onorat de acest fapt.

Luând chitanța, Frabato spuse:

„Dumneavoastră știți că sunt întotdeauna asediat de reporteri și fel de fel de oameni. Am aranjat o întâlnire cu prietenul meu și va trebui să ajung la cafeneaua de lângă turnul orașului. Voi fi înapoi în aproximativ două ore. Dacă cineva dorește să mă vadă între timp, vă rog să spuneți unde sunt.”

Directorul nu avu nici o b nuial i îl asigur de tot sprijinul. Frabato plec i, imediat dup aceea, disp ru în aglomera ia ora ului. îmbr cat numai în costum, f r p l rie i pardesiu, hoin ri câtva timp pe ni te str du e, înainte ca, în final, s - i îndrepte pa ii c tre o sta ie de taximetre, unde era bine cunoscut. Câteva taxiuri a teptau, oferii lor fumau i discutau cu însufle ire. Frabato spuse destina ia c l toriei sale i unul dintre oferi îl pofti în ma in i plecar . Ajunser la destina ie dup aproximativ trei kilometri. Frabato pl ti cursa i se amestec din nou în mul ime. tia o alt sta ie de taximetre aproape de strada pe unde o luase i se îndrept spre ea.

Era o singur ma in sta ionat i el îi ceru oferului s -l duc la gara principal , unde disp ru în sala de a teptare, de unde privea taximetrele din pia a din fa a g rii. Nu v zu pe nimeni b nuitor a a c alese un taxi particular, o ma in mare cu motor cu ase cilindri. Dup ce se instala, scoase o bancnot de 100 m rci din buzunar i o d du oferului, spunându-i:

Trebuie s ajung repede la frontier . Am primit o telegram c tat l meu este pe moarte, a a încât doresc s ajung cât mai grabnic acas . Pentru fiecare kilometru pe care îl parcurgi mai repede decât i se permite, pl tesc dublu.”

Fa a aspr a clientului s u i bancnota l-au convins pe ofer imediat. In cel mai scurt timp ei pornir c tre frontier . oferului nici prin cap nu-i trecea c ar fi vorba de o fug . în timp ce Frabato se îndrepta spre frontier , doi domni intrar în hotelul din Dresda, unde se tia c locuie te i întrebar la recep ie dac l-a v zut cineva pe Frabato. Au fost informa i c Frabato va fi înapoi aproximativ la 10.30 a.m. Cei doi domni n-au intrat în restaurant, ci s-au plimbat prin fa a hotelului pân s-a f cut ora s vin Frabato. Cei doi vizitatori devenir foarte nelini ti i. Ei spuser c doresc s -l vad pe directorul hotelului, i-au scos legitima iile, prezentându-se:

„Departamentul Investiga iilor Criminalistice! Ne pute i da vreo sugestie despre locul unde ar putea fi Frabato?”

Directorul, care la început fu ocat, se sim i oarecum u urat când auzi c îl caut pe Frabato.

„Domnilor”, spuse el, „Frabato nici nu b nuie te c dumneavoastr îl c uta i. în aceast diminea i-a pl tit camera, în avans, pentru înc o noapte, ma ina sa este în garaj, hainele i costumele, în camera sa. A spus c va merge la cafeneaua de lâng turnul ora ului. Cu siguran întârzie, va fi aici dintr-un moment într-altul. Cei doi domni mul umir directorului i îi l sar un num r de telefon, rugându-l s -i sune imediat ce Frabato se va întoarce. Apoi p r sir în grab hotelul. Cei doi ofi eri de poli ie încercar apoi s afle de la personalul cafenelei de lâng turnul ora ului dac Frabato a fost pe acolo. Suspectându-l de fug peste grani , ofi erii informar biroul poli iei i, în scurt timp, un num r mare de ofi eri a fost trimis s cerceteze în diferite sta ii de taxi eventualele urme l sate de Frabato. Curând ei au ob inut o informa ie despre

Frabato cu ajutorul fotografiilor și a descrierilor. Această informație nu i-a putut însă conduce pe urmele persoanei pe care o căuta. Posibilitatea ca suspectul să scape deveni astfel evident pentru poliție.

Era 11.30 a.m., când Frabato ajunsese la grani, după o cursă primejdioasă. Îi mulțumise dureros oferului, îi plăti dublu costul călătoriei și o porni spre stația de frontieră, oarecum liniștit.

Trecu grani fără întârziere. Fiindcă nu avea bagaje, nu fuseser necesare formalități deosebite. Oferul taxiului lansă motorul și se răcească și se întoarse mulțumit pe scaunul său și îi aprinse o țigară. Ar trebui să aibă pasageri ca acesta în fiecare zi, reflectă el.

Frabato tocmai plecă de la punctul de frontieră a patriei natale, când o voce se auzi în difuzorul din partea germană a frontierei:

„Atenție! Atenție! Către toate punctele de frontieră ale REICH-ului german. Artistul Frabato, care încearcă să scape de autoritățile germane trebuie să fie arestat imediat. Se presupune că folosește un taxi pentru a fugi peste granițe”.

După aceste cuvinte a urmat o descriere amănunțită a lui Frabato.

Cu un oftat de ușurare, Frabato porni spre orașul de la frontieră. A scăpat ca prin urechile acului, dar a reușit. Viața sa era salvată, fiindcă în țara lui natală era în siguranță. El a avut încă o dată de contracarat un plan pus la cale de Loja FOGC. În orice caz, a pierdut tot ce avea și trebuia să se adapteze la schimbările din viața sa. Nu avea bani suficienți, dar spera să se descurce câtva timp. În timp ce servea masa de prânz într-un restaurant al orașului mic de la frontieră, el derula încă o dată filmul a tot ce se întâmplase în cele câteva ore care trecuseră, în timpul cărora el a scăpat de la moarte sigură. Frabato mulțumise Providenței Divine pentru salvare. O oră mai târziu un tren expres l-a adus în capitala patriei sale.

Capitolul VIII

De cum se trezi în camera sa de la hotel, pe Frabato îl cuprinse îngrijorarea pentru momentele istorice cu care omenirea se confrunta.

Neputin a oamenilor de a gândi binele și de a acționa în virtutea lui era o trăsătură generală. Persecuția politică, tortura și crima erau la ordinea zilei și generau numai distrugere. Ochii și spiritali au întrevăzut prin Akasha evenimentele ce aveau să surmeze, dar legile stricte ale tăcerii nu-i permiteau să facă cunoscute lucrurile în public. Chiar și destinul său urma să ia un curs tragic, dar nu-i era permis să-l influențeze prin forța sa magică, deoarece legea Karmei era obligatoriu de respectat pentru orice ființă din univers.

Se consola cu faptul că Providența Divină va asista la tot ce îi se va întâmpla rău. El se simțea protejat de „Frații Luminii” pentru a-și îndeplini cu succes misiunea sa pe pământ. Pentru a se elibera de gândurile sale negre, el se refugie pentru câteva minute într-o meditație adâncă. Apoi făcu o baie și în scurt timp părăsi hotelul destul de înviorat.

Locuitorii acestei metropole pareau să-și fi făcut din „agitație” și „grab” sloganurile lor, pentru că, pe multe străzi ale orașului era deja, la acea oră, o agitație cumplită.

Frabato alege un restaurant de pe o stradă liniștită unde îi servi micul dejun. La o masă alăturată, trei domni purtau o conversație animată. Contrar obiceiurilor sale, luă un ziar din care să afle date despre locurile pe unde ajunsese.

Nu se grăbea fiindcă nu-și făcuse nici un plan de viitor. În timp ce citea ziarul a auzit ceva din conversația vecinilor și de la masa alăturată, în special pentru că unul dintre ei îi susținea punctele de vedere destul de tare și entuziast.

Deodată, atenția sa fu reînnoită de faptul că cei trei domni discutau despre metafizică și spiritism. Îi privi mai atent, fără să fi observat și frașii să folosească clarviziunea. Presupuse că unul dintre domni era om de știință, iar ceilalți doi pareau a fi oameni de afaceri. După ce ascultă câțiva timp părerile celor trei domni, Frabato nu-și putu reține un zâmbet, deoarece, în tot ce spuneau erau o mulțime de confuzii și idei greșite. Întâmplător, unul dintre domni se uita la Frabato și îi observă zâmbetul reînnoit. Pentru moment, el nu putu să-și dea seama ce însemna zâmbetul său, dar presupuse că ori domnul acela știa mai mult despre subiectul respectiv decât el, ori acesta gândea că imaginația le-o luase răzna. În final decise că prima supoziție era mai aproape de adevăr, înfuriat în area lui Frabato nu îngăduia nici o concluzie referitoare la persoana sa, fiindcă pare un om cât se poate de obișnuit.

Când se făcu o mică pauză în conversație, domnul care îl privise pe Frabato opti ceva la urechea celui de lângă el. Drept urmare, privirile acestuia se

îndreptar spre Frabato și apoi din cap aprobator din cap. Primul domn se ridică imediat de la masa sa și se apropie de Frabato, spunând:

„Scuza îmi cere deranjez, domnule, se pare că sunteți expert în ocultism. Da îmi voie să vă invit să participați la conversația noastră. Numele meu este K..., fabricant de instrumente optice.”

Frabato, din fire prietenos, acceptă invitația cu plăcere. Se prezintă în locul la masa celor trei domni. Domnul K... îi prezintă și pe ceilalți parteneri ai săi: domnul P..., director de bancă și domnul G..., doctor în chimie.

Profesorul nu putuse să își stăpânească curiozitatea:

„Domnule Frabato, nu sunteți cumva ocultistul și clarvăzătorul despre care multe ziare au scris în ultimul timp? Dacă aș sta lucrurile, trebuie să recunosc că este un mare noroc să vă întâlnesc aici.”

Frabato care totuși nu va putea rămâne neobservat în acest oraș, din cap aprobator spre profesor, zicând:

„Da, sunt cel despre care ați citit în ziare. Sunteți într-adevăr norocos să mă întâlniți pentru că, sincer vorbind, prezența mea aici este pur întâmplătoare. Nu am avut în intenție să mă amuz pe seama dvs., dar unele din punctele dvs. de vedere metafizice nu sunt deloc corecte.”

Desigur, domnii au dorit să știe de ce Frabato ajunsese întâmplător în acest oraș. Acesta le spuse întreaga poveste și, puțin ocazional, ei îi promisese să îl ajute dacă ar fi fost necesar. Fu invitat de fiecare din ei și pentru că nu avea nici un program stabilit se decise să dedice următoarele trei seri noilor sale cunoștințe. Una dintre seri trebuia petrecută la un mic festival, la care prietenii și noile sale cunoștințe fuseseră invitate. Frabato fu de acord, luând-o ca pe o ansă oferită de destin. Chiar și mai târziu atât de mult sprijin în acest cerc, încât reușea să depășească situația sa material precară.

Întâi, domnii îi puseră multe întrebări despre fenomenul ocult, la care Frabato încercase să răspundă cât se poate de clar. Oricum, el scoase în evidență faptul că multe cunoștințe în acest domeniu pot fi explicate numai practic. În orice caz, ei realiză repede că multe lucruri le vedeau în mod greșit. După două ore, începură să discute problema destinului. Profesorul susținea că nu există un destin predeterminat și că omul este arhitectul propriei sale vieți. Deși profesorul își susținu punctul de vedere cu argumente plauzibile, Frabato rămânuse zgomotos.

„Profesore”, spuse el, „acela care poate să-și determine propriul destin trebuie să străbată o cale lungă în plan spiritual și să ajungă la o maturitate certă în dezvoltarea sa spirituală, trebuie să capete un echilibru mental, psihic și fizic, dacă dorește să-și ia în stăpânire destinul său. Dacă apreciați că aveți această maturitate și că vă puteți determina propriul dvs. destin, eu vă voi oferi o mică demonstrație despre influența destinului asupra omului.”

Se făcu o pauză la cei trei domni în privința pe Frabato fermecată. Se putea observa pe chipul profesorului că a fost deranjat, întrucât el fusese întotdeauna liderul grupului și se simțea întrucâtva lezată. Lui Frabato nu-i scăpă aceasta și de aceea spuse binevoitor:

„Nu doresc să neg că îți multe din punct de vedere teoretic. Aici citit mult, chiar în limbile străine, aveți o bibliotecă bogată și ați publicat articole despre metafizică în diferite reviste străine care au impus numele dvs. Dar în viața oare există o mare diferență între teorie și practică.”

Profesorul fu complet surprins de cunoștințele lui Frabato despre persoana sa și, devenind curios, replică:

„Domnule Frabato, dacă ce spuneți este adevărat, ar trebui să fiu foarte bucuros dacă ne-ați demonstra influența destinului.”

Adâncit în gânduri, Frabato privea înaintea. Ochii săi pareau pierduți în neant și căpătâș un aspect deosebit. Evident nu era concentrat asupra discuției sale din acel moment. Aceasta dură foarte puțin, apoi Frabato clipi din ochi ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn profund, zâmbi profesorului și îi spuse:

„În acest răstimp, am privit viitorul dvs. cu ajutorul ochilor minții. Printr-o mică întâmplare voi dovedi influența destinului. Dacă dvs. reușiți să nu ajungeți în apropiere de turnul orașului la 12 p.m., în această noapte, demonstrați că

puteți să vă conduceți destinul. Să așteptăm și să vedem dacă sunteți destul de puternic pentru a vă opune destinului dvs.”

Chipul profesorului exprima ironie și aroganță. El replică: „O să iau otravă și tot nu o să fiu la turn la miezul acestei

noapți.”

Frabato se făcu că nu aude aceste cuvinte și schimbă subiectul discuției. Se reînnoiseră celelalte invitații, cu toții mai băură un pahar de vin și se despriră.

Profesorul G... părăsise restaurantul într-o stare neobișnuită. Luă un taxi spre casă. Fiind că era, cerea mult de la viață, locuia într-o vilă somptuoasă și avea o mulțime de servitori. Munca sa de cercetare era unul dintre motivele pentru care era singur, altul fiind acela că nu era foarte interesat de femei. Avea încă, când și când, afaceri amoroase, dar dorea să fie liber și nestingherit.

Ajungând acasă, găsi un teanc de corespondență, dar răsfoi numai câteva scrisori. Trecu câteva adnotări pe câteva plicuri, dar amână răspunsurile. Nu se putea elibera de proasta dispoziție care îl copleșise cu puțin înainte de sfârșitul conversației lor. N-ar fi admis niciodată că orgoliul său ofensat era cauza acestei

stări rele. Ce fel de om era acest Frabato, gândi el, care era capabil să-i ofere atât de multe detalii despre casa sa, fără ca acesta să-o fi vizitat vreodată?

„Acest Frabato nu va avea niciodată dreptate”, îi zise el, „îi voi dovedi că eu pot să-mi conduc destinul. Voi face orice să nu plec de acasă la noapte.”

Se decise să stea în pat toată noaptea, orice s-ar întâmpla. Ce satisfacție ar avea să reușească să demonstreze că Frabato greșea. Stima sa ar crește și, în afară de aceasta, s-ar verifica corectitudinea și incontestabilitatea concepției sale filozofice. Aruncă o privire-pe ceas și văzu că era ora 3 p.m. Așa se explica faptul că stomacul său era atât de energic revoltat, fiindcă nici nu-și luase prânzul. După ce mănâncă ceva, voi să se concentreze asupra unui eseu pe care trebuia să-l trimită la o revistă străină. Cu toate acestea, nu putuse să o facă; ceea ce spusese Frabato îl rodea ca un vierme și îl făcea să se teamă că Frabato ar putea să aibă dreptate în final.

Era deja 5 p.m. și gândurile profesorului erau încă dominate de spusesele lui Frabato. Pentru a sfârși cu această tortură psihică, se urcă în pat cu gândul să doarmă până a doua zi dimineața. Dar starea sa nu-i dădu pace. Se răsuci nervos și se zvârcoli în pat, în zadar, pentru că nu putea să adoarmă.

Deodată, un servitor bătău la ușă, anunțându-l că un grup de binecunoscuți artiști veniseră să-l viziteze și că așteptau în hol. Profesorul G... avea prieteni și printre artiști, fiindcă, în afară de activitatea sa academică, era și critic de teatru.

Vizitatorii preferau să bea câteva pahare de vin înainte de vizită, pentru că toți erau într-o stare de totală bună dispoziție.

Când servitorul s-a întors la ei spunând că profesorul nu se simte bine și de aceea se culcase mai devreme, ei nu se putură abține să nu se bucură în camera lui G...

„Ce s-a întâmplat cu tine, bătrâne, că te-ai urcat în pat la această oră din zi? Nu ești bolnav și ai nevoie de o schimbare”, exclamă unul dintre vizitatori. Era unul cunoscut pentru glumele sale, niciodată nu făcea economie de vorbe.

Artiștii vorbiră insistent profesorului, până când reușiră să-l convingă să se dea jos din pat. În timp ce se îmbrăca, vizitatorii săi se instală confortabil în sufragerie. Astfel că profesorul nu putuse să sacrifice câteva sticle de vin, întrucât se cunoștea că acest grup de mulți ani și astfel fu obligat să-i trateze pe prieteni.

Glumele grupului, care era de fapt un bun actor pe marile scene, povestirile ultimele noutăți cu atât de farmec, că îl făcu pe profesor să uite de profesia lui Frabato.

Actorul îi termină poveștile și, îndreptându-se către profesor, spuse:

„Dragă prietene, trebuie să vii la teatru cu noi astăzi pentru că este prima seară când se joacă o piesă, în care eu am rolul principal. Fiind critic de teatru

nu poți pierde acest spectacol.” Aproape ameit de cele două pahare, profesorul accept invitația prin înclinarea capului. El pregătește ceva pentru o gustare, fapt care încântă nespus pe oaspeții săi. Veni apoi timpul să plece la teatru cu toții. Două taxiuri mari au fost chemate să-i ducă la teatru, unde profesorul avea o locuri rezervat.

Spectacolul a fost un mare succes. Profesorul și prietenii săi îl așteptau pe actorul principal în culise. Când acesta sosi, îl felicită entuziast, iar profesorul promise să scrie o cronică teatrală foarte bună.

După ce li s-au alăturat și alți actori, tot grupul pleacă la cârciumă să sărbătorească succesul.

Întrucât artiștii aveau un alt spectacol a doua zi, grupul se destramă treptat, în jurul orei 11.30 p.m. Actorul principal îi mulțumise bun de la profesor în fața cârciumii, adăugând: „Noapte bună, bătrâne, ia un taxi să ajungi repede acasă!”

Dar cum era sâmbătă noaptea, cluburile erau încă pline și taxiuri nu se vedeau nici ieri. Profesorul G... își simțea capul greu după atâta bucurie și de aceea decisese să meargă pe jos o bucată de drum, pentru a lua o gură de aer proaspăt. Cum strada principală era destul de aglomerată, o luă în jos pe o altă stradă mai liniștită, să scape de agitația pe care a avut-o toată ziua. Mergea de-a lungul străzii complet absorbit de gânduri, în timp ce muzica răzbea prin ferestrele tavernelor și cluburilor de noapte. Deodată, lângă cea mai apropiată cârciumă se iscă o zarvă mare. Un număr relativ mare de bărbăți și femei formau un grup compact. Din pură curiozitate, profesorul se apropie de ei și văzu că doi tineri, evident sub influența alcoolului, se insultau reciproc și începuseră chiar să se lovească. Din nefericire, profesorul interveni, spunându-le celor doi tineri să meargă mai bine acasă decât să se bată în stradă. Situația se schimbă pe dată, cei doi beivi oprindu-se din luptă. Unul dintre ei începu să-l insulte pe profesor, care la rândul-i, replică în cuvinte grele, după care, cei doi beivi începură să se apropie încet de el, amenințându-l. G... îi dădu o palmă unuia dintre ei, când acesta încercă să-l lovească. Cu aceasta scandalul izbucni: oamenii din jur s-au năpustit spre el, cel de-al doilea scandalagiu la fel și începură să strige la profesor.

G... observă că nu are nici cea mai mică șansă, așa că ieși repede din mulțime și plecă de acolo aproape fugind. Beivul care fusese lovit de profesor, scoțând un cuvânt din buzunar, o luă la fugă după el. Găfâind, G... intră pe o stradă aglomerată sperând să întâlnească vreun polițist, însă nu avu noroc.

De asemenea, G... era îngrijorat pentru viața sa, deoarece scandalagiul se apropia tot mai mult de el. Ajuns la capătul puterilor, profesorul dădu colțul străzii spre turnul orașului când, deodată, Frabato îi apărură în cale.

„Ajută-mă!” strigă profesorul cu ochii înșiși pământași, „vor să mă omore!”

Frabato îl trase deoparte, adresându-i-se calm:

„Opre te-te și nu-ți fie teamă!” Apoi, linițit, ieși în întâmpinarea scandalagiului care venea spre ei. Cu cuțitul înc în mână scandalagiul părăsi reaua dintr-o dată paralizat. Apoi se întoarse și dispăru la următorul col de stradă.

Frabato întorsese lucrurile în favoarea profesorului prin utilizarea unui cuvânt kabalistic. Se îndreptă apoi către profesor, care între timp îi limpezise mintea, deși încă mai tremura de spaimă. Bâlbâi ceva și îi spuse lui Frabato:

„Dacă nu apăreai, acum eram un om mort!”

Frabato îi îndreptă umerii, și uitându-se la ceas, spuse:

„Dragă profesore, tu încă nu-ți dai seama că nu poți să-ți conduci destinul, altfel nu ar fi trebuit să fii aici la această oră. Lucrurile s-au petrecut așa cum am prezis eu. Sper că acum ești convins că cineva nu poate fi dirijorul propriului destin și nici să ia totul sub control. Vei înțelege acum că înainte de a fi capabil să faci asta trebuie să capeți adevăratul „echilibru magic”.

G... realizând înfrângerea și spuse că îi pare rău că a avut o astfel de comportare, blamându-și propria aroganță.

Frabato îl conduse pe o stradă aglomerată și îl invită să bea o cafea sau un ceai pentru a-și calma nervii.

Intrară într-un restaurant unde cânta o orchestră de țigani și unde Frabato alegea o masă linițită, într-un colț al localului.

În fața area încrezătoare a lui Frabato îl liniții pe G... și curând îi regăsi stăpânirea de sine. Acum dorea să afle detalii și, în timp ce serveau cafeaua, Frabato îi spuse că el prevăzuse acest eveniment în Akasha. Ar fi fost posibil pentru el să oprească încăierarea înainte de momentul luptei, însă aceasta ar fi fost mai puțin convingător.

„Cât timp ai așteptat la turn?” întrebă G...

„Aproximativ cinci minute,” răspunse Frabato, „pentru că am putut să te urmăresc cu ochii minții și știu când vei ajunge acolo.”

Profesorul G... era plin de admirație și uimire și continuă să-i pună multe întrebări lui Frabato, la care acesta putu să răspundă detaliat. În final, cei doi au părăsit restaurantul, promițându-și unul altuia să se întâlnească din nou la K..., seara următoare și chemând un taxi să-i conducă acasă. Se înserase și toate pregătirile pentru petrecerea cea mare fuseseră făcute la vila lui K... proprietarul unei mari fabrici. Un număr mare de prieteni și cunoștințele lui K..., toți interesați de tainele oculte, se adunaseră mai devreme. Frabato era cunoscut multor oaspeți din tirile din ziare și erau foarte curioși și nerbdători să-l cunoască personal.

K... telefonase lui G... în timpul zilei pentru a discuta despre evenimentele din noaptea precedentă. Profesorul fusese scurt la telefon, promițând să ofere detalii în acea seară. Mai târziu, unele după altele, aduceau invitații la vila lui K... Gazda era foarte bucuroasă întotdeauna să fie centrul unui asemenea

eveniment monden. Un grup mixt de industriași, scriitori, artiști și reporteri se strânsese. La ora 7.30, K... ură bun venit oaspeților și, anunțând că domnul Frabato va sosi la ora 8.00 și îl rugă pe prietenul său G... să expună câte ceva din propria experiență din noaptea trecută. G... povestește întâmplarea cu lux de amănunte. Această relatare mări considerabil starea de emoție înainte de sosirea lui Frabato, pentru că mulți din cei prezenți aveau de gând să-l roage pe Frabato să-i sfătuiască în unele probleme personale. Când, în fine, sosirea lui Frabato fu anunțată gazdei, se făcu dintr-odată liniște.

K... îl conduse pe Frabato în untru, îl prezentă în câteva cuvinte și se așeză la masă pentru a destinde atmosfera. Gazda nu intenționase să facă economie: la dispoziția oaspeților și el pusese cele mai alese mâncăruri și cele mai fine băuturi.

Frabato ocupase locul de onoare, în capul mesei și folosi această oportunitate pentru a privi neobservat pe fiecare dintre oaspeți.

Când masa se termină, el își făcuse o idee despre cele mai multe dintre gândurile secrete ale fiecăruia, el însăși impresia că nu a fost interesat de nici unul dintre ei.

Acum, când cea mai interesantă parte a serii trebuia să înceapă, K... nu îndrăznește să vorbească. Frabato se hotărăște să-l salveze, se ridică mulumind pentru invitație, lăudând excelentă ospitalitate și exprimându-i plăcerea de a remarca că mulți prieteni ai casei erau interesați de tainele oculte.

K... fu plăcut impresionat de aceste aprecieri și avu curajul să povestească cum îl cunoscuse pe Frabato,

Apoi, aproximativ o jumătate de oră, a trecut în conversații banale, iar unora dintre invitații deja le era teamă că nu vor putea să schimbe nici măcar un cuvânt cu Frabato în acea seară. În afară de aceasta, mulți din ei așteptaser un fenomen ocult.

Frabato tocmai comandase o cafea și, în timp ce amesteca zahărul, începu să vorbească:

„Doamnelor și domnilor, cei mai mulți dintre dvs., deja au auzit de oglinzi magice și globuri de cristal. În afară de aceasta, uniniat este capabil să folosească orice lichid ca pe o oglindă magică, chiar dacă aceasta este o ceață de cafea neagră.” O actriță tocmai voi să pună o întrebare, când Frabato îi făcu semn cu mâna să tacă încopuțin.

„Tiu că dori să mă întrebă dacă reprezentația de mâine va fi un succes fiindcă veți juca un rol nou și la repetiția generală și făcut câteva greșeli.”

Privi în ceașca de cafea foarte concentrată de parcă ar fi citit totul acolo. De fapt, suprafața neagră îi facilită o privire în viitor cu ochii minții.

„Puteți fi convinși”, continuă el, „că va fi un mare succes, și veți primi multe aplauze.”

Actri a fu surprins v dit i realizând c Frabato putea s -i citeasc i cele mai ascunse gânduri, nu fu în stare s mai scoat un cuvânt. În orice caz fu foarte mul umit de ceea ce auzise.

„Niciunul dintre dvs. nu trebuie s -mi spun un cuvânt”, continu Frabato, „eu v voi spune fiec ruia ce v fr mânt cel mai mult.”

Apoi se adres foarte serios unui comerciant ce era prezent acolo:

„Pentru dumneavoastr , lucrurile nu stau bine deloc deoarece...”

Era adev rat c domnul c ruia i se adresase semnase acel contract i fu ocat de aceast profe ie. Din nefericire, ceea ce Frabato spusese în acest caz, s-a adeverit mai târziu.

Dup ce trecuse rândul fiec ruia, o tân r era pe cale s mai pun o întrebare, dar Frabato î i duse degetul ar t tor la buze, rugând astfel asisten a s p streze lini te. Într-o clip to i f cur o lini te deplin i-l privir pe Frabato plini de interes.

Acesta din urm fixa cu privirea un col al camerei ca i când ar fi aflat ceva excep ional acolo. Pentru câteva secunde el p ru absent, apoi, respir adânc i, întorcându-se c tre K..., spuse:

„Drag prietene, n-a fost cinstit din partea ta s -i la i singur sora în camera de sus. l-ai spus despre mine ast zi i ea a teapt cu ner bdare s -mi vorbeasc . N-ar fi trebuit s -i fie jen s -i aduci sora al turi de noi, boala nu este o ru ine. O v d pe sora ta plângând amarnic.”

Aceste cuvinte, evident, îl surprinser pe K... foarte mult i îl puser în mare încurc tur . El admise c n-a vrut ca sora sa suferind s fie printre musafiri pentru a nu crea situa ii nepl cute. Acesta fusese singurul motiv pentru aceast decizie i m rturisi c era destul de afectat, lucru care nu-i sc p lui Frabato.

Cum nici unul dintre cei prezen i nu a avut de obiectat, a putut merge s -i aduc sora chiar atunci.

Toat lumea fu de acord i dou doamne se oferir voluntar s o ajute s se îmbrace.

Astfel, K... se duse la sora sa împreun cu cele dou doamne i au g sit-o culcat în pat i cu ochii plini de lacrimi.

Elen, sora lui K... (suferise o hemoragie cerebral cu o jum tate de an în urm i de atunci i-au r mas paralizate membrele de pe partea dreapt pentru totdeauna. Cei mai buni doctori au încercat s o trateze, dar nu s-a putut, de i avea numai dou zeci i trei de ani.

K... spuse surorii sale ce se întâmplase i o rug s petreac restul serii cu Frabato i ceilal i oaspe i. Amintind starea neajutorat în care se afla, Helen, prima dat , refuz . Dar când doamnele î i oferir ajutorul, curiozitatea i neprev zutul o convinser i accept s li se al ture.

Cum ie i K... din camer , doamnele începur s o îmbrace. Apoi fu transportat cu un c rucior în camera de jos i toat lumea o salut cu cordialitate.

Era extrem de încântat când v zu c i s-a oferit locul de onoare, al turi de Frabato.

Pentru a men ine petrecerea în form , Frabato începu s povesteasc i s comenteze câteva evenimente interesante pe care le-a experimentat în numeroasele sale c l torii. Oaspe ii ascultau cu aten ie, dar, în sinea lor a teptau plini de speran c vor urma i alte dovezi ale facult ilor magice ale maestrului. Frabato nu putu s nu observe aceasta, devreme ce gândurile tuturor acelor oameni erau atât de transparente pentru ochii min ii sale. F r a l sa s se vad , el intrase deja în leg tur cu destinul Helenei K... Spiritul s u rug Providen a Divin s -i permit vindecarea acestei femei. Ca de foarte departe, el primi r spunsul: „O po i ajuta. Vindec-o\”

Frabato î i întrerupse medita ia. In timp ce toat lumea îl fixa cu privirea, el lu mâinile lui Helen i o privi timp de câteva secunde. Ea adormi imediat. Se f cu o lini te mormântal în camer . Dup aproximativ dou minute, Helen începu s respire adânc, pleoapele începur s se zbat convulsiv, ca apoi s se trezeasc din nou. Frabato înc îi mai inea mâinile i îi spuse calm:

„E ti iar s n toas . Cum te sim i?”

Tân ra femeie privi împrejur, apoi, nehot rât , ov ind, î i ridic , bra ul drept i mi c degetele. Î i îndoi i întinse piciorul drept; nu putu s în eleag ce se întâmplase, dar ce fericit era!

„î i po i folosi din nou ambele picioare”, spuse Frabato zâmbind. Când ea se ridic , înc nesigur în mi c ri, Frabato o sus inu de bra i o ajut s fac primul pas. Apoi, ea p i singur , cu grij , temându-se ca nu cumva s revin la starea anterioar . Dup ce f cu câ iva metri f r ajutorul cuiva, se convinse de vindecarea sa. Lacrimi de fericire îi lic rir în ochi i to i cei prezen i se repezir s-o felicite pentru vindecarea sa nea teptat .

în timp ce oaspe ii împ rt eau bucuria Helenei, Frabato se retrase în t cere la bar. în acest fel evita laudele i cuvintele de recuno tin , fiindc nu-i pl cea s poarte aur de sfânt.

Cei mai mul i dintre oaspe i au privit aceast vindecare cu cel mai mare respect, în timp ce al ii aveau un sentiment straniu, gândindu-se c Frabato avea o astfel de putere asupra s n t ii i bolilor oamenilor.

Helen se al tur lui Frabato la bar i, luându-l de bra , îi spuse:

„Sunt foarte, foarte, foarte fericit . Mi-ai redat via a i pentru asta nu tiu cum s - i mul umesc.”

Frabato îi lu mâna i replic :

„A fost o plăcere pentru mine, însă eu nu am fost decât un instrument. Mulțumirile tale nu trebuie adresate altcuiva decât Providenței Divine, care a făcut posibil această vindecare.” Eliberat de greutatea deprimantă a bolii, Helen se amestecă din nou, fericită, printre invitații.

Petrecerea atinse punctul său culminant și evenimentele serii erau aprins comentate în grupuri-grupuri. Era trecut de miezul nopții și oaspeții începuseră să plece unul câte unul.

După ce ultimii invitați plecară, numai K..., sora sa, Helen și Frabato mai rămăseseră. K... îl invită pe Frabato să stea la ei peste noapte. Acesta acceptă recunoscător această ofertă, pentru că se simțea foarte obosit. Nu trecuseră decât câteva minute și micul grup se destramă și el, iar Frabato se retrase în camera pusă la dispoziție.

Razele soarelui îi croiră drum prin perdea, luminând cald fața lui Frabato, trezindu-l. El se bucură din plin de toaleta de dimineață, apoi se îmbracă și se pregăti să iasă, când cineva bătău a camerei sale. Erau K... și sora sa, care îi spuneau „bună dimineața” și îl invitau la micul dejun.

Ambii dormiseră foarte puțin din cauza evenimentelor emoționante din seara precedentă, care îi marcaseră foarte mult. Totuși, prezența lui Frabato îi-a determinat să se scoale mai devreme.

Se așezară și îi serviră liniștit micul dejun, pe care Helen îl pregătise pentru ei.

Deodată, K... se adresă lui Frabato:

„Maestre, am dori să vă facem o propunere. Noi avem o leasă la țară, într-o suburbie, care este momentan goală. Puteți locui în această casă cât timp doriți. În afară de asta, am fi foarte bucuroși dacă am putea profita de sfaturile dumneavoastră amicale, pe viitor.”

După o scurtă meditație, Frabato răspunse:

„Mulțumesc foarte mult pentru această propunere și voi fi bucuros să accept, deoarece camerele de la hotel sunt, indiscutabil, prea costisitoare. Puteți conta, de asemenea, pe sfaturile și ajutorul meu.”

După micul dejun, ei merseră împreună la hotel pentru a lua bagajele lui Frabato și să le ducă cu un taxi la casa de la țară a lui K...

Casa era complet mobilată și era situată într-un loc retras, încântător. După ce K... și sora sa se asigurară că Frabato avea tot ce-i era necesar, îi luară rămas bun.

Frabato fu mult umilit de cursul destinului său. Avea acum la dispoziție o casă în care putea lucra nestingherit. Devenise cunoscut celor mai importanți oameni

din ora , care, f r îndoial , l-ar fi putut ajuta la nevoie. Soarta îi era favorabil de ast dat .

Capitolul IX

Nu peste mult timp, Frabato deveni foarte ocupat în noua sa reședință. A scris o mulțime de articole științifice și comentarii pentru diferite reviste. Veneau să-l viziteze reporterii, din ce în ce mai des și era solicitat de diferite persoane care aveau nevoie de ajutorul său, numărul acestora fiind din ce în ce mai mare. Devenise, de asemenea, un medic expert și tratase multe cazuri cu succes, înănd seama de circumstanțele fiecărui Karme.

Era o după-amiază târzie a unei astfel de zile aglomerate. Plecase chiar și ultimul vizitator, iar Frabato făcea câteva pregătiri pentru a doua zi, când clopoțelul anunță un alt vizitator. În camera de primire intră profesorul G..., pe care îl salută cordial. G... era de acum un vizitator constant, ei obișnuind să discute pe larg un subiect sau altul din științele oculte.

Frabato dădu mâna cu G..., spunând:

„Au fost la mine astăzi mulți oameni și n-am avut nici un pic de timp să mă relaxez. Aș dori să ne plimbăm puțin. Vremea încheie cu noi și un strop de aer curat nu ne-ar face rău. Ce crezi?”

G... fu de acord. Plecară împreună, îndreptându-se către o pădurice nu prea îndepărtată, înconjurată de câmpuri și livezi.

Deși soarele cobora spre asfințit și îi pierduse din puterea sa dogoritoare, totuși căldura se ridica din pământ, iar natura era aproape uscată.

Așa cum obișnuia, G... pregătise o grămadă de întrebări pe probleme oculte, la care Frabato îi răspundea, de obicei, pe larg. Astăzi el avea de pus întrebări în legătură cu spiritele elementelor și spiritele naturii.

Frabato îi dădu profesorului explicații detaliate despre diferitele forme ale spiritelor elementelor, metodele lor de acțiune în natură și în ființa umană. Astfel, el punctă faptul că spiritele naturii aveau o predilecție pentru acei oameni care aveau legături strânse cu natura.

Apoi, ei merser încet un timp, cufundați în gânduri și ascultând vocile naturii.

Deși soarele dispărea încet la orizont, era încă foarte cald și nici un nor nu se zărea pe cerul albastru.

„Tiu”, începu Frabato să vorbească, „cettești un mare sceptic. Fiind un teoretician e greu să-ți formezi o părere clară despre forța magiei. Dacă observi bine, momentan nu e nici o speranță de ploaie. În ciuda acestui fapt, prin folosirea magiei naturale kabbalistice poți provoca o ploaie de scurtă durată. Aceasta pentru a te convinge de eficacitatea acestei științe.”

„Sun incredibil”, replică G... „se pare că nimic nu-ți poate fi ascuns. Sunt într-adevăr recunoscător pentru intenția ta de a-mi demonstra o astfel de putere a magiei naturale.”

Frabato zâmbi, pentru că tia că una din forțele evidente ale unui magician o constituie controlul asupra magiei naturale.

„Vezi”, îi spuse lui G..., „nimic nu este imposibil pentru o ființă umană, care este în legătură cu Providența Divină. Oricum, un adept adevărat va acționa totdeauna conform ordinii divine, dacă este în întregime responsabil pentru ceea ce face. Cu cât este mai complet dezvoltarea unui inițiat, cu atât mai mare va fi respectul lui față de nenumăratele secrete ale cosmosului. Nu voi face șplou numai ca să te conving pe tine, ci și pentru a da naturii apa de care are nevoie. Te rog să pstrezi liniște până când voi începe să vorbesc din nou și privește cerul cu atenție.”

Cei doi se așezară pe iarbă, iar privirea lor înțea undeva, deasupra câmpurilor întinse. Nu era nimeni prin apropiere, așa că erau complet neobservați și nestingheriți.

Frabato adoptă o Asana, încrucișându-și picioarele și înfășurându-și spatele drept. Ochii săi se închiseră și apoi pârău complet paralizat.

G... privea atent în jurul său, din când în când, arunca câte o privire sfioasă către Frabato.

Nu trecuseră decât vreo cinci minute, după care, figura lui Frabato reveni la viață.

Deschise ochii, se așeză alături de G... într-o poziție relaxată și îl întrebă :

„Ei, ai descoperit ceva extraordinar sau nu?”

Într-adevăr, G... sesizase deja o tensiune crescândă în aer, care se amplifică din ce în ce mai mult și care indica apropierea unei furtuni. Când Frabato începuse să vorbească, primii nori apăruseră pe cer și G... privea în zare, total uimit:

„Privește cât de repede se apropie norii. Este fenomenal, într-adevăr, să ai o astfel de putere la dispoziție și nimeni să nu poată ghici de ce ești în stare când te vede.”

Frabato replică :

„Magicianul adevărat nu are nevoie să-ți arate cunoștințele și forțele pe care le posedă. Fără să se bage de seamă, el se poate adapta singur la orice situație. Această adaptabilitate este un aspect al tăcerii și, din punct de vedere hermetic, este una din trăsăturile elementare ale puterii divine. Tăcerea, liniștea în sens magic, nu înseamnă că cineva trebuie să se abțină de la a vorbi, ci că acel cineva trebuie să-și ascundă de lume forțele sale spirituale. Numai când acest principiu este respectat, Providența Divină va înzestra o ființă umană cu o putere mai înaltă.”

Când m-ai întâlnit prima oară nu i-ai dat seama că sunt un inițiat în tiințele hermetice și spirituale. Chiar dacă m-ai fi cunoscut de mulți ani, ai fi putut vedea prin mine numai până acolo unde ai învârtat, datorită stadiului de dezvoltare pe care l-ai atins. În orice caz, un expert adevărat nu va alerga niciodată după glorie.”

În timpul acestei scurte conversații, cerul se acoperise de nori și atmosfera era atât de tensionată, încât furtuna ar fi putut izbucni în orice moment. Primele fulgere brăzdară cerul și se auzi primul tunet.

Profesorul G... privea spre cer nelinițit și nu putea să fie încântat de ceea ce se petrecea pe câmp în acel moment. Pentru a-l liniți, Frabato îi puse mâna pe umăr, spunând: „Nu trebuie să-ți fie teamă când sunt eu aici. Este chiar cald și câteva picături de ploaie nu ne vor face nici un rău. În plus, e în apropiere un castan foarte des sub care ne putem adăposti. Totuși, dacă vrei să ajungem acasă înainte de furtună, te voi însoți.”

G... pentru mai linițit și fu de acord să se adăpostească de ploaie sub castan. Aveau de făcut doar vreo douăzeci de pași până acolo, așa că erau în drum spre castan când începură să cadă primele picături de ploaie. În câteva secunde începură să plouă de-a binelea și ei, alergând, ajunseră la adăpost sub copac. Începură să bată rafale puternice de vânt printre copaci, rupând crengile neîndurător. Începu potopul și, în scurt timp, apărură peste tot bălți, fiindcă pământul nu putea absorbi apă atât de repede. Se dezlănțuie o furtună cum nu mai văzuseră de mult timp prin această parte a țării. Datorită vântului puternic, castanul nu putu oferi adăpostul dorit. Cei doi erau uzi până la piele. Lui Frabato nu îi era frig, însă G..., care era mai puțin rezistent, începu să tremure din tot corpul.

„Din nefericire, sunt foarte sensibil”, spuse el încercând să se scuze, cu hainele umeze sigur vor răci.”

„Nu-ți fie teamă”, zise Frabato, punându-i mâna dreaptă pe umerii profesorului. După câteva secunde acesta se uită la Frabato cu admirație:

„Ce căldură mi-a fost transferată de la mâna ta? Deja îmi este cald ca într-o baie de aburi. Acum în eleg cum prin această putere excepțională tu poți vindeca oamenii bolnavi.”

Tăcu pentru o clipă și apoi, respirând adânc, continuă:

„Dacă ai avea numai o mică parte din puterea ta, ce fericit ai fi!”

Cerul parcă se desfăcuse, iar pământul era inundat de ploaia deasă. Anurile erau deja pline și apa se revărsa pe drumuri.

Învârtit, G... întrebă:

„Cât timp o să mai plouă? Nu putem pleca spre casă pe această furtună.”

Frabato îl privi cu un zâmbet pe față și îi răspunse:

„A a cum am provocat spiritele vremii să aduc ploaia, a a le voi ruga să o oprească .”

„Asta este imposibil”, exclamă profesorul. „Cerul este tot acoperit de nori negri și nu putem pleca.”

Frabato râse și spuse:

„De ce nu? De îndată ce vom pleca din acest loc, nu va mai cădea nici o picătură de ploaie. Te îndoiești că ar putea fi așa? Îți voi dovedi că totul cu Dumnezeu este posibil. De ce am crede că un lucru atât de mic nu ar fi posibil? Acum privește-te atent!”

Frabato își ridică mâna în direcția în care voiau să meargă. Apoi murmură câteva cuvinte, făcând în aer un gest cu mâna și ploaia chiar se opri, deși culoarea cerului nu se schimbă deloc. Frabato îi făcuse semn lui G... să-l urmeze.

Profesorul se alătură în grabă lui Frabato și deși era leuarc, pare foarte bine dispus. Miracolele acestea depășeau puterea lui de înțelegere. Cu o admirație nemărginită /observă brusc că nu mai plouă pe unde mergea cu Frabato, în timp ce ploaia cădea încă în împrejurimi.

Privind în sus, observă că norii se despicaseră exact deasupra lor și se uneau după ce treceau ei. Niciodată nu mai fusese martorul unui astfel de fenomen.

Fără să spună un cuvânt, Frabato mergea alături de profesor, remarcând cu plăcere surpriza lui. Pe întregul traseu către casă pe cei doi nu-i stropi nici măcar o picătură de ploaie, în timp ce ploaia continua dezlănit peste tot în preajmă. Când ajunseră la reședința lui Frabato, cerul mai era încă întunecat, încât fu nevoie să aprindă lumina în încăpere. G... vruse să plece acasă, însă Frabato îl convinse să rămână, îi dădu niște haine uscate să se schimbe, iar pe ale lui le dădu servitorului să le usuce și să le calce. Apoi se așeză confortabil în sufragerie la o ceașcă de ceai cu biscuiți.

„Ești un om remarcabil”, îi spuse G... lui Frabato. „Poți face să plouă, poți să oprești ploaia, vindeci bolnavi, ești un expert în toate științele de pe lume și le faci pe toate ca și când asta ar fi ceva natural. O asemenea bogăție de cunoștințe și putere este ceva ce cu greu pot înțelege.”

Frabato se uită grav către profesor și replică :

„Orice ființă umană poate căpta cunoștințe și putere de acest fel atâta timp cât poate să-și adune energia și următoarea cale magică până la cel mai adânc nivel. Această putere nu mi-a fost dată. Eu îmi pot folosi energia și forța liber, dar trebuie să pot justifica faptele mele înaintea Providenței Divine. De vreme ce fiecare inițiat este eliberat de Karma, el va evita folosirea puterii sale magice pentru bunăstarea sa personală. Normal, îi se permite să aplice acele capacități numai în timpul unei încarnări fizice, pe care și alte ființe umane o au la

dispozi ie. Aceasta este o lege a dezvolt rii, care nu trebuie violat , poate doar din motive deosebite. Adev ratul magician tie c el este întotdeauna în leg tur cu Providen a Divin , într-un mod în care un magician negru nu-l poate vedea. Magicianul negru se autocondamn la singur tate în cosmos, dac nu are o simpatie sau o prietenie cu fiin ele diavole ti. Osândirea fatal a unui magician negru este ceva pe care o fiin uman comun nu o va în elege niciodat , pentru c sentimentul unei singur t i depline poate fi în eles numai de c tre un ini iat. Deoarece, noi, ini ia ii, urm rim legile spirituale pozitive pân la consecin ele lor finale, ni se permite s contribuim la puterea Providen ei Divine. Aceast respectare fidel a legilor spirituale nu apare din teama unei posibile pedepse din partea for elor Karmei, ci deriv din adora ia profund , absolut i din cea mai mare umilin , fa de puterea i în elepciunea Providen ei Divine. Adora ia i umilin a devin cele mai importante caracteristici ale drumului în magie. Destinul unui ini iat nu poate fi în eles, de obicei, nici de neini ia i, nici de imaturi. Aceasta numai datorit lipsei de cunoa tere în profunzime a legilor spirituale. Nu toat lumea are norocul pe care îl ai tu ca s asi ti la cele câteva exemple ale puterii magice. In fapt, mai mare avantaj ar avea cineva s - i formeze convingerile despre puterea i influen a spiritului i legilor prin studiu, deoarece aceast cunoa tere pe care o cape i pe cont propriu este cea care conduce la credin a adev rat . Credin a magic este înlocuit treptat de cunoa tere. La început, discipolul trebuie s accepte instruc iunile ini iatului în credin a sa, apoi, prin propriile fapte se va convinge de adev rul credin ei sale. Acest fel de credin realizat prin cunoa tere este denumit „credin dovedit ” i aceasta a fost propov duit de Cristos când a spus c prin credin a adev rat po i muta mun ii.”

Un fulger ilumina înc perea i fu urmat de un tunet puternic, fapt care îi f cu pe cei doi s priveasc , involuntar, afar .

„Vezi”, continu Frabato, „în ciuda faptului c barometrul atinsese cel mai înalt nivel, spiritele elementelor au executat ordinul meu i au adus ploaia i tunetul. Dac i-ai putea folosi ochii min ii ai putea vedea cum elementele sunt a ezate liber de spirite pentru a aduce o astfel de furtun . Ai vedea cum spiritele direc ioneaz circuitele electrice, astfel ca efectele pe care le tii s aib loc. Pentru noi, oamenii clarv z tori, este destul de limpede ce se întâmpl în astfel de cazuri, pe când, în ochii t i, acesta pare mai degrab un miracol.

Dezl n uirea elementelor face parte dintre cele mai mici secrete ale magiei naturale. Acum, ceea ce mi-a mai r mas de f cut este s lini tesc elementele din nou, altfel furtuna va continua pân mâine de diminea i va provoca mari pagube.”

Frabato st tea în picioare, lâng fereastr . Cu ochii în dep rtare, el murmur câteva formule pe care profesorul nu le în elese. Dup câteva minute

ploaia se opri, norii se destramar încet, stelele apar pe cer și natura părăc începe să respire din nou, înviorat.

Profesorul G..., mai liniștit, putuse să-i îmbrace hainele, care între timp fuseser uscate.

Spuse cordial „la revedere” lui Frabato. Evenimentele acelei zile îl impresionaser foarte mult, ocupându-i gândurile încă mult vreme.

În săptămânile și lunile care au urmat, Frabato a fost foarte activ. Articolele pe care le-a publicat, în diferite reviste, sub pseudonim, au fost foarte apreciate. Încu multe cunoștințe și activitatea sa științific îi aduse o poziție profesională autoritară. Desigur, existau și oameni care îl invidiau sau îl urau. Avea tot felul de dușmani, dar Frabato îi ignora, lăsându-i complet în mâinile Karmei.

În acest timp, el a făcut multe călătorii peste granițe, care i-au adus nenumărate invitații pe toate continentele pământului. De aceea, într-o zi, Frabato se decisă să părăsească casa de la arhiepiscopul lui K... pentru o perioadă nedefinită de timp și să înceapă o călătorie în jurul lumii. Pregătirile au fost făcute repede și curând el plecă. A călătorit în cele mai mari și mai interesante orașe, unde, în funcție de situație, se prezenta fie ca inițiat, fie ca profesor în științe.

Au trecut mulți ani până să se întoarcă Frabato. În absența sa se petrecuseră multe schimbări. K..., proprietarul de fabrică de cștorise. El contractase un mariaj cu un spirit al elementului Ap care nu avusese un sfârșit fericit. Prin evocare magică, el menționase o UNDINE. Dar, fiindcă nu a putut să transforme complet echilibrul său magic în realitate, vrăjitoarele frumoase cum era, fiindă spirituală apei s-a încarnat în trupul unei tinere fete frumoase pe patul morții, a vindecat corpul prin arta sa magică și s-a călătorit cu K...

Frabato îl avertizase pe acesta, într-una din discuțiile lor anterioare, asupra unui astfel de pact, deoarece el putuse să-i vadă viitorul prin clarviziune, deci și pericolul la care avea să se expună. Din nefericire, K... nu luase această atenționare în serios și, de aceea, devenise victima artei de seducție a Undinei (nimfă a apelor).

Helen, sora mai mică a lui K..., se călătorise cu un industriaș din străinătate și devenise mamă a doi copii. Casa de la arhiepiscop, din suburbie, avea acum alți proprietari.

Frabato simi că vechile legături nu mai existau și de aceea decisă să se întoarcă în orașul său natal. Obosise din cauza călătoriilor în toată lumea și dorea să-i creeze singur un viitor, mai liniștit.

În ora ul s u natal se stabili într-o cas nou i acolo duse o via retras mai mul i ani.

Materialismul i fanatismul politic luar în st pânire întreaga Europ iar oamenii care erau interesa i în tiin ele spirituale i oculte se aflau în mare pericol.

Ororile r zboiului aveau s însp imânte milioane de oameni timp de mul i ani.

Capitolul X

Prin fereastra unei mici camere de studiu, luna lumina palid chipul lui Frabato, care stătea nemișcat, cufundat în meditație. Deși era într-o stare extatică, Frabato auzi clar că era chemat cu numele său secret din lumea spirituală. Acest nume secret era cunoscut numai de „Frații Luminii” și astfel tiu că era invitat la întâlnirea acestor înalți iniiași.

„Frații Luminii” este o organizație spirituală, care cuprinde pe cei mai mari iniiași din sistemul nostru cosmic. Numai cel care a învățat să aplice în practică ceea ce conține primele trei file ale „Cărții Înțelepciunii” are acces aici. Dacă nu și-au dizolvat în mod conștient individualitatea, numai astfel de ființe umane se pot întâlni în această organizație, entități care au reușit să atingă cel mai înalt nivel al perfecțiunii magice de la începutul omenirii. „Frații Luminii” își asumă cu regularitate sarcini importante în folosul prosperității și dezvoltării umane, cu toate că acestea nu cer întotdeauna încarnări fizice.

„Frații Luminii” are o ordine ierarhică care corespunde gradului de perfecțiune al iniiașilor săi. Conducătorul lor este așa-numitul „Primul Iniiaș”, care are rang de *mahatma*, reprezentantul ordinului divin și președintele tuturor tainelor. În această ierarhie el este numit *Urgaya, Omul Înțelept al muntelui sau Bătrânul Conducător*. El a fost primul iniiaș de la începutul lumii, dar se materializează cu greu. De obicei își ia o formă numai pentru scurt timp, când dorește să dea un sfat vreunui frate al luminii sau altuia.

Sunt 12 adepți, subordonați Bătrânului Conducător, care au atins cea mai înaltă perfecțiune spirituală. Adepții întotdeauna își asumă cele mai dificile sarcini, și ei, de asemenea, se încarnează cu greu, deși în mod obișnuit, acționează în *Zona Centurii Pământului*. Unii dintre acești adepți sunt încarnați numai o singură dată la sute sau mii de ani. Urgaya și cei 12 adepți formează Consiliul Bătrânilor și se întâlnesc regulat pentru decizii importante privind destinul oamenilor. Cei 12 adepți au sub control 72 de înțelepți ori oameni luminași, care, pe de altă parte, au ca subordonați 360 de maeștri. Cei 72 de înțelepți și 360 de maeștri participă și ei la adunarea generală. În cazul unei asemenea întâlniri, Urgaya convoacă pe toți iniiașii importanți.

Când Frabato auzi chemarea în acea seară, tiu că era vorba de o adunare generală. El fusese deja la numeroase adunări generale și, de aceea, era conștient că trebuiau luate decizii importante referitoare la cursul dezvoltării omenirii pe pământ. Ce sarcini va primi oare de această dată?

„Frații Luminii” nu are o reședință permanentă pe pământ, deși se pare că ar fi undeva în Est. În acea vreme un număr de frați fuseseră încarnați în Est și își făceau datoria potrivit scopului misiunii lor.

Adunarea generală se ținea de obicei într-o cameră magică din *Zona centurii Pământului*, care a fost desemnată special pentru aceasta. Urgaya se îngrijește întotdeauna de aprovizionarea acestei camere magice, o apărând și o face vizibil

numai pentru Frații Luminii, a a încât n-ar putea fi observat de către ființele străine, fie din sferele astrale, fie din cele spirituale.

Frabato se separă spiritual și astral de corpul său fizic, lăsându-l întins pe pat, capul palid. Respirația și bătăile inimii se opriseră. Cu mâna sa dreaptă, spiritual și astral, Frabato făcu un cerc magic în jurul corpului său fizic, rostind o formulă kabbalistică pentru protecția lui, deoarece știa foarte bine că cea mai ușoară atingere de către alt om ar aduce cu sine moartea fizică. Puterea formulei kabbalistice, pe de altă parte, asigură protecția completă în toate cele trei sfere. În următorul moment, condus de forța sa, fu în templul Fraților Luminii, deoarece în lumile spirituale și astrale el putea acoperi orice distanță instantaneu, pentru că aceste lumi sunt veșnice.

Cei mai mulți frați se aflau deja în templul sfânt al „Fraților Luminii” și își ocupaseră locurile lor, ca de obicei. Venind prin corpurile lor astrale, pe reacia tuturor oamenilor, din toate rasele se strânseseră acolo. În fața lor stătea Urgaya, în grandiozitatea sa indescrisibilă. Corpul său astral strălucea ca aurul lichid, iar ochii săi iradiau ca diamantele. Nu era nimeni acolo care să nu realizeze că Dumnezeu însuși încarnat era printre ei. Interiorul templului simboliza cea mai înaltă înălțare a cosmosului. Nu erau ferestre, dar 12 atri invizibile străluciau o lumină strălucitoare, care nu era cu nimic mai prejos decât lumina soarelui. Plafonul templului era susținut de 22 coloane, cu simboluri din „Cartea înțelepciunii”. Fiecare coloană emana o lumină deosebită, care indica puterea sa invizibilă și semnificația. Plafonul strălucea în culori de galben-auriu și violet, cu mii de stele care îl acopereau.

Frabato își ocupase locul său și ultimii dintre Frații Luminii, de asemenea. Adunarea putea începe. Dacă Bătălia Stăpânului se tuse la început nemișcat, figura sa începu să prind viață. Privi peste cei prezenți și îndușii din cap cu satisfacție când constată că nu lipsea absolut nimeni. Potrivit rangului lor, toți confrății se ridicară și făcură plecăciuni de adorație înaintea lui. Urgaya le mulțumi cu un gest de binecuvântare. Templul se umplu de o atmosferă de liniște și pace. Frații așteptau în liniște. Urgaya deschise adunarea cu o voce calmă :

„Dragii mei confrăți, adoratori ai Luminii, reprezentanți ai binelui de pretutindeni, slujitori ai Providenței Divine, vă urez un cordial bun venit la această adunare. Toți cei ce ne-am adunat aici am jurat Providenței Divine să urmăm legile sale și să păstrăm misterele pentru eternitate. Noi toți suntem parte a Luminii Divine, înaintea creia ne plecăm cu cea mai adâncă umilință și adorație. Lumina Eternității ne unește pe noi toți. Atotputernicia și înțelepciunea ne-au fost date prin grație divină și milă. Dragostea și atotputernicia Providenței Divine au creat din noi o uniune inseparabilă. Suntem Frații Luminii, Frații Adevărului și ai Vieții!”

Cei prezenți aveau impresia că Dumnezeu însuși era inundat de o atmosferă a unei indescriptibile binecuvântări, pe care fiecare dintre ei o recepta diferit, în funcție de rangul și de maturitatea sa.

Aici, Paradisul devenise realitate. Aici erau cel mai mare extaz și cea mai înaltă iluminare, legătura adevărată cu Divinitatea.

O persoană imatură sau nelinițită n-ar putea sta în această lumină strălucitoare. Inițial și magicienii care se adunaseră și aici aveau aici casa lor adevărată. Cuvintele lui Paulus ar fi fost potrivite pentru a descrie starea de lucruri: „Ce nici un ochi nu a văzut și nici o ureche nu a mai auzit și ceea ce n-a mai pătruns în inima oricui om, Dumnezeu a pregătit pentru aceia care îl iubesc.” Timpul și spațiul păreau să fi dispărut, secunde însemnau tot atât cât miile de ani.

Această stare de conexiune cu Dumnezeu nu poate fi înțeleasă de o ființă umană neinstruită și nu poate fi descrisă în cuvinte.

Urgaya, care își închisese ochii pentru câteva clipe, privi din nou adunarea și schimbă atmosfera din templu.

„Dragii fraților”, continuă el, „au trecut câțiva ani de când ne-am întâlnit aici ultima oară. Mi s-a permis atunci, în numele Providenței Divine, să repartizez o sarcină fiecăruia dintre voi, care voluntar s-a angajat în realizarea scopului suprem al dezvoltării cosmice. Sunt foarte mulțumit că toți confrații au îndeplinit cu lealitate sarcinile primite sau că ei sunt încă ocupați de realizarea misiunilor lor. Vă mulțumesc din adâncul inimii mele și în numele Providenței Divine pentru toate durerile și sacrificiile cu care ați cooperat la realizarea acestui mare lucru. Fie ca binecuvântarea Providenței Divine să vă însoțească în continuare pe voi, cei care lucrați pentru răspândirea Luminii Divine în umilință și adorație. V-am chemat pentru că doresc să vă distribuie noi sarcini pentru perioada care urmează, în numele Providenței Divine. Lumea se confruntă cu timpuri grele, iar folosirea greșită a puterii va arunca națiuni întregi în dezastru. Va fi sarcina I voastră să mențineți un echilibru sigur în sfera legilor Universului. Misiunile voastre sunt dificile și pe fiecare dintre frații tăi așteaptă o muncă grea. Fie ca Providența Divină să vă dea energia necesară pentru îndeplinirea misiunilor voastre!”

De foarte puține ori a vorbit Urgaya cu o astfel de gravitate și fiecare dintre frați avea o rea presimțire că lumea se confruntă cu grave evenimente istorice. Fiecare dintre frații tăi că o parte din responsabilitatea pentru dezvoltarea întregii omeniri se sprijină pe umerii săi. Inițial îi considerau aceasta o onoare deosebită pentru că li se permitea să colaboreze la marea lucrare a dezvoltării cosmice și fiecare dintre ei avea să facă tot ce depindea de el să îndeplinească sarcina pe care o acceptase, folosindu-și întreaga energie. „Dragii mei fraților”, continuă Urgaya cu o voce gravă, „așa cum știți, lumina nu poate exista fără întuneric și nici adevărul fără minciună. Potrivit legilor universale, principiul

negativ are același drept să existe ca și principiul pozitiv. Favorizat de dezvoltarea științelor naturale, principiul negativ va cântăgii

o mare putere asupra omenirii în viitorul apropiat. Aceasta va fi sarcina voastră principală: să răspândiți dragostea și fraternitatea între oameni, cu ajutorul principiului pozitiv. Fie când aceasta, întotdeauna va trebui să respectați legile Karmei, pentru că binele, precum și răul este necesar pentru dezvoltarea liberă a spiritului uman.

După cum toți știți, războaiele sunt o stare permanentă pe pământ și sunt cauzate de polaritatea luminii și întunericului, dar asemenea războaie care vor zguduia pământul în viitorul apropiat nu au avut loc niciodată până acum în istoria omenirii. Foaia distrugerilor va întrece. Imaginați-vă cea mai fantezistă a omului și sperăm că măcar aceia care vor supraviețui, vor trage învinsă minte și vor fi conștienți că trebuie să se apere mai bine împotriva oricărei

tentații viitoare.”

După aceste cuvinte, frații se gândeau la viitorul nefericit al multor națiuni, pentru că puteau să-și facă o imagine clară a ceea ce avea să se întâmple în lume.

Ei cei cărora li se permisese să se bucure de armonia Luminii Divine, erau hotărâți să ajute pe toți aceia ale căror idealuri vizau realizarea unor lucruri pozitive.

Frabato, care se încarnase de mii și mii de ani numai pentru a ajuta omenirea în dezvoltarea ei spirituală, fusese martor la războaiele și acțiunile distructive de-a lungul istoriei și de aceea putea să-și dea seama de gravitatea cuvintelor lui Urgaya. Ce sarcină va avea de data aceasta? „Fie ca Providența Divină să-mi recunoască credința și statornicia”, gândi în sine sa. Fiind un spirit perfect, ar fi putut să se dizolve în Lumina Divină universală, dar asta ar fi însemnat pierderea definitivă a individualității sale. În afară de aceasta, misiunea sa ar fi trebuit dată altui frate.

Frabato se bucura de încredere deplină în Frația Luminii, în funcție de natura sarcinii care i s-a dat, adesea i s-a permis să facă uz de cele mai importante facultăți magice. Meditând asupra viitorului luminos, dar foarte îndepărtat, al omenirii era hotărât să contribuie la dezvoltarea acesteia, chiar dacă sarcina sa i-ar fi creat cele mai mari dificultăți.

Urgaya începu să împartă sarcinile pentru perioada următoare. Fie cu semn cu mâna fiecăruia să se apropie de el și informeze pe fiecare de noua sa misiune. Erau sarcini de tot felul, dificile sau mai puțin dificile, în funcție de țara în care inițiativa trebuia să acționeze și de importanța ei pentru voința Providenței Divine.

Întâi, cei 360 de maeștri își primiră sarcinile, apoi Urgaya începu să cheme la el pe cei 72 de inițiați, cărora le-a dat sarcini de dificultate deosebită. Spre surprinderea sa, Frabato, care era primul dintre cei 72 de înțelepți, nu fusese

chemat când îi venise rândul. Frăovire, Urgaya continuă să dea sarcini celor 12 adepți, care au primit cele mai dificile misiuni, frăexcepție.

Frabato era surprins și alarmat. Căruifapt se datora omiterea lui în timpul distribuirii sarcinilor? Nu mai era nici o misiune pentru el? Deși uneori fusese obosit de viață, întotdeauna îi rezolvase misiunile încredințate. Ce urma să facă cu el de data aceasta? În timp ce aceste întrebări treceau prin mintea lui Frabato, ultimul dintre cei 12 adepți îi primi sarcina.

În cele din urmă Urgaya privi spre Frabato și îi făcu semn cu mâna să se apropie de el. Înainte ca Frabato să poată îngenunchea în fața reprezentantului Providenței Divine, acesta se ridică și punând ambele sale mâini pe capul lui Frabato, spuse:

„Frate al Luminii, te binecuvântează. Nu trebuie să-ți faci griji, Providența Divină te iubește și apreciază cooperarea ta. Slujește Lumina de mii de ani. Ți-ai liber să-ți dizolvi individualitatea oricând dorești, dar cred că totuși am considera aceasta o mare pierdere pentru timpurile viitoare, pentru că nici unul dintre cei prezenți nu s-a încarnat pe pământ de atâtea ori ca tine. Planeta Pământ se confruntă cu timpuri grele și nimeni nu este mai bine familiarizat cu locuitorii ei ca tine. Frabato, sunt convins că vei duce la bun sfârșit această încarnare a ta, incluzând misiunea legată de aceasta, deși ar putea fi una dintre cele mai dificile.”

O asemenea distincție deosebită nu mai fusese acordată vreunui inițiat de mii de ani. Surprins la culme, Frabato se prăbuși în genunchi înaintea lui Urgaya și atinse cu capul podeaua.

„Niciodată nu mă voi gândi la dizolvarea entității mele și voi continua să slujesc cu lealitate Providenței Divine”, gândurile și aceste gânduri erau ca un jurământ.

Urgaya îl rugă pe Frabato să se așeze în fața sa și apoi se întoarse la locul său, solemn. De acolo se adresă încă o dată adunării:

„Dragii Fraților ai Luminii! Așa cum știți, forțele naturale au înregistrat mari progrese în lume. Viteza progresului tehnic se va mărita extraordinar în acest secol. Datorită acestei dezvoltări, omul va pune mâna pe arme puternice. Pericolul este că aceste arme ar putea fi folosite negativ de către aceia care sunt responsabili pentru ele, desigur, că dezvoltarea spirituală a tuturor națiunilor va avea de suferit. O contragreutate trebuie creată împotriva acestor tendințe negative, prin activitățile voastre. Astăzi, unul dintre frații noștri și-a luat deja ca sarcină să influențeze anumiți lideri în a aplica invențiile tehnice pentru pacea și bunăstarea omenirii.”

Un inițiat cu ochi profunzi încuviință, fiindcă el primise această sarcină.

„Drag Frabato”, spuse Urgaya, adresându-i-se „tendința negativă în dezvoltarea omenirii nu poate fi ignorată. Filozofia materialistă deja a acaparat o mare parte a omenirii și va continua. Ca urmare, se va da o luptă acerbă

pentru bani, profit și putere, precum și pentru satisfacerea unor pasiuni inferioare. Unde pot conduce ideile materialiste și faptele iresponsabile, tu experimentai pentru tine încă din timpul atlanilor.”

Frabato încuviinșă, deoarece îi amintea foarte bine de scufundarea Atlantidei. În timpul unui experiment tehnic (pus la cale și realizat de savanți iresponsabili), axa pământului și-a pierdut atunci echilibrul și, în consecință, Atlantida a fost distrusă în foarte scurt timp. Toate detaliile acestei drame au fost înregistrate pentru totdeauna în Akasha și orice bun inițiat poate avea o imagine clară asupra întregului trecut al cosmosului, prin citirea acesteia.

Frabato însă nu avea detalii asupra misiunii sale viitoare. Frații erau de obicei informați despre sarcinile lor în câteva cuvinte explicative. Ei nu erau obișnuiți cu discursuri lungi și de aceea, o tensiune aparte se născuse acum printre cei prezenți.

„Toată știința științelor naturale este orientată spre descoperirea secretelor materiei”, continua Urgaya, „și pentru asta ele se bazează în totalitate pe metodele fizice și chimice. Această încredere în eficiența mijloacelor tehnice rezultă din faptul că în multe părți ale lumii aproape a dispărut credința în existența și activitatea ființelor spirituale în spatele materiei. Numai inițiatii știu că există, de asemenea, o știință spirituală, a cărei muncă de cercetare este bazată numai pe calitățile și forțele umane. Este știința magiei, care a existat chiar de la începutul omenirii.

Toți sunteți familiarizați cu legile magiei și știți că în ciuda deplinei voastre libertăți, chiar și vouă vă este permisă folosirea puterii acestei științe numai în conformitate cu legea divină. Fratele Cristos a exprimat această idee în acele zile, spunând: «Nu am venit în această lume să schimb legile ei, ci să mă supun lor». Vă rog deci din adâncul inimii să urmați întotdeauna legile spirituale, ca atare.”

După aceste cuvinte, Urgaya îl fixă pe Frabato. Acesta din urmă, încuviinșă cu poezie din cap pentru că tocmai această aluzie fusese făcută special pentru el. Se întâmplase uneori să oprească forțele negative înainte ca acestea să-i fie permis de către legea Karmei. Mai ales în legătură cu activitatea aștrilor magicieni negri, el nu rezistase întotdeauna tentației.

Urgaya remarcă faptul că spusurile sale avuseser efectul scontat și, de aceea, consideră problema ca și rezolvată. Apoi continuă, spunându-i lui Frabato:

„Știința magiei a fost și rămâne o știință secretă. Adevăratele legi spirituale erau accesibile numai unor anumite cercuri, care, în schimb, îi primeau discipolii după examinări dificile. Această cale de pregătire avea avantajul că majoritatea ființelor umane au fost scutite de tentația de a folosi mijloacele magiei în sens negativ. Pe de altă parte, exista dezavantajul că ființele umane care nu aveau acces în cercurile magice nu cunoșteau drumul de la credință la cunoașterea ei, în consecință, nu puteau să-și continue pe această cale.

Conflictele armate din trecut au adus moartea a milioane de oameni. Multe dintre aceste ființe umane ucise s-au plâns în lumea spirituală că adevăratele condiții ale dezvoltării spirituale nu le-au fost niciodată accesibile.

Aceasta este sarcina ta, dragă frate, să dezvăluie omenirii inițierea adevărată în hermetic, publicând materiale adecvate.”

Întrucâtva ocazional, Frabato privea fix la Urgaya, dar înainte de a-i putea răspunde, Urgaya se ridicase de la locul său, se întoarse spre el și îl însoți spre prima dintre coloanele sale. Calm și sigur, el spuse apoi:

„Frabato, tu și această coloană simbolizează prima filă din „Cartea în elepciunii”. Va trebui să publici secretele acestei prime file dezvoltate, dar fără utilizarea simbolurilor. Arată omenirii cum să treacă de la credință la cunoaștere.”

Apoi, Urgaya îl duse pe Frabato, care era profund afectat, la cea de-a doua coloană și, arătând spre ea cu mâna, îi spuse că și secretele celei de-a doua file din „Cartea în elepciunii” ar trebui făcute accesibile omenirii.

Sigur, Frabato știa că a doua coloană era cheia magiei sferelor. În ea sunt ascunse secretele ierarhiei. Spera că Urgaya să nu meargă mai departe, dar acesta din urmă, imperturbabil, îi îndreptă pașii spre a treia coloană simbolizând *cuvântul creator* și apoi îi spuse lui Frabato:

„«La început a fost cuvântul». Cât de greu le este oamenilor să înțeleagă aceasta, de vreme ce ei nu cunosc limbajul divin! Din acest motiv va trebui să faci cunoscute și secretele celei de-a treia file din «Cartea în elepciunii»,».

Îl conduse apoi pe Frabato la cea de-a patra coloană, o atinse ușor cu mâna, spunând: „și a patra filă din «Cartea în elepciunii» va trebui să o explice omenirii.”

Ajungând la cea de-a cincea coloană, el îi spuse lui Frabato:

„Aici, cu a cincea coloană, misiunea ta este completă. Și se permite să dezvăluie doar prima parte a filei. În alegi de ce, nu-i așa?” Tăcut, Frabato se întoarse, alături de Bătrânul Stăpân. Urgaya se așeză din nou la locul său și în preajma că teapă ca Frabato să spună ceva despre noua sa sarcină.

Între timp, Frabato devenise conștient de întreaga importanță a misiunii sale. Căzu în genunchi și spuse cu ochii implorând:

„Magnificule reprezentant al Providenței Divine, protector al tuturor secretelor cosmice! Te implor din adâncul sufletului meu să mă eliberezi de această îndatorire! Când m-ai chemat ultima dată, mi-am îndeplinit leal misiunea ce mi-a fost încredințată. Așa cum ai dorit, m-am întrupat în corpul unui băiat de paisprezece ani pentru a fi mentorul spiritual al tatălui său. Mai mult, am călătorit în toată lumea pentru a oferi omenirii evidența existenței lumii spirituale. Cu permisiunea ta binevoitoare, mi-am folosit puterile magice să dovedesc Omnipotența Divină, să vindec pe cei bolnavi și să arăt viitorul.

Prea onorat St pân, tii c , în principiu, nici o sarcin nu e prea dificil pentru mine, dar te rog s iei în considerare situa ia mea deosebit . Te slujesc pe tine i Providen a Divin ca ini iator în hermetic de mii de ani. în temple ascunse am dezvoltat tainele acestei tiin e secrete numai discipolilor maturi, am respectat cu stricte e legile. Ca preot al templului am realizat ini ia i în hermetic sub cele mai solemne jur minte. Cum a putea deconspira acum întregul mister oamenilor imaturi? Am fost întotdeauna, în mod special, devotat t cerii. Cum a putea arunca acum m rg ritare la porci i s eliberez lumina care îi va arde pe ace ti imaturi? Cu siguran , omenirea nu este înc suficient de matur pentru aceste înv turi. Vor târî în elepciunea divin în noroi, o vor în elege gre it, o vor dezonora! Te implor s m eliberezi de această sarcin i s -mi dai oricare alta.” Fusesse foarte rar cazul ca unul dintre adep i sau ini ia i s nu vrea s accepte sarcina încredin at . Dacă nu era posibil un schimb între fra i, atunci unii dintre ei o acceptau i pe aceasta, pe lâng a lor.

Urgaya se adres adun rii cu gravitate:

„Dragi fra i, a i auzit sarcina încredin at lui Frabato. Este vreunul dintre voi care ar vrea s schimbe misiunea sa cu cea a lui Frabato?”

Dup această întrebare, Urgaya privi întreb tor adunarea, dar nu veni nici un r spus.

întrebarea r suna în min ile Fra ilor Luminii, în timp ce Urgaya a tept nemi cat câteva minute. Apoi îl privi binevoitor pe Frabato, spunând:

„Drag frate, sarcina ta este dificil i chiar î i în eleg obiec iile. Cu toate acestea, îndeplinirea acestei misiuni a fost ordonat de Dumnezeu pentru perioada urm toare, de aceea va trebui realizat cu orice pre . Fiindc ai fost aproape întotdeauna profesor în numeroasele tale încarn ri i fiindc , f r îndoial , ai fost întotdeauna unul dintre cei mai capabili fra i în acest domeniu, de aceea te-am desemnat pentru această misiune. Tu tii s g se ti cuvintele potrivite pentru a explica omenirii adev ratele legi ale armoniei i dezvolt rii spre perfec iune.

Mul i dintre fra ii care sunt prezen i au început pe calea piet ii, fiindc n-au avut un mentor personal i pentru c le lipseau cuno tin ele necesare despre c ile adev ratei magii.

Precum vezi, nici unul dintre fra i nu e preg tit s - i preia sarcina, a a încât te-a ruga s duci la bun sfâr it această misiune, pentru prosperitatea dezvolt rii umane i pentru revelarea în elepciunii divine.”

în acest timp, Frabato începuse s vad necesitatea sarcinii sale i, cu toate c era con tient de faptul c avea multe opreli ti de dep it, se sim i lini tit i înviorat de cuvintele lui Urgaya.

„Onorat St pân”, replic el, f când o plec ciune, „voi încerca s îndeplinesc această sarcin cât voi putea de bine.”

Acestor cuvinte le următor suflare recunosc toare de u urare din mul imea adunat , pentru c nimeni n-ar fi fost fericit s - i asume i această sarcin .

Frabato voi s se întoarc la locul s u, dar Urgaya îi f cu semn a a c trebui s stea cu el. Dup câteva momente chipul lui Urgaya se transfigura. O aureol trecu prin corpul s u astral care devenea mai transparent i eteric.

Frabato tia c Urgaya era capabil s produc în corpul s u astral o astfel de stare a celei mai înalte binecuvânt ri i unific ri cu Providen a Divin . Cuvintele venir din adâncul Luminii de nep truns:

„Frabato, e ti fiul meu devotat i te iubesc. Sunt mul umit c ai acceptat sarcina de a publica adev rata ini iere în magie, de i vei avea de înfruntat, mai mult decât atât, o Karma dificil .

tii c aceia care în eleg numai un aspect al naturii mele, vor experimenta o dezvoltare oarecum dezechilibrat . E dorin a mea ca fiec rei fiin e umane s i se dea posibilitatea de a parcurge drumul spre perfec iune. Trebuie ca flecare om s în eleag natura i personalitatea mea i s înve e cum am creat lumea prin legile universale. Fiecare fiin uman trebuie sase reîncarneze pe p mânt atât timp pân când î i va realiza un echilibru magic deplin.”

Ascultând aceste cuvinte mul i dintre fra i î i amintir de propriul lor trecut, când întâi au parcurs drumul indirect al piet ii, acesta dezvoltându-i inegal, apoi, mai târziu, când trebuiau s recupereze lipsurile în încarn rile urm toare. Numai aceia care fuseser îndruma i de c tre un magician au fost capabili s parcurg drumul direct spre perfec iune.

Vocea lui Dumnezeu continu prin Urgaya:

„Pentru a- i îndeplini sarcina nu e recomandabil s faci miracole în fa a oamenilor în public. Pe viitor nu va mai trebui s - i demonstrezi for ele magice, a a cum ai f cut pân acum, pentru a convinge oamenii de existen a celor mai înalte for e i legi. Când te vei întoarce în corpul t u, va trebui s - i schimbi strategia i, f r îndoial , vei reu i s-o faci. î i apreciez eforturile foarte mult i nu m vei dezona f când cunoscute legile mele, ci vei ar ta omenirii adev rata cale care îi conduce la mine. Fiec rui om trebuie s i se ofere posibilitatea de a - i începe drumul propriu spre ini iere, spre adev rata perfec iune, din punctul în care destinul l-a a ezat.

Acumuleaz toate cuno tin ele medicale, a a încât nu va fi nici o diferen între tine i un om având această profesie. Vindecând prin cuvânt, vei provoca senza ie i va trebui s faci fa inutilelor animozit i. Totu i, po i utiliza pentru vindecarea oamenilor legile celei de-a cincea coloane, a cincea fil din „Cartea în elepciunii”, a alchimiei.

E ti con tient de faptul c , pe cât de mare e misiunea, pe atât de mare va fi rezisten a for elor negative.

Spiritual, nu te vor putea ataca, dar, prin Karma corpului t u fizic, vei avea de înfruntat sup r ri, necazuri i mizerie. Mul i du mani te vor persecuta,

multe boli te vor afecta și viața ta va fi adesea în pericol. Soarta la care corpul tău și mintea ta va fi supusă va lucra împotriva ta, fiindcă spiritele negative îți cereți un Frate al Luminii și te vor ataca ori de câte ori vor avea ocazia.

Dacă vei îndeplini această misiune cu bine, vei aduce o mare contribuție la dezvoltarea omenirii și în viitorul apropiat vei putea să continui munca de profesor numai în lumea spirituală, în cercuri de discipoli maturi, cu un grad înalt de dezvoltare.”

După aceste cuvinte, chipul lui Urgaya reveni la înfronți și să inițieze .

Frabato tăcând Providența Divină însăși îi vorbise direct prin Urgaya. Se simți inundat de o nemărginită fericire și fiind plin de încredere și energie pentru viitoarea sa misiune, el mulțumi Providenței Divine printr-o rugăciune tăcută de adorare, jurând să îndeplinească sarcina cu devotament, indiferent cât de mari vor fi obstacolele.

Urgaya privi amabil la Frabato și îl rugă, cu un gest de binecuvântare, să se așeze la locul său. Apoi se ridică și făcând un semn de preaslăvire cu mâinile asupra adunării, spuse:

„Fiți binecuvântați în numele Providenței Divine, pentru colaborarea voastră voluntară la marea lucrare a dezvoltării umane și cosmice. Sunt mulțumit că toți ați dovedit a fi buni fii ai lui Dumnezeu. Voi mulțumesc și declar închisă adunarea.” La scurt timp după aceasta, Frații Luminii prăsi templul și Urgaya, care crease totul, prin forța propriei imaginații, dizolvă totul și se retrase în acea zonă impenetrabilă și inaccesibilă .

Capitolul XI

Frabato se reîntoarse în corpul s u p mântean. Bineîn eles c nu se putea gândi s doarm vreun pic. Zorile se iviser i în elese c fusese plecat câteva ore. întâmpl rile de la adunare i se înv lm eau în memorie. În zilele care au urmat el î i f cu multe probleme referitoare la noua sa misiune, fiind foarte greu s se concentreze asupra îndatoririlor sale cotidiene.

Urmând sfatul Providen ei Divine, el începu curând s studieze pe larg tiin ele medicale, de i aceasta era adesea posibil numai în condi ii grele, pe lâng munca sa de fiecare zi. Terminându- i studiul se devota în întregime artei medicale i curând î i f cu un renume ca diagnostician i ca practician.

El înc spera c publicarea „C r ii în elepciunii” va fi amânat un timp nedefinit, deoarece tiin ele oculte se confruntau cu timpuri grele.

Temându-se de opozi ie i de darea în vileag a propriilor afaceri murdare, conduc torii de state au început persecutarea cu cruzime a scriitorilor i suporterilor tiin elor oculte. Loje i societ i metafizice au fost dizolvate i mul i dintre membri acestora au fost persecuta i, aresta i i executa i.

Frabato, care era cunoscut în cercurile oculte, avu mult de suferit de pe urma acestor persecu ii crescânde. Din nefericire, corpul fizic în care se întrupase era împov rat de o Karma grea. i el era, de asemenea, împins în acest vârtej infernal. El împ r ea această greutate cu sute de mii de al i oameni, fiindc fu trimis, pentru trei ani, într-un lag r de concentrare. De când a refuzat s - i pun for ele magice la dispozi ia acelora care conduceau ara, el se expuse la cele mai mari umilin e i cele mai nemiloase torturi, c rora le-a supravie uit totu i cu neînfricat credin . R zboiul bântui timp de ase ani cu o a a putere distructiv , cum lumea nu mai încercase vreodat .

Cu pu in timp înainte de sfâr itul r zboiului, Frabato fu condamnat la moarte, dar înainte ca sentin a s poat fi executat , lag rul de concentrare fu bombardat. Frabato fu eliberat de câ iva dintre prizonierii de acolo i evada. Providen a Divin îl protejase i, în cele din urm , îl inuse în via . Jefuit de toate, lovit de boli, dar eliberat din lan urile închisorii, Frabato se întoarse la casa sa de la ar .

Dup ce se restabili, el începu imediat s lucreze pentru cei suferinzi, folosindu- i toate cuno tin ele medicale. Mai târziu, veneau la el îndeosebi pacien i care prin medicina tradi ional fuseser declara i ca incurabili i pe care avea posibilitatea s -i vindece par ial sau complet, în concordan cu Karma fiec ruia. Când uneori era prea târziu s mai salveze corpul p mântean, el d dea consolare printr-o psihoterapie adecvat .

Num rul celor care veneau la el dup ajutor era în cre tere, gra ie metodelor sale neobi nuite de tratament, reu ite, a a c , în final, el se dedic cu totul celor bolnavi i neputincio i.

Când, într-o noapte, după o zi încordată, vru să se odihnească câteva ore, fu chemat de Urgaya cu numele său spiritual.

„Ce o fi însemnând asta?”, gândi Frabato. „Nu e o dată pentru vreo întâlnire. Probabil că vor să-mi reamintească îndatoririle pe care le am.”

Fără ezitare el se separă spiritual și fizic de corpul său, după ce-l proteja împotriva influențelor demonice, apărându-l în fața lui Urgaya în momentul imediat următor.

Frabato îl salută pe Conducătorul Fraților Lumunii cu o plecăciune adâncă, după care acesta din urmă spuse cu un gest de binecuvântare. Frabato era singur cu Urgaya, care stătea cu picioarele încrucișate pe o mică carpetă, într-o grotă. Doar o lumină difuză ilumina împrejurimile. Grotă era situată la marginea unui munte foarte înalt, însă orice ființă din cosmos s-ar fi uitat în zadar după ea, fiindcă Urgaya o făcea vizibilă numai pentru aceia pe care voia el să-i întâlnească.

„Fii binevenit, Frabato! Așează-te, te rog, lângă mine!” spuse Urgaya, arătând cu mâna spre o altă mică carpetă, așezată acolo tocmai pentru asta. Frabato îi mulțumii și făcu precum îi se spusese.

Câteva minute le petrecură într-o rugăciune mută în onoarea Providenței Divine. Acesta era un obicei al Fraților Lumunii, de câte ori se întâlneau. Apoi, Urgaya îi fixă privirea pe Frabato, spunând:

„Întâlnirea de astăzi nu e oficială, ci doar o discuție între noi doi, de la suflet la suflet. După cum știi, eu nu chem pe cineva individual, decât atunci când cred că ajutorul meu personal este necesar în îndeplinirea misiunii sau când am de învinuit pe cineva. Totuși, nu acestea sunt motivele pentru care te-am chemat, ci altceva. Trebuie să-ți mulțumesc, în numele Providenței Divine și al Fraților Lumunii pentru credință, devotamentul tău, mai ales, pentru respectarea legilor karmice în timpul conflictelor marțiale, tragice. Providența Divină privește și te protejează.”

Unul dintre frații din grupul celor doisprezece și-a dizolvat individualitatea după ce și-a îndeplinit misiunea și s-a întors la Lumina Originară. Locul său a devenit liber, iar Providența Divină l-a autorizat să și-l ofere. Aceasta înseamnă că ai fost admis în consiliul Bătrânilor și, de acum încolo, tu, ca și ceilalți unsprezece frați, vei avea cel mai înalt rang pe care o ființă umană îl poate obține în ierarhia inițiativelor. Desigur, ai de luat asupra ta toate câte le datorăm Lumunii. Nu e un pas înapoi pentru tine și poți renunța oricând la individualitatea ta pentru a te dizolva în Lumina Originară. Providența Divină sper că vei continua să rezolvi multe sarcini în folosul dezvoltării cosmice. Sunt foarte fericit că te ai acum irevocabil legat de Providența Divină și că eu am fost acela care ți-am transmis aceasta.”

Cuvintele lui Urgaya îl umplur pe Frabato de emoție și fericire, fiindcă admiterea în Consiliul B-trânilor reprezenta cea mai înaltă distincție posibilă.

„Sublime St pân”, îi spuse Frabato, „îmi mulțumesc pentru această informație. Sunt adânc mișcat că Dumnezeu m-a considerat destul de merituos să mă admit în Consiliul B-trânilor. A fost întotdeauna o onoare pentru mine să slujesc Providența Divină cu toată energia mea și procedând astfel, elul meu suprem a fost întotdeauna progresul umanității.”

Urgaya încuviință binevoitor și replică :

„Drag frate, mă așteptam să-mi spui asta. Dintre toți frații, tu ești unul dintre cei mai maturi și sunt mulțumit că intenționezi de a sluji omenirea întru mântuire ideal în continuare. Cu siguranță îți amintești că și-a dat sarcina de a revela primele cinci file din „Cartea în elepciunii”. A sosit momentul ca aceasta să se realizeze. Acesta este unul dintre motivele întâlnirii noastre și trebuie să te rog să îți acorzi o mare importanță.”

Speranța negrită din anumite motive Providența Divină îi va lua această sarcină lui Frabato se spulberă. Nu era nici o cale de ieșire: sarcina aceasta dificil trebuia îndeplinită.

Urgaya observă o anumită rezistență ce persista împotriva acestei sarcini. Așa că încercă să explice din nou motivele ei:

„Drag Frabato”, spuse el, „ultimul război mondial dezastruos și alte războaie purtate în permanență pe pământ au trimis milioane de oameni în cealaltă lume, în zona ce înconjoară pământul, în ultimii ani, și sunt din nou mulți printre ei căzora, în timpul existenței lor, nu li s-a dat șansa de a învăța adevăratele legi ale inițierii. Ei s-au plâns serios în lumea spirituală că numai destinul le-a fost profesor, în timp ce calea spre individualitatea umană liberă fusese păstrată în secret.

Pentru a pune capăt plângerilor de acest fel, în cele din urmă, Providența Divină te-a ales pentru sarcina de a iniția ființele umane care iubesc adevărul și prețuiesc în elepciunea și adevărata înțelegere spirituală.

Deși spiritele negative vor continua să pună obstacole în calea tău, am încredere că Providența Divină îți va da întotdeauna sprijinul necesar pentru publicarea acestor taine. Fii sigur, în sufletul tău, totdeauna, că arși semenilor tăi drumul spre perfecțiune.”

„Onorabile St pân”, încercă Frabato să obiecteze, „când vei publica misterele magiei, adevărata mea personalitate nu va mai putea fi ascunsă. Mulți dintre cei care vor citi cărțile mele vor afla, mai devreme sau mai târziu, că apar în unui alt stadiu de dezvoltare. Vor veni la mine cu problemele lor materiale și mă vor ruga să le dau ceea ce doresc. Sublime St pân, chiar tu mi-ai spus la ultima întâlnire să fac din maturitatea mea spirituală un secret, prin orice mijloace.

Cum îmi voi păstra secretul identității când voi dezvălui toate secretele?”

Se p re a c Urgaya a teptase această întrebare, fiindc r spunse, zâmbind delicat:

„Drag frate, din câte cunosc eu, te-ai descurcat cu toate fiin ele pe care le-ai întâlnit în cosmosul nostru, timp de mii de ani. A a c sunt convins c tii destule feluri i c i de a te adapta i nu-i nevoie s - i dau sfaturi.

Când vei scrie despre c ile magiei, oamenii, f r îndoial , vor realiza c e ti un ini iat i nu trebuie s negi aceasta în fa a cititorilor t i. Nu trebuie s consideri aceasta b înc lcare a t cerii, ci o parte a misiunii tale. Providen a Divin î i va

trimite acei oameni pe care îi vei avea de ajutat. F r doar i poate c vei spune ceea ce trebuie acelor care vor fi doar curio i i dornici de senza ii. Vei ar ta celor care vor avea curajul de a cunoa te cum se pot autoeduca, pentru a putea s fac fa propriului lor destin.

Nu va fi nevoie s - i utilizezi for a magic pentru a convinge oamenii, deoarece aceia care au nevoie de a fi convin i înainte s aib credin nu sunt suficient de maturi pentru drumul în magie. Asemenea oameni nu tiu s în soarta în frâu, prin for e proprii, astfel încât aceasta s le fie singurul înv tor. Pe de alt parte, oamenii vor veni la tine i pentru c lupt pentru adev r i îi vor cere sfaturi. Sigur c nu le vei refuza ajutorul t u spiritual, dac vor pune întreb ri legate de dezvoltarea lor spiritual .

Drag Frabato, chiar dac , în prezent, doar câ iva oameni de pe p mânt ar reu i s capteze maturitatea necesar pentru ini ierea lor prin seriozitate, rezisten i munc grea, sarcina ta ar fi îndeplinit . Aceia care doar î i l rgesc cuno tin ele prin lucr rile tale, sprijinindu-se pe teorie doar, în actuala lor încarnare, vor avea posibilitatea de a începe munca practic asupra lor în i i în încarnarea lor urm toare.

Sarcinile tale se vor r spândi în lumea întreag . În timp, fiecare c ut tor de adev r i în elepciune va ajunge s le cunoasc . Oricum, f r cercet ri serioase, nimeni nu va culege roadele în elepciunii, Providen a Divin va urm ri aceasta i doar aceia care sunt destul de maturi pentru con inuturile ei se vor bucura de ele. Apoi, plângerile celor deceda i în Zona Centurii P mântului vor înceta, fiindc nimeni nu va mai putea afirma c drumul spre lumea spiritual nu a fost accesibilizat!”

Cuvintele impresionante ale lui Urgaya f cuser clar sarcina lui Frabato, înc o dat .

„Sublime St pân”, se adres el lui Urgaya, „cea ce ai spus m-a convins complet i definitiv i voi duce pân la cap t misiunea încredin at . Fie ca Providen a Divin s protejeze misterele, fiindc eu îmi voi face doar datoria.”

Urgaya a mul umit lui Frabato, îi mai d du câteva instruc iuni referitoare la misiunea sa i, dup ce îl binecuvânta, se desp r ir .

Reîntors în corpul său fizic, se gândi la felul în care să-și îndeplinească sarcina și astfel nu dormi toată noaptea.

Începu curând după aceea. Pe deplin încrezător în ajutorul Providenței Divine, el trecu la executarea sarcinii sale cu credință și apelând la cele mai vaste cunoștințe ale sale. Scrise într-un limbaj comun, accesibil, în alepciunea Divină își găsea drumul în lume, iluminând calea mai ales acelor însetați de cunoașterea adevărată și care au în eles că drumul spre perfecțiune a fost într-adevăr revelat de către Frabato.

Cuprins

PREFA A	2
IN MEMORIAM.....	4
Capitolul I.....	7
Capitolul II.....	13
Capitolul III.....	21
Capitolul IV.....	27
Capitolul V	33
Capitolul VI.....	42
Capitolul VII.....	56
Capitolul VIII.....	60
Capitolul IX.....	71
Capitolul X.....	78
Capitolul XI.....	88
	;
Cuprins	95